

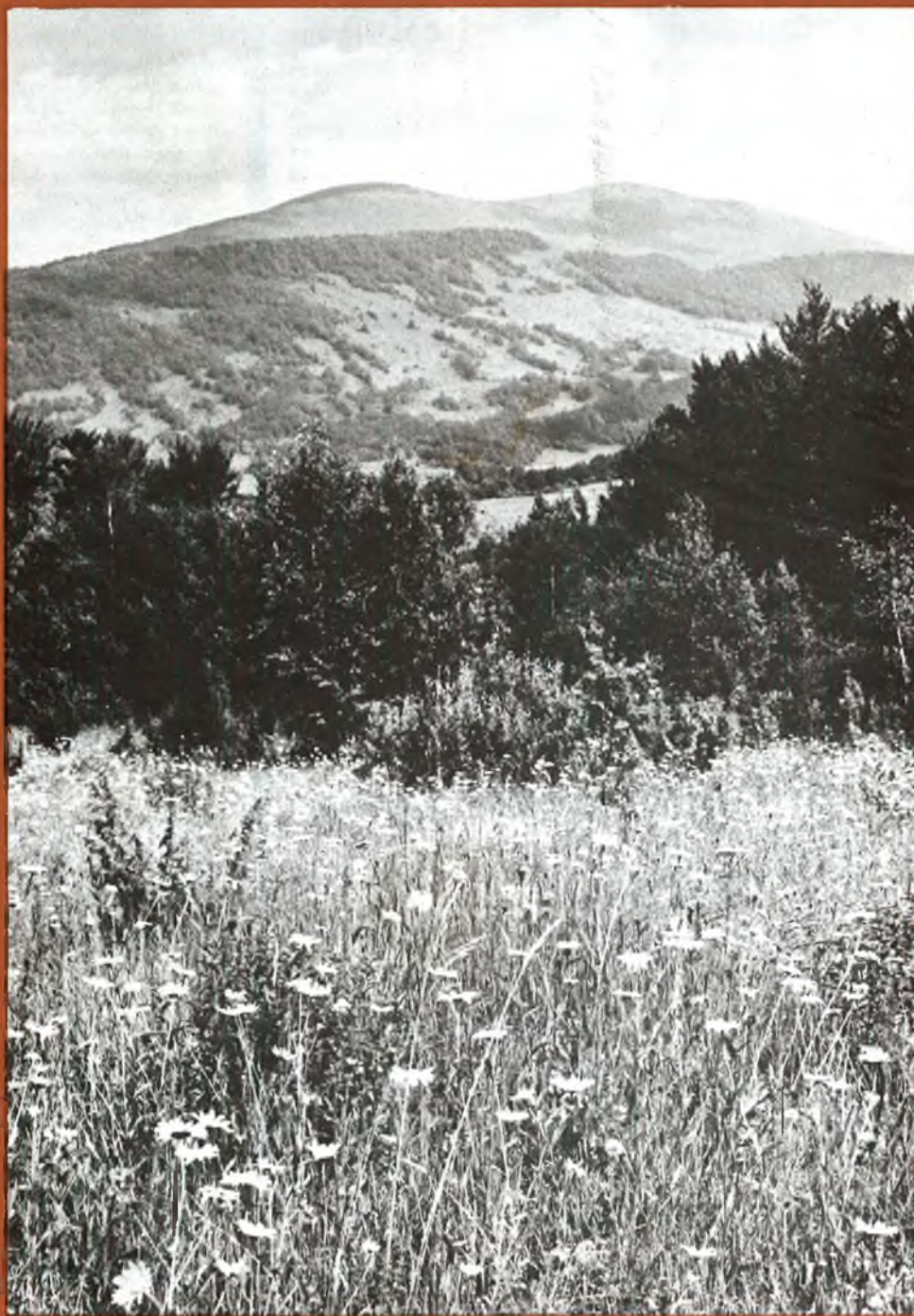
ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1978 Ч. 7

JULY-AUGUST 1978 No.7

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1978 Ч. 7

JULY-AUGUST 1978 No.7

18 Конвенція СУА	1
Важливі події в житті нашої організації	1
Резолюції 18 Конвенції СУА	3
Український Музей	5
І. Сянцька. Настінні розписи лемківських хат	6
М. Кушнір. Жіночий рух вчора і сьогодні	8
Л. Даник. "Маленькі наші руки"	10
Висліди конкурсу "Хто ми і чий ми діти"	11
Ми встали і нас порахували	12
І. Зельська. Батькам про Пласт	13
Л. Дражевська. "Хто ми і чий ми діти"	14
Наші градуантки. Мистець. Л. Лугова-Жером	15
Калетдоскоп жіночого життя С. Андрушків	16
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович	17
Зоя Когут. Дорогі друзі!	18
М. Гапун-Блок. Тітка Америка	20
Лада Горлиця. Таємниці — загадки землі	22
Ф. Любінецька. Пам'яті д-р. С. Коренець	23
Наші світлички. О. Хміляк. Потреба приналежності до гурту	25
Вісті з Централі	26
СФУЖО	27
Our Life	29
Наше харчування	34
Вишивка. Вишивка для дівчат	35
Хроніка Округ. Філядельфія, Нова Англія	36
Посмертні згадки. Замість квітів	40
Нашим малютам	42
Річні збори	44

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
 тел. (212) 533-4646

Our Life Editor Ulana Llubovych
 тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна колегія: Світлана Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець, Марта Тарнавська.

Our Life — Марта Бачинська

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Лвицька-Холодна.

Передплата в США і Канаді: річна...11.00 дол. піврічна... 6.00 дол.

Поодинокое число 1.15 дол.

Річна передплата: в Англії... 2½ ф. ст., в Австралії... 5 а. д. у Франції... 20 фр., в Німеччині...20 н. м., в Бельгії...250 б. фр.

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. Monthly publication except August.

Subscription in the United States of America and Canada 11.00 per year, half year 6.00: single copy \$1.15.

In England 2½ pound sterling per year; in Australia 5 Austr. dollars per year; in France 20 fr. per year; in Germany 20 d. m. per year; in Belgium 250 b. fr. per year.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова
 Олександра Різник — заступниця голови
 Люба Волинець — заступниця голови
 Христина Навроцька — заступниця голови
 — заступниця голови
 Ірена Чайківська — протоколярна секретарка
 Марія Савчак — кореспондентська секретарка

Олександра Кіршак — касирка
 Іванна Ратич — фінансова секретарка

ВІЛЬНІ ЧЛЕНКИ

Оля Гнатейко
 Марія Томоруг

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Кіндрачук — організаційна
 Дарія Маркусь — культурно-освітня
 Ірина Руснак — музейна — мистецька
 Ірина Лончина — виховна
 Теодозія Савицька — суспільної опіки
 Ірина Качанівська — суспільної опіки
 стипендій

Олена Процюк — пресова
 Марта Терлецька — зв'язки
 Люїза Сакс — статутова

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова
 Поля Книш — член
 Надія Попель — член
 Євгенія Новаківська — заступниця
 Оксана Микитин — заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Кашубинська — Огайо
 Марія Юзефович — Чикаго
 Наталія Даниленко — Філядельфія
 Лідія Гладка — Нью Джерзі
 Рома Дигдало — Дітройт
 Олександра Кіршак — Нью Йорк
 Іванна Мартинець — Північний Нью-Йорк
 Ірина Скождополь — Нова Англія
 Теодозія Кушнір — Південний Нью-Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myroslawa Rudenska
 245 Wigman Rd. Bilborough Estate
 Nottingham, England
 Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"
 16a Prospect St.
 Gleroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych
 c/o N. 7 887 93 de Paris
 26 rue de Tercy, Paris 18-2,
 France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 München 5, Rumfordstr. 12

ХУІІІ КОНВЕНЦІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

27 - 29 травня 1978 в Нью-Йорку

Урочисте відкриття ХУІІІ Конвенції СУА. Гімн співає хор 71 Відділу СУА, Нью Джерсі.

Opening of XVIIIth UNWLA Convention. The hymn is being sung by UNWLA Branch 71, New Jersey

ХУІІІ Конвенція СУА. Заля нарад. В двох перших рядах Головна Управа СУА

XVIIIth Convention of the UNWLA. Convention Hall. Seated in the first two rows is the Executive Committee of the UNWLA.

СВЯТКОВЕ ВІДКРИТТЯ КОНВЕНЦІЇ

Після урочистого входу на залю цілої Головної Управи СУА, голова СУА, та голови Окружних Управ засвітили свічки на "дереві життя". Хор 71 Відділу СУА з Джерсі Ситі відспівав гімн СУА, після чого голова Конвенційного Комітету Марія Томоруг відкрила коротким словом Конвенцію і попросила до слова голову СУА Іванну Рожанковську. Вона привітала присутню почесну членку СУА Ганну Дмитерко-Ратич, представницю СФУЖО Ірену Пеленську, членку Головної Управи, делегаток та гостей. У своїй короткій промові висловила надію, що колись будемо вітати теж представниць з України і передала їм палкий привіт.

Голова перевела молитву і пом'янула св. п. Олену

Лотоцьку і всіх членок СУА, які відійшли у Вічність в часі останньої каденції.

Після того голова верифікаційної комісії Леся Гой подала, що на залі є 121 делегаток, які мають додаткових комульованих 10 голосів, далі є 30 членок Головної Управи і 42 гостей. На основі того голова проголосила Конвенцію правосильною.

До почесної президії попросила Ганну Ратич і Ірену Пеленську. До ділової президії обрано: Іванну Ратич — головою, Ірену Руснак і Миртл Слейбі — заступницями а секретарками — Галину Царинник і Аноу Максимович. Проголошено Комісії, яких наради передбачені на неділю 28 травня, а теж окрему комісію для перевірки протоколу з попередньої Конвенції СУА.

ВАЖЛИВІ ПОДІЇ В ЖИТТІ НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ:

Місяць травень закінчився важливими подіями в житті нашої організації.

Конвенція була закінченням трирічної праці Головної Управи, отже звіти з діяльності, звіт Контрольної Комісії, а далі вибір нової Головної Управи, резолюції, отже початок нового трирічного етапу.

Але, крім тих ділових нарад, з Конвенцією пов'язані інші цікаві події.

Це передусім панелі та доповіді, а теж наради-семінари окремих комісій. Назвемо панелі:

"Жіночий рух учора і сьогодні" — модератором була Анізія Гандзя Савицька а панелістами Галина Кутко, Мотря Кушнір і Олена Процюк.

"Сьогоднішня українська дитина — майбутнє українського народу" (що було й гаслом Конвенції). Тут модератором була виховна референтка Головної Управи СУА Ірена Лончина, а учасниками-панелістами Дора Горбачевська, Марія Одежинська і д-р Богдан Цимбалістий.

Другого дня нарад присутні почули дві доповіді: Марти Богачевської-Хомяк на тему "Вклад жінок у розвиток українського суспільства" і Любови Волинець "Союз Українок Америки і українська громада"

Кожна Комісія мала своїх прелегенток, свої теми і приготувала резолюції з своєї ділянки.

Наша Обкладинка, Царинська полонина. Лемківщина.

Our Cover. Caryns'ka polonyna. Lemkivshchyna.

Урочисте відкриття XVIII Конвенції СУА. Промова голови І. Рожанковської.

Opening of the XVIIIth UNWLA Convention. Speaking — president I. Rozankowsky.

СЛОВО ГОЛОВИ ІВАННИ РОЖАНКОВСЬКОЇ

Голова коротко з'ясувала проблеми, які здебільшого відносяться до майбутнього, а саме: дальше приєднання членок, актуальність приєднання вільних членок, що стає щораз то більше актуальним з огляду на розпорощення української громади. Зауважується ще далі брак зрозуміння зі сторони членства для журналу, який тісно пов'язаний з організацією.

Фінанси: вкладки чи пожертви не є для Централі, але на спільні почини цілої організації тобто Відділів, Округ і Головної Управи. Усі ж бо працюють для спільних цілей як зв'язки, культурні почини тощо. Яка буде допомога, така буде праця.

У справі резолюції звертає увагу, що резолюції не повинні зобов'язувати до праці референток, а всіх членок організації.

Напередодні XVIII Конвенції відбувся вечір-зустріч журналісток, який улаштував СУЖА з нагоди 35-ліття "Нашого Життя". Там присутні мали нагоду почути три доповіді: Марти Богачевської-Хомяк про журнали і журналісток раннього періоду (XIX - XX ст.), Люби Волинець про довоєнну жіночу журналістику та голови СУЖА Ольги Кузьмович про "Наше Життя", а теж познайомитися з присутніми на вечорі журналістками.

На тому вечорі, а опісля під час Конвенції можна було оглянути виставку з нагоди 35-ліття нашого журналу.

В окремому приміщенні в готелі, де відбувалася конвенція, виховна референтура влаштувала незвичайну цікаву виставку "Маленькі наші руки", де були теж показані праці надіслані на конкурс "Хто ми і чиї ми діти"

Уже з цього сухого переліку подій XVIII Конвенції видно, що вона залишила багато цікавого матеріялу. Треба підкреслити, що панелістками та до-

Складає подяку всьому членству за зрозуміння, Управам Відділів і Округ, Головній Управі за співпрацю, Конвенційному Комітетові і Видавничій Комісії за підготовку Конвенції і Конвенційної книжки. Особисто дякує Марії Савчак за повну посвяту співпрацю. Дякує тим, хто її вибрав на цей пост у попередній каденції, за честь служити організації.

Реєстрація учасників і гостей XVIII Конвенції СУА. Зліва Євгенія Єнзен, Леся Гой, Євгенія Чума, Ольга Сливка.

Registration of the delegates and guests of the XVIIIth UNWLA Convention. From the left: Euhenia Jensen, Lesia Goy, Euhenia Chuma, Olha Slywka.

ПОЛУДЕНОК — ВІДЗНАЧЕННЯ ВІДДІЛІВ, ОКРУГ

Під час XVIII Конвенції СУА в суботу 27 травня відбувся спільний полуденок, який відкрила голова Окружної Управи Нью Йорку Олександра Кіршак. При головному столі сиділи голови усіх Окружних Управ, голова приїзди Конвенції і голова СУА Іванна Рожанковська, яку привітала Олександра Кіршак та коротко з'ясувала її працю та досяги в минулій каденції. Під її вмілим проводом організація завершила Запасний Фонд Нашого Життя 50.000-ми

повідачками були в більшості молоді жінки, які вже тут у США кінчали свою освіту.

Щоб якось передати хоч частину цього цікавого матеріялу нашим читачам, які не мали нагоди брати участь у конвенції, подали ми в "Нашому Житті" висліди ділових нарад, тобто склад нової Головної Управи та загальні резолюції. У цьому числі подаємо коротко перебіг деяких точок програми, резолюції з різних ділянок, нотатки про виставки та кілька доповідей.

На сторінці "Нашим малютам" знайдете деякі твори з нагороджених у конкурсі "Хто ми і чиї ми діти" Деякі доповіді будемо подавати в наступних числах "Нашого Життя" Там теж знайдете репортажі з подорожей Івanni Рожанковської до Осльо на наради Екзекутиви Міжнародної Ради Жінок та Христини Навроцької з участі в Конвенції Генеральної Федерації Жіночих Клубів у Феніксі.

Усі ті події напевно дадуть багато матеріялів до обговорення на сходинах, але теж і до особистих роздумів.

дол. здобула поважні фонди на закуп дому з розпродажу цеглин. Найвищим здобутком це відкриття Українського Музею, який завдячує своє існування наполегливим старанням голови СУА Івонні Рожанковської. Свое коротке слово закінчила Олександра Кіршак врученням китиці рож голові СУА.

З черги відбулася роздача грамот відзначеним Відділам. Комісія Відзначень, якої головою була Х. Навроцька, а членами П. Книш, М. Савчак і І. Кіндрачук, перевірили звіти усіх Відділів, запропонувала Екзекутиві СУА відзначити ряд Відділів за працю впродовж останньої каденції. Голова СУА, wraz з головою Комісії Відзначень Х. Навроцькою роздали грамоти відзначеним Відділам.

I-ше відзначення одержали: 64 і 74 Відділи.

II-ге відзначення: I, 33, 47, 71, 59, 82, 83 і 91 Відділи.

III-те відзначення: 3, 13, 22, 28, 41, 46, 99, 104 Відділи. Признання за поодинокі ділянки праці одержали Відділи: 5, 16, 29, 32, 35, 43, 49, 57, 69, 70, 72, 78, 89, 93.

Признання одержали також Округи:

Округа Дітройт за успішну організаційну працю і приєднання найбільшого числа нових членок.

Округа Філадельфія за створення трьох нових Відділів.

Округа Нью-Йорк за точне звітування і за кожночасну піддержку праці Головної Управи.

Округа Північний Нью-Йорк за приєднання великого числа членок.

Олександра Кіршак, голова Округу Нью-Йорк дарує квіти голові СУА Івонні Рожанковській під час полуденку.

Alexandra Kirshak, head of the New York Regional Council, presenting a bouquet to UNWLA president Iwanna Rozankowsky.

Округа Південний Нью-Йорк за створення двох нових Відділів.

Тому, що цього року сповняється 54 років існування СУА, голова Конвенційного Комітету Марія Томоруг, внесла торт з 54 засвіченими свечечками, які загасила голова СУА і голови Округ.

На закінчення голова СУА подякувала працівникам канцелярії: Марті Данилюк, Омеляні Рогожі, Наталії Думі і Ірені Комар за їхню щирю співпрацю.

РЕЗОЛЮЦІЇ XVIII КОНВЕНЦІЇ СУА

ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЛЯНКА

1. Конвенція підтримує постанови попередніх років та доручає далі переводити акцію за приєднання членства:

а) підсилити членство існуючих Відділів, зокрема звернути увагу на менше активні.

б) підшукувати можливості закладання нових Відділів.

в) збирати адреси жінок поселених далеко від осередків та розвинути акцію приєднання вільних членок.

2. Уживати сторінок "Нашого Життя", всієї української преси, імпрез, конференцій та сходин для пропаганди СУА, щоб цим способом охопити в СУА все незорганізоване українське жіноцтво.

3. Для успішної праці у Відділах та Округах творити комісії.

Зобов'язується організаційні референтки Округ влаштувати конференції і семінари, яких завданням є виробляти у членки почуття приналежності до СУА а згодом провідництва.

ФІНАНСОВА ДІЛЯНКА

1. Стверджуємо, що не всі Відділи виконали резолюцію XVII Конвенції і тому закликаємо Відділи

устійнити одну вкладку, а саме 1.00 дол. місячно. Членки, які платять менше, стараються ступнево піднести свою вкладку.

2. XVIII Конвенція схвалила бюджет для Головної Управи СУА, який запроєтувала Фінансова Комісія:

а) Відділи до 20 членок вплачують до Централі одноразову суму 132.00 дол. річно.

Відділи від 21 - 35 членок — 176.00 дол. річно.

Відділи від 36 - 60 членок — 220.00 дол. річно.

Відділи від 61 вгору — 250.00 дол. річно.

б) Вкладка від членки до Головної Управи — 5.00 дол. річно.

в) Виховний Фонд — 10.00 дол. річно.

г) Вплати на Пенсійний, Пресовий і Музейний фонди залишаються далі обов'язковими датками.

3. Добровільні датки на Запасний Фонд журналу "Наше Життя" збільшити до 75.000.00 дол.

4. Відділи жертвують тільки на цілі і програми своєї організації.

5. З огляду на загрозу інфляції, Конвенція уповноважує Головну Управу в міру потреби підвищити ці оплати на 10% річно.

ВИХОВНА ДІЛЯНКА

1. Конвенція стверджує, що, згідно із її гаслом "Сьогоднішня українська дитина — майбутнє українського народу", виховній ділянці СУА треба присвятити більше уваги.

2. Конвенція стверджує потребу піднесення бюджету на виховні цілі.

3. Союз Українок Америки подбає, щоб виховна справа була поставлена на ширшу базу і щоб українська громада дала свою моральну та матеріальну піддержку.

6. Конвенція закликає СУА включитися в акцію Української Світової Комісії Міжнародного Року Дитини.

ДІЛЯНКА МУЗЕЮ

1. Поширити та значно підсилити кампанію приєднання членства Українського Музею:

а) показами прозірок, що їх видав Український Музей, членству та ширшій громаді.

б) висиланням листів до українських місцевих підприємств і установ.

в) особистих контактів.

2. Продовжувати акцію реєстрування предметів народного мистецтва.

3. Підсилити крамничку Українського Музею дарунками малих предметів — копій народного мистецтва, для продажу.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ ДІЛЯНКА

З уваги на невідрадні обставини, в яких перебуває Україна, її народ та культура, головним завданням українських громад у діаспорі, а насамперед в українській громаді в Америці, є зберігати, плекати і удосконалювати українську культуру, а особливо українську мову на теренах загально-суспільному, організаційному й домашньому та інформувати вільний світ про події в Україні, головно про винищення українських культурних пам'яток. Тому доручаємо членству СУА:

1. Постійно організувати виставки книжок та літературні вечори для спопуляризування української книжки.

2. Ініціювати заснування гуртків книголюбів.

3. Познайомитися з минулою історією громад у країнах нашого поселення, щоб з глибшим розумінням нашої співпраці скеровувати нашу діяльність для скріплення та розвитку українських громад та праці для українського народу.

4. Заохочувати громадянство позичати в публічних бібліотеках українські книжки і журнали, щоб забезпечити існування полиць україністики.

ДІЛЯНКА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

Конвенція стверджує, що резолюції двох останніх конвенцій є далі актуальні і доручає продовжувати:

а) стипендійну акцію,

б) ініціювати бюро Об'єднаної Суспільної Опіки,

в) допомогу потребуючим поза межами СУА і на місцях,

г) посилення друкованого слова і одягу,

и) листування,

и) фонду "Бабусь"

ДІЛЯНКА ЗВ'ЯЗКІВ

1. Доручується Окружним Управам і Відділам включитися у програму стейтових комісій Жіночої Декади.

2. У зв'язку з проголошенням Жіночої Декади закликається членство Відділів СУА поширювати інформації про сучасний стан в Україні, зокрема про переслідуваних жінок.

3. У співпраці з референтурою для справ виховання, референтки зв'язків повинні заохочувати українських дітей в США писати до Об'єднаних Націй в оборону дітей українських політичних в'язнів.

4. Заохочувати Окружні Управи ставати членами стейтових Відділів Генеральної Федерації Жіночих Клубів та брати участь у їхніх конференціях.

Доручається створити при референтурі зв'язків окрему комісію, яка провадила б "банк телеграм" і в порозумінні з власником телефону висилати під час відповідних акцій телеграми, за які платитимуть Відділи або Окружні Управи.

ПРЕСОВА ДІЛЯНКА

1) Присвячувати більше уваги розповсюдженню і розбудові місячника СУА "Наше Життя", який саме відзначає 35-ліття свого існування, особливо з огляду на те, що:

а) Існування журналу, який повинен бути об'єднуючим звеном між минулим, теперішнім і майбутнім, залежить від моральної та матеріальної підтримки проводу і членок СУА.

б) Журнал можна і треба використати для приєднування нових членок для організації (зразкові числа тощо).

2) Здійснюючи резолюцію попередньої Конвенції СУА, домагатися, щоб кожний Відділ мав пресову референтку, а при Округах діяли пресові комісії.

3) Пресові референтки, крім дописів до загальної преси та "Нашого Життя", повинні спрямувати свої зусилля на приєднання передплатників з-поза членок СУА.

4. Передплати не можуть бути єдиним джерелом покриття коштів видання "Нашого Життя". Відділи і Округи повинні влаштовувати імпрези з нагоди 35-ліття "Нашого Життя", яких метою було б розповсюдження журналу серед громадянства, а теж збірки Пресового Фонду.

5. Журнал "Наше Життя" може і повинен стати журналом загального зацікавлення. Провід СУА повинен взяти до уваги можливість видавання окремих бюлетенів де були б поміщені звіти з діяльності, а в журналі містити тільки короткі дописи про самотні цікаві події.

6. З уваги на переслідування рідної мови в Україні в журналі "Наше Життя" мусимо зберігати українську мову, а для наших англомовних читачів вести далі окремі сторінки.

7. Культурно-освітні референтки Відділів і Округ повинні обговорювати статті і дописи з "Нашого Життя" на сходах, а світлички використовувати дитячі сторінки, а особливо Розвагу — Забаву у своїх програмах.

8. Округи і Відділи повинні влаштовувати зустрічі з редакторкою "Нашого Життя" для виміни думок та обговорювання справ зв'язаних з видаванням "НЖ".

9. Пригадуємо, що Відділи СУА, які передплачують бюлетень СФУЖО "Українку в світі", повинні це продовжувати.

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК 16 ВІДДІЛУ СУА, МІННЕАПОЛІС, МІН.

До 16 Відділу СУА в Міннеаполіс вписалися дві нові членки: **Параскевія Близнюк і Катря Заставна**

СТАТУТОВА КОМІСІЯ

XVIII Конвенція доручає статутів референтці:

а) Слідкувати за змінами, збирати, підготовляти і опрацьовувати проекти доповнень і поправок до існуючих приписів організації — статуту і правилників — та інтерпретувати і пояснювати приписи статуту.

б) Ширити знання парламентарного права і поступовання як підстави справного функціонування організації за допомогою семінарів, лекцій, доповідей і т. п. по Округах для вишколу членок;

в) Видавати потрібні інформативні матеріали з статуту-парламентарної ділянки.

Далі Конвенція доручає Округним Управам допомогти статутів референтці в здійснюванні програми вишколу членок.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE ·
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ ДЛЯ ПУБЛІЧНОГО КОРИСТУВАННЯ
СЕРЕДА, СУБОТА, НЕДІЛЯ: год. 1-5 ПО ПОЛ.
П'ЯТНИЦЯ: год. 3-7 ПО ПОЛ.
В ІНШИЙ ЧАС, ЗА ДОМОВЛЕННЯМ: ТЕЛ. (212) 228-0110

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ:

По 100.00 — Іван і Катерина Сливка — Воррен Міч.

Рома Дигдало — Дітройт

Оксана Фаріон — Філядельфія

По 50.00 — Богдан Цимбалістий — Н.Дж.

Ольга Буртик — Н.Дж.

Олімпія і Йосип Гірняк — Н.Й.

По 25.00 — Роман Гординський — Дітройт

Марія Холєвчук — Рочестер

По 10.00 — Павло Ванденгевел

ПОДЯКА ЗА РЕЧІ ПОДАРОВАНІ ДО КРАМНИЧКИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЬЮ-ЙОРКУ.

33 Відділ СУА — Пані Кашубинська 12 закладок до книжок.

96 Відділ СУА — 50 комплектів (підставки під шклянки).

Пані Марія Вовк — Рочестер, Н.Й. — 1 керамічна ваза і 3 керамічні писанки.

5 Відділ, членки **Павлина Будзол** — одна серветка; **Текля Кушнір** — одна серветка; **Параня Міськович** — 2 серветки; **Параня Стетків** — 4 подушчинки на голки. **Дарія Яворівська**, Денвер, Кол. 4 ляльки одягнені в мистецькі стилеві народні строї з різних частин України.

Марія Шуст

Директор Українського Музею

Весною 1978 р. Екзекутива Союзу Українок Америки звернулася окремим, обширним листом до українських організацій і установ з проханням, щоб стали меценатами або добродіями Українського Музею в Нью-Йорку, або по змозі призначили йому постійну дотацію.

З приємністю поміщуємо перших, які відгукнулися на наше прохання, щиро-сердечно дякуємо їм за зрозуміння для так важливої справи, як підтримка Українського Музею і віримо, що за їхнім прикладом підуть і другі:

Український Конгресовий Комітет Америки	1,000 дол. — Меценат
Українська Кредитівка "Самопоміч"	1,000 дол. — Меценат
Український Народний Союз	500 дол. — Добродій

Екзекутива СУА

ЗГОЛОШУЙТЕСЬ В ЧЛЕНИ СУА ЗАЯВА ЗГОЛОШЕННЯ

Ім'я і прізвище

Адреса

Телефон

UNWLA, 108 2ND AVE., NEW YORK, N. Y. 10003

НАСТІННІ РОЗПИСИ ЛЕМКІВСЬКИХ ХАТ

Подаємо огляд ділянки, що досі була мало відома й опрацьована. Авторка — це довголітня дослідниця лемківського побуту. Вона дослідила південносхідню Лемківщину здовж річки Ослави в селах Ліського повіту. Цілість її праці появиться в серії "Бібліотеки українознавства" при Науковому Товаристві ім. Шевченка. — Ред.

Лемки приділяли велику увагу розмальовуванню зовнішніх стін хати, особливо фронтальної стіни та входових дверей, а також зовнішніх стін хати і віконних рам. Фронтону й дві бічні стіни фарбують на брунатно-рудий колір нафтовою ропю або паленою глиною, тільки ворота стодоли малюють жовтою глиною. Замість ропи, вживали не раз товченої цегли з олією. Місця стику круглих брусів замазують глиною та збілюють вапном. Ці білі горизонтальні смуги, що чергуються з брунатними брусами, своїм контрастним ритмом підкреслюють

структуру хати. Настінне малювання хат на Лемківщині має специфічний характер і виконується в дуже простих, зворушливо гарних формах, виключно на зовнішніх стінах. Розписи виконували завжди білим на брунатному тлі. Малюванням займалися головно жінки і дівчата, а подекуди, як не було кому — їх заступали хлопці. Розмальовували ганчіркою, намотаною на палик, або пензляком із котячої шерсти. За білило служила біла глина, що її знаходили в потоці, т. зв. "заправка". Малювали відразу, без допоміжних зарисовок.

Це замашування первісно мало мету зберігати дерево від загнивання, опісля перейшло в традицію та дало прекрасний фон для розпису. Мусів цей розпис виникнути дуже давно, коли в ньому збереглися такі старовинні мотиви, як дерево життя, солярний знак, свастика, яких сьогодні ніхто з лемків не розуміє, а повторяє за традицією. Про художнє почуття лемків свідчить те, що ще в 30-их рр. нашого століття розпис був виведений в одному білому кольорі. Опісля ввійшли в розпис лемківських хат "синька" та зелений колір.

Найкраще і найбагатше розмальовували надвірні двері, рівна і гладка зовнішня поверхня яких давала гарну площину для розпису. Одвірки, зроблені з широких брусів, служили для малювання різних узорів. Крім цих двох площин, лемки розмальовували ще обрамування вікон, простинок між вікнами та ворота стодоли. На кожну з наведених частин призначалися окремі взори, що мали зв'язок із різним повір'ям і символікою. Наприклад, кути житлової частини розпису рисували іншими мотивами, ніж ті, що належали до стайні. Розпис на хаті малювали кілька разів у рік перед річними святами та перед празниками. Взорів ніколи не повторяли.

Вхідні двері в лемківських хатах непомірно низькі, однокрилові (1.60 × 1.20 м). Зовні їх поверхня була рівна, а зсередини — дві здорові поперечки, до яких прибивалися завіси. Звершення дверей овальної

форми поряд із прямокутною, збереглися в часі обстеження в Новосандеччині та Горличчині. Майстрували двері з дуже грубих дощок, збивали їх кілками, обертались вони на дерев'яних чопках або на залізних завісах. Замикалися вони дерев'яною клямкою. Крім неї, був ще з середини хати дерев'яний засув.

Крім головних дверей, на фронтонній стороні хати були ще малі двері до стайні та великі, двокрилі ворота до боїська-току. На цих воротах малювали дві або три горизонтальні узорні смуги. На дверях до стайні не малювали зовсім нічого.

Давніші розписи лемківських хат мають геометричні мотиви з чітко вираженою реалістичною основою. Новітній розпис іде по лінії реалістичних квіткових форм. Таким чином і тут повторяється те, що було в українському килимарстві минулого століття. Геометричні, як і реалістичні, орнаменти відзначаються площинністю, деяким спрощенням реальних форм і однobarвністю. Майже всі розписи виконані білим по брунатному тлі. Старші зразки настінного розпису мають яскраво виражений графічний характер, новіші більш декоративні, малярські. Основа розписів усе таки лінійно-графічна, тільки після 40 років XX ст. намічається тенденція вирішувати композицію плямами.

Розпис лемківських хат має певну кількість основних декоративних мотивів, спільних для цілого району лемківського Посяння, однак трактованих у різних селах по-різному. Із спільних елементів компонується безліч варіантів, у яких можна помітити певну градацію й еволюцію мистецьких форм орнаменту. Деякі з тих мотивів чи елементів спільні для орнаментики майже всіх слов'янських народів, сягають у глибину віків і криють у собі певне смислове, символічне значення, у наші дні вже незрозуміле для тих, хто їх уживає, підкоряючися закоріненій традиції.

ІРИНА СЯНІЦЬКА

ПІДПИСИ ДО ІЛЮСТРАЦІЙ НА СТ. 6

1 РЯД

Розпис хатніх дверей у с. Солінка, пов. Лісько. Назви: "квіт", "ялички".
Decoration on the door of a house, village of Solynka, Lisko region.

Розпис хатніх дверей у с. Солінка, пов. Лісько. Назви: "квіт", "зюпачка кривулька", "колічка".

Decoration on the door of a house, village of Solynka, Lisko region.

Розпис на вуглах хати в с. Должиця, пов. Лісько. Назви: "ялички", "язюпачка кривулька", "лабчата кривулька".

Decoration of the exterior of the house, village of Dolzhitsia, Lisko region.

2 РЯД

Розпис хатнього вікна в с. Должиця, пов. Лісько. Назви: "кривулька", "квітник".

A decorated house window, village of Dolzhitsia, Lisko region.

3 РЯД

Розпис на воротах стодоли у с. Солінка, пов. Лісько. Назви: "курочки", "метелики", "квіти", "ломана кривулька".

A decorated barn entrance, village of Solynka, Lisko region.

Розпис на воротах стодоли в с. Зубраче, пов. Лісько. Назви: "колічка", "ялички", "кривулька".

A decorated barn entrance, village of Zubryche, Lisko region.

УСМІХНИСЯ!

ТАЛАНТ

Один автор признався приятелю:

— Десять років я писав і щойно в одинадцятому я пізнав, що не маю таланту.

— Так ти перестав писати?

— Що ти думаєш? Я вже став надто славним, щоб перестати!

Жіночий рух вчора і сьогодні

(З панелю XVIII Конвенції СУА)

Платон висунув теорію, що ідеальна форма людської істоти включала чоловічий і жіночий елементи. За тою теорією цей ідеальний стан розбила блискавка на дві протилежні половини — чоловічу і жіночу роздвоєність. З того часу людська туга до досконалости є частинно змаганням до інтеграції тих двох, до певної міри, ворожих елементів, в одну ідеальну цілість. На жаль, еволюція людини не йшла по лінії Платонового ідеалу. Юдейсько — християнська традиція, яка заступила поганську філософію, надала зовсім іншого значення різниці тих елементів. Згідно з нашою західною теологією, Бог створив чоловіка. З Адамового ребра Бог створив Еву. Цей факт можна інтерпретувати як кому хочеться, але я, наприклад, ніколи не чула, щоб хтось твердив, що жінка, як останній Божий твір була найкращим твором. Навпаки, згідно з прийнятою традицією, вважали жінку статтю другої кляси. Назагал ми прийняли концепцію, що чоловічий рід має природню вищість над жіночим родом. Ми прийняли цю ідею як закон природи, як наочну дійсність. Та філософія, прийнята нами без заперечень, мала надзвичайно великий вплив на цілість розвитку людського суспільства.

Звідки виникли підстави для чоловічої переваги, Богом даної влади патріархату? В теології можемо дошукатися джерел таких наставлень в Старому Завіті і в навчаннях апостола Павла. Але Христос сам говорив, що "нема різниці поміж жидом і греком поміж невільником і паном, поміж чоловіком і жінкою, ви всі є рівні у Христі". Але під впливом традиції закоріненої з передхристиянських часів, переконання, що жінка є нижчою істотою, послідовники перших християн зуміли Христові слова про рівність заперечити і поставити жінку знову на другорядне місце. Незважаючи на існування принципу, що ми є перед Богом рівні, виконавці Божої волі на землі припасували цей ідеал вигідно до існуючих форм реального життя. Чоловіки, а не жінки служили як божі пророки. Цікаво, що Касандрі як особі жіночого роду не повірили, хоч вона була безсумнівно пророком. Чи, може, її жіноча стать була для цього перешкодою?

Антропологія до якоїсь міри дає відповідь на питання: чому властиво чоловік домінує над жінкою в кожній людській громаді. Як до того дійшло? В найбільш примітивних фазах людського розвитку, жіночість була предметом страху, пошани і навіть культу. Те, що жінка родила так само, як природа, що цикл життя і смерті людини мав свої паралелі в природі, жінці надавало прикмети божественности. Не розуміючи життєвих процесів, примітивне людство вдовольнялося шануванням жінки як божественного феномену. Різні науковці антропологі, між

Панель "Жіночий рух вчора і сьогодні". Промовляє Мотря Кушнір.

Panel discussion "The Women's Movement, Yesterday and Today." Speaking — Motria Kushnir

ними Калиновський, твердить, що відкриття співдії чоловіка в розвитку людства захитало балянс сили в користь мужчини. Щоб заповнити свої права до нащадків, чоловік мусів встановити виключність власности свого партнера, а тому жінки. Батьківські права збігалися з правом приватної власности, яку передавали з роду в рід. Власністю вважалось землю, дітей, худобу і жінок.

Щоб захистити ці власності людство встановило цілий ряд законів, з різними заборонами привласнювати чужу землю, чужу жінку і таке інше. Ще до сьогодні в деяких країнах, як Греція та африканські племена, вимагають від родини молодого віна, на основі якого вона може ввійти в родину молодого, — що є звичайною торговельною трансакцією. Але чому жінки, половина людства погодилася на таку перемену соціальних норм, що звели жінку зі становища божества до предмету торгівлі? Студії над біологією доказують факт, що кожна жива клітина достосовується до змін, які підтримують і сприяють зростові та збереженню родів. Дехто твердить, що задля добра людського роду жінка зреклася тих привілеїв, які в часах примітивної несвідомости її обдаровано. Сузан Бравн Міллер, автор книжки "Проти нашої волі" піддає ще таку другу мотивацію: в примітивних суспільствах кожна одиниця виборювала собі все, що було потрібне, щоб вижити. В таких брутальних умовах статтеві зносини були справою насильства. Чоловічий "гомо сапієнс" міг покорити жінку своїй волі погрозами і насильством. Такий беззаконний стан ставив жінку лицем до консеквенцій насильства. Вся відповідальність за дітей лягла тягарем на її плечі. Після теорії Бравн Міллер,

жінка мусіла знайти спосіб притягнути чоловіка до співпраці в вихованні дітей. З тої причини жінки добровільно погодилися на перевагу чоловіка за ціну допомоги і підтримки. Просто кажучи, жінка погодилася на обмежений статус подружжя взамін за уникнення великих проблем і труднощів насильства і покинення. Отак то починалось. Вжити було важко. Вимагало це посвяти і від чоловіка і від жінки. Наслідки такого життя залишилися до наших часів, хоч модерні часи не вимагають такого самознищення. Ці наслідки мають негативний вплив на поступ людства. Чому ж жінці припала в нашому суспільстві виключно роля вихованка дитини? Чому батьки не можуть втішатися радісними голосами дітей, чому ця радість не є рівномірно поділена між обидвох батьків (батька і матері)? Чи продовження людського роду вимагає якраз такого поділу обов'язків? Чи співжиття обидвох партнерів в наших часах не мусить будуватися на іншому більш одуховленому фундаменті?

Еволюція людства довела нас до такого рівня, що ми можемо передумати основні принципи нашої культури. Ціллю жіночого руху, з самих початків його постання була саме така переоцінка існуючих понять. Фемінізм в найчистіших філософських формах є концепцією утопійності. Найосновніший канон фемінізму каже, що кожна людська одиниця (чоловіча чи жіноча) має природне право змагати до найвищого ступеня розвитку. Особисті осяги, потенціал самовияву є користю не лише одиниці, але цілому загалу.

Психологія і ще нині вчить, що жінка, яка не може вмістити своєї діяльності в обмежених границях, вважається невротиком. Фройд і його послідовники твердили, що жінка, яка не знаходила в подружжі повного життя, не була нормальна. Коли вона хотіла бути мистцем, або філософом, або професіоналістом, то це вважалось симптомами душевної хвороби.

Згідно з Фройдом і іншими психологами, жінка є некомплетною людиною, і вони радять нам, жінкам, з тим погодитися. Інші твердять, що жінка це емоція, а чоловік — це розум. Апологети реалітету твердять, що чоловікам припала роля активіста, а жінкам обсерватора. Сімон де Бовуар зауважила, що жінки є мовби дзеркалом, в якому відбивається двічі побільшений образ чоловічих прикмет. Отак це продовжувалося. Але, як кажуть, неможливо в безколичності придушувати людського духа. Впродовж цілої історії жінка виринала з забуття, щоб домагатися своїх, слушних людських прав. Кожна революція чи французька, чи американська, чи "сівіл райтс мувментс" викликала рівночасно пригадку права жінок у громаді. І не можна заперечити, що коли б кожна особа мала право проявити свій талант, коли б кожна людина мала право проявити свої здібності, коли б кожний був признаний повновартною людиною істотою, людська суспільність мала б зовсім іншу організацію, як має сьогодні. Не було б насильства, ні політичного ні національного, ні релігійного. Чи світ виглядав би інакше, коли б чоловіки мали можливість виявляти не лише агресивні інстинкти, але й лагідні? Чи не був би світ кращий, якби жінки могли розвивати свої інтелектуальні здібності?

ГОЛОВА СУА ПРИВЕЗЛА ДАРУНОК ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ ВІД ЛЕСІ КОВАЛЕВОЇ

Голова СУА Іванна Рожанковська брала участь в зборах Екзекутиви Міжнародної Ради Жінок, які відбулися в Осльо (Норвегія) 5-9 червня 1978. В англійському додатку знайдете слово, яке виголошила вона під час нарад цієї організації.

Після нарад в Осльо І. Рожанковська відбула ще інші цікаві зустрічі, в тому теж відвідала у Швейцарії фундаторку нагород конкурсу ім. Лесі і Петра Ковалевих — пані Лесю Ковалів. У час відвідин пані Л. Ковалів вручила дарунок для Українського Музею — керамічну тарілку з 1856 р.

У наступних числах "НЖ" помістимо репортаж з поїздки Іванни Рожанковської, в тому теж з етнографічного музею в замку Кітзее (Австрія), зустрічі з ентузіастами Міжнародної Амністії тощо.

Зараз ми стоїмо перед такими проблемами. Є багато судових процесів, в яких жінки домагаються рівної платні за рівну працю. Тим проблема не вичерпується. Маргарет Мід підкреслює, що роботу цінять не з огляду на її вартість, лише з огляду на особу, яка її виконує: На острові Самоа ляльок для культових танців могли одягати лише чоловіки; жінкам і дітям ця функція була заборонена. А це суспільство прив'язувало велику вартість до вбирання ляльок. В той спосіб домашнє господарство, виховання дітей секретарство, праця медичних сестер чи продавщиць в крамницях є недоцінена. Не тому, що вона непотрібна, чи тому, що ті ролі не є важливими, а тому що їх звичайно виконують жінки.

Жіночий рух і в минулому і тепер звертає увагу на вартість жінки як члена суспільства. Чи ми вишли чи не вишли з Адамового ребра, жінка може прислужитися покращанню якості світу. Ми, жінки, можемо внести вклад в науку, мистецтво, філософію політичне життя, особисту свободу. В той самий час ми можемо завойовувати космос і рівночасно упішувати людські взаємини. Щоб те все досягнути, ми мусимо відкинути поняття нижчевартості. Ми мусимо відмовитись від ідей, що жіноча праця є менш важлива, ніж чоловіча, не тому, що ми хочемо бути такі самі, як чоловіки, але тому, що хочемо досягнути рівновартість. Ми хочемо тільки закріпити за нами наші досягнення, без яких людське життя не дійшло б до такого ступеня розвитку.

Вірджінію Вульф, англійську письменницю, хвилювало питання: "Чи англійська імперія дійшла б до такого апогею, коли б її будував тільки містер Ремзі та кабінетні міністри, без допомоги Мисис Ремзі, яка присвятила своє життя таким справам як прикраша стола білими обрусками, сріблом, кристалами й квітами?"

МАЛЕНЬКІ НАШІ РУКИ

Фрагмент виставки "Маленькі наші руки".

From the exhibit "Our Small Hands."

ВИСТАВКА ВЛАШТОВАНА ВИХОВНОЮ РЕФЕРЕНТУРОЮ СУА ПІД ЧАС XVIII КОНВЕНЦІЇ СУА

Гаслом XVIII Конвенції СУА вибрано: **"Сьогоднішня українська дитина — майбутнє українського народу"**, що перекликається з проголошенням Об'єднаними Націями 1979 року — "Міжнародним Роком Дитини". При Конвенційному Комітеті покликано окрему Виховну Комісію, якій доручено влаштувати виховну виставку на Конвенції СУА.

Така виставка відбулася 27 - 29 травня під назвою **"Маленькі наші руки"** в готелі Статлер-Гілтон в окремій залі.

Цілість виставки мала на меті представити образ сучасної виховної діяльності СУА, а особливо світличок.

На таблицях і столах розміщено малюнки, рисунки, коляжі і робітки малих дітей. Вони вказували на талановитість виконавців - дітей та їхніх учительок - садівничок.

На мапі США зазначено осередки, де знаходяться Відділи СУА, які опікуються світличками. Велика кількість знімків з занять у світличках і з таких імпрез, як ляльковий театр, виставки дитячої

творчості, школи українознавства, прикрашували стіни.

На екрані висвітлювано безперервно прозирки, на яких пересувалися обличчя і постаті наших малят. Пов'язані з цим українські виховні матеріали, як ось дитячі книжки, платівки, складанки, посібники й тому подібне, займали обширний куток у виставовій залі.

Велике зацікавлення викликали дитячі твори з конкурсу "Хто ми і чиї ми діти", який перевела Виховна Референтура Головної Управи СУА. На виставці показано нагороджені твори з цього конкурсу. Конкурс проголошено в трьох категоріях: рисунок - малюнок, проза і вірш, при чому поділено учасників на дві групи залежно від віку, а саме від 6 - 9 літ і від 10 - 12 років. У конкурсі взяло участь 210 дітей, які прислали 275 праць.

На виставці звертали на себе увагу вирізані з дерева проекти Едварда Козака до казок "Коза — Дереза" і "Рукавичка".

Відвідувачі одержували пам'яткові відзнаки - гудзики з написом "Маленькими слідами до великого діла". Ці жетони оплатив 29-ий Відділ СУА з Чикаго.

До Виховної Комісії, яка влаштувала виставку,

Фрагмент виставки. Зліва проекти Едварда Козака. Далі світлини з лялькового театру 83 Відділу СУА.

Part of the exhibit. At the left, works of Edward Kozak. Also seen are pictures from the puppet show of UNWLA Branch 83.

Коляж приготований світличкою 29 Відділу СУА, Чикаго. Зліва упорядниця виставки Ляриса Даник. Collage prepared by the kindergarten of UNWLA Branch 29, Chicago. At left, the exhibit coordinator Laryssa Danyk.

входили членки СУА з Округи Нью - Джерзі Ляриса Даник, Аня Косоноцька, Дарія Фарміга, Ярослава Мулик. Помагав у влаштуванні виставки Орест Федун.

Ляриса Даник

Погляньте на світличку. Фрагмент виставки. Inside the UNWLA kindergarten. Excerpt from the exhibit.

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1978

ВИСЛІД КОНКУРСУ "ХТО МИ І ЧИЇ МИ ДІТИ", ВЛАШТОВАНОЮ РЕФЕРЕНТУРОЮ ПРИ ГОЛОВНІЙ УПРАВІ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Жюрі конкурсу "Хто ми і чиї ми діти" в складі: Богдан Нижанківський — голова, і члени: Квітослава Іваницька, Ярема Козак, Тамара Куропась, сестра Миронія СПНДМ та Марта Савчук, переглянувши малюнки і прочитавши прозові та віршовані матеріали, авторами яких є діти від 6 до 12 років життя, признало:

I. Перше місце з прози 10-12-літніх Маркові Якубовичеві за оповідання "Андрійкова пригода"

Перше місце з прози 6-9-літніх Мартусі Подолук за оповідання "Ціп"

Крім того жюрі вирішило:

з-поміж 10-12-літніх авторів:

Галину Войтюк, Данусю Качмарик, Ірину Наугольник, Наталку Гевку;

з-поміж 6-9-літніх авторів:

Романа Крамарчука, Катрусю Леонард, Мотрю Мац, Надію Гевку, Людмилу Радзіюл та Лесю Заяць.

II. З віршових матеріалів 10-12-літніх авторів жюрі признало:

Перше місце Марті Білик за вірш "Україна".

З віршових матеріалів 6-9-літніх авторів жюрі признало:

Перше місце Оксані Андрушків за вірш "Я українка"

Крім того жюрі вирішило:

з-поміж 10-12-літніх авторів:

Івася Семчука, Таню Микулу, Ренату Бейгер, Рожу Демчук;

з-поміж 6-9-літніх авторів:

Наталку Скорупу, Таню Овчаренко, Адріану Ленгстон та Михася Радзіюла.

III. З малюнків жюрі признало:

Перше місце серед 10-12-літніх авторів Дозі Пацлавській

Перше місце серед 6-9-літніх авторів Адріанні Слиж

Крім того жюрі вирішило:

з-поміж 10-12-літніх авторів:

Івана Журківського, Христину Кордубу, Христину Амару, Павла Ванденгелева, Лїду Заревич, Дорис Савюк, Анну Марію Дідик, Юрка Гайдукевича, Катрусю Мотуз, Галину Ганущак, Лїду Гевку, Лїду Ружицьку, Лялю Кудрик, Ксеню Козак, Лесю Пясецьку;

з-поміж 6-9-літніх авторів:

Лїсу Полїшук, Ерика Перела, Степана Цеплого, Марту Стефанюк, Лїду Цїсарук, Ігоря Лїса, Ладу Гапїй, Романа Подолюка, Михася Саранчу, Христю Герулу, Людмилу Радзіюл, Павла Стадника, Ярославу Микулу, Лесю Іваницьку і Марту Стефанюк.

Зустріч журналісток з нагоди 35-ліття "Нашого Життя" 6 травня 1978. Сидять зліва: Галина Лащенко, Іриша Пеленська, Любов Дращевська, Ольга Соневицька, Наталія Чапленко. Стоять зліва: Світлана Луцька — Андрушків, Іванна Савицька, Оксана Макарушка, Олена Сміндяк, Гандзя Савицька, Уляна Любич, Любов Волинець, Ольга Кузьмович, Марта Скорупська, Марта Богачевська-Хом'як, Ганна Щепко. Присутні на світлині: Людмила Волянська, Любов Колєнська, Фаліна Любінецька-Кульчицька, Олександр Юзенів.

Journalists that took part in the commemoration of the 35th anniversary celebration of "Our Life"

З приємністю можемо поділитися з читачами успіхом, який мала наша акція зареєструвати і відмітити українських журналісток на терені США, з нагоди 35-річчя нашого журналу. Зокрема помогли нам у тому поодинокі відділи США, які відгукнулися на наші листи й подали адреси та списки активних сьогоднішніх журналісток. У висліді ми зареєстрували біля 80 живучих і здебільшого працюючих у журналістиці або в інших середниках комунікації українських журналісток, від найстарших сеньйорок нашої професії до наймолодших студенток журналістики.

Повний їхній список, враз із поділом на поодинокі групи, в яких журналістки працюють, буде поданий в черговому випуску "Українського

Вечір журналісток. Промовляє голова СУЖА Ольга Кузьмович. Сидять Люба Волинець і Марта Хом'як.

Journalists' evening. Speaking is the president of the Ukrainian Journalists' Association, Olha Kuzmowych. Sitting are Lubow Wokynets and Marta Chomiak.

Журналіста" — неперіодичного видання Спілки Українських Журналістів Америки, яка започаткувала ту акцію.

Заповіджений "Вечір української журналістики" з відзначенням 35-річчя "Нашого Життя", відбувся у п'ятницю 26-го травня 78 р. в Нью-Йорку, напередодні XVIII Конвенції США. Він зібрав понад 200 осіб, що виповнили вщерть залу США, і серед яких були журналістки, запрошені гості, представники преси й делегатки Конвенції.

Вечір відкрила і ним вела голова СУЖА ред. Ольга Кузьмович. У своєму привітальному слові вона підкреслила важливість українського писаного вільного слова тепер, коли в Україні воно неможливе і переслала привіт українським журналісткам в Україні, які мають сьогодні замкнені уста. Вона теж привітала Конвенцію США на руки присутньої голови пані Іванні Рожанковської і Уляну Любич як редакторку "Нашого Життя" з 35-річчям його появи.

Голова США п. І. Рожанковська у своєму слові зокрема підкреслила важливість "Нашого Життя" і вкладу праці його редакторки У. Любич. Далі учасники вечора з великим зацікавленням прослухали дві короткі, але знаменито підготовані та виголошені доповіді, а саме: проф. Марти Богачевської-Хом'як на тему перших спроб пера українських журналісток до 1919 р. і пані Л. Волинець на тему українських журналісток і жіночої преси поміж двома світовими війнами.

Після того ред. О. Кузьмович подала журналістичний шлях "Нашого Життя" від першої появи перед 35-ма роками, до сьогоднішнього дня, підкреслюючи його велике громадське завдання саме під сучасну пору.

На прикінці ред. У. Любич представила в

Виставка з нагоди 35-ліття "Нашого Життя"
 Exhibit commemorating the 35th anniversary of "Our Life"

поазбучному порядку присутніх на залі українських журналісток.

Вечір закінчився перекусом, приготовленою

панями з 64-го Відділу СУА і живими розмовами присутніх гостей. У залі, де відбувався вечір, була розложена підготовлена ред. У. Любич виставка жіночих видань, зокрема "Нашого Життя" в усіх етапах його розвитку та колажі які зображували перебіг видання журналу "від рукопису до готового числа", як теж список цих журналісток, які відгукнулися на нашу анкету-запрошення, але не могли прийти. Декілька з них прислало сердечні привіти на цей вечір як також наспів привіт від Асоціації Журналісток при СФУЖО за підписом пані Леоніди Вертипорох.

Отож бачимо, що заклик Управи СУЖА і редакції "Нашого Життя" до українських журналісток, найшов широкій відгук. Але тепер, коли ми вже встали, не слід нам знов спокійно засісти до станків журналістичної праці. Перед нами — українськими журналістками великі і відповідальні завдання. Ми можемо і мусимо працювати не лише за себе, але і за тих наших посестер в Україні, яким замкнули віка українських машинок до писання і відобрали пера.

"БАТЬКАМ ПРО ПЛАСТ"

ІВАННА ЗЕЛЬСЬКА

На сторінках української преси появляються статті про Міжкрайову пластову зустріч, яка цього року відбудеться в Едмонтоні і Скелястих горах Алберти. Треба сподіватися, що метою всіх статей (зрештою, дуже вміло підібраних, так що всесторонньо насвітлюють цю зустріч) є зацікавити зустріччю наше ширше громадянство. Пластове юнацтво, а це їхня зустріч (від 12 до 18 року життя), вже давно зацікавлене. Адже недаром є вже зголошених із заплаченням належності около 900 учасників, крім старшини й виховників.

У наш час таке велике зацікавлення молоді обох статей у виїзді на зустріч вже є великим досягненням самих пластунів і батьків юнацтва.

Зустріч відбудеться від 4 серпня до 18 серпня з різноманітною програмою. Можна надіятися, що притаманне юнацькому вікові мандрування вповні введено у програму запланованої Міжкрайової Зустрічі. Коли зважити, що такі зустрічі юнацтво відбуває раз на 5 років, то можливість взяти участь у зустрічі в юнацькому періоді можлива лиш один раз у житті. Тому й не диво, що юнацтво якнайскоріше (ще перед зустріччю) хоче дістатися до юнацтва, а старше пластуництво хоче якнайдовше залишитися в юнацтві. Та це мої здогади.

Незаперечною правдою є, що організація української молоді Пласт має великі вимоги, і дістатися туди не легко, а втриматися в Пласті ще тяжче. Щоб не захопитися казковими ефектами, не дурити самих себе і дітей, Пластова старшина, а радше Виховний сектор КПС у Канаді видала напередодні пластової зустрічі вказівки батькам, які хотіли б, щоб їхні діти стали членами Пласту.

Назва публікації: "Батькам про Пласт — інформатор для батьків, діти яких вступають до Пласту. Книжечка видала на доброму папері, стор. 32. Опрацював її пл. сен. Іван Франів, оформила пл. сен. Дарія Даревич — теперішня голова КПС на Канаду. Фотознімки на обкладинці й інші ст. пл. Олеся Соханівського. Це з'ясовано у вступі. Опісля помі-

щено розділи: Коротка історія українського Пласту; Ідейні основи виховання і мета Пласту; Організаційна схема Пласту; Засоби виховання; Однострій і відзнака; Прийняття до УПН (Українське Пластове Новацтво); Виховники; Хто може бути виховником?; Українська мова, школа і пластова преса; Співпраця батьків пл. молоді з Пластом; Пластприят; Підписання заяв і зобов'язань співпраці батьків.

Уже сам перелік поодиноких розділів вказує на дуже серйозне ставлення не лише щодо новацтва, але не менші вимоги до батьків. Якщо, прочитавши цю книжечку, хтось усе таки вирішить вписати маля до Пласту, то там воно напевно знайде відкриті рамена всіх пластових уладів, щоб сердечно і всесторонньо заопікуватися дитиною.

Пласт це не Рідна Школа, де вивчають мову. Пласт не є курсом українознавства, де плекають мову, але вимогою в Пласті є вживання української мови. Пласт — це самовиховна організація, тому її члени зобов'язані взаємно собі допомагати, щоб викувати свій характер сильніший від криці, щоб був він відпорний на протидії оточення.

Люди, що слабо обізнані зі завданням Пласту, часто у своїх дописах до преси покликаються про приналежність даної особи до Пласту: "...належала до Пласту й заміж пішла за чужинця". — Це ніби докір організації? Чи в іншому випадку..." належав до Пласту й здобув докторат" — то це признання?

Ми повинні вистерігатися такого змішування понять і розрізнявати, що стосується до одиниці, а що до організації. Інакше виявляємо себе людьми поверховними, що оперують тільки фразами. Люди дорослі самі керують своєю долею, хоч не виключене, що в юності вони були іншої думки про себе.

Варто, щоб виданням "Батькам про Пласт" поцікавилось ширше громадянство, головню батьки дітей, що мають зацікавлення співпрацювати з Пластом для обопільної їхньої користі.

"ХТО МИ І ЧІЙ МИ ДІТИ"

(Репортаж переслано Радіо-Свободою на Україну)

Недавно Відділ Виховання Союзу Українок Америки провів серед українських дітей в Сполучених Штатах і Канаді конкурс на найкращі відповіді на питання — "Хто ми і чий ми діти". Відповіді могли бути у формі малюнків, віршів і прози. Нагороди присуджували окремо групі учасників конкурсу віком від шости до дев'яти років і групі віком від десяти до дванадцяти років. Першою нагородою в кожній групі була українська енциклопедія для молоді, видана в Сполучених Штатах. Умови конкурсу були оголошені у багатьох українських газетах і журналах, що виходять у Сполучених Штатах і Канаді.

На конкурс відгукнулось двісті десять дітей з різних місцевостей Сполучених Штатів і Канади.

Івась Сенчук, одинадцять років, з міста Амстердам, штат Нью-Йорк надіслав вірша під назвою "Хто я", який починається словами:

**В Амстердамі мене знають
Називаюся Івась.
По українськи розмовляю,
Вона рідна мова в нас.**

Свій вірш Івась кінчає словами про те, що він любить співати у церкві і хоче стати священиком.

Катруся Леонард, дев'яти років, що живе в містечку Айсліп, штат Нью-Йорк, у своєму творі під назвою "Хто я?" пише:

"Я є українка роджена в Америці. Мій тато є американець, а мама — українка. Вона народилась на Україні в Тернополі. Я дуже люблю як вона мені оповідає про Україну.

Я дуже люблю українську мову і щосуботи радо ходжу до української школи. Вона дуже далеко — тридцять сім миль (тобто коло шестидесяти кілометрів). Я дуже люблю табори... належу до танцювальної групи і вчусь народних танків".

З цього оповідання Катрусі видно, які зусилля прикладають батьки, (точніше її мати — українка, одружена з американцем), щоб дівчина знала українську мову. Адже щотижня її везуть шістдесят кілометрів до української школи, влітку віддають до українського дитячого табору.

Своє оповідання Катруся кінчає словами: **"Я дуже дуже хочу побачити Україну і як виросту велика, мушу там поїхати. Я дуже хочу, щоб Україна тоді вже була вільна від більшовиків".**

У відповіді Романа Крамарчука дев'яти років, з містечка Елмвуд Парк, штат Нью-Джерсі, є такі рядки:

"Я народився в Америці і є американець. Я дуже люблю Америку. Але я також є українцем і все буду українцем".

Наталка Гевка одинадцяти років з містечка Норрістанн у Пенсільванії пише таке:

"Часом не так легко бути українкою. Мені тяжко вставати в суботу рано і їхати до української школи. Мені також неприємно вставати в неділю і далеко їхати до української церкви... І не є легко, коли треба йти на демонстрацію в дощ і нести написи: "Звільніть Мороза"!... Але я розумію, чому я мушу робити ці речі... Я люблю бути українкою і я хочу бути українкою".

Молодша сестра Наталки, десятирічна Надія Гевка написала, що вона ходить на демонстрації, щоб люди допомогли звільнити Мороза з тюрми. Своєю відповідь вона кінчає словами: **"Я люблю рідних, Бога і Україну і я буду для них працювати ціле своє життя".**

Восьмирічна Мотря Мац з містечка Лінсбрук, штат Нью-Йорк, пише:

"В американській школі всі мене поважають за те, що крім англійської мови, говорю по-українському і добре вчусь іспанської мови... Щосуботи мій тато возить мене до української школи. Там читаємо книжку "Волошки", пишемо диктант. Вдома я читаю українські народні казки. Найкраще мені подобається казка про рукавичку. Люблю дуже декламувати вірші, особливо Шевченка, Франка і Олеся. Останнє я декламувала два вірші Василя Стуса.. в хаті ми говоримо лише українською мовою".

Галина Войтюк, одинадцять років, з міста Патерсон, штат Нью-Джерсі оповідає про свою родину таке:

"Як мама і тато були малі, вони перенесли великий голод у тисяча дев'ятсот тридцять третьому році. У тата померли два маленькі брати з голоду, а він збирав і варив усякі трави і їв, щоб остатися живим. Моїм батькам прийшлося пережити дуже тяжкі роки. Мій тато попав у німецьку неволю і працював на шахтах.. Ми в Америці живемо більше двадцяти років, але української мови не забуваємо, ходимо до української церкви, а діти йдуть до української школи. Дотримуємось українських звичаїв. Я б хотіла, щоб Україна була вільна, щоб я могла її відвідати. Наші предки були козаками і ми є діти козацького роду".

Відповіді, що їх дали діти на питання — "Хто ми є і чий ми діти" свідчать про вихованчу роботу, що її ведуть з дітьми свідомі батьки-українці і українські громадські організації в Сполучених Штатах і Канаді, прагнучи, щоб молоді люди почували себе не тільки американцями чи канадцами, але й українцями.

Асиміляція молодого покоління українців є серйозною проблемою і на Україні, де багато української молоді русифікується і не цікавиться українською історією та культурою, і в країнах поза межами України, де молоді легко асимілюються з навколишнім світом.

НАШІ ГРАДУАНТКИ

Оксана Мухин зі Світленд, Мд. отримала ступінь бакаляра знань ("БС") університету в Мериленді в листопаді 1977 року. Ділянкою її студій є спеціалізація в вихованню умово упосліджених (сповільнених у розумовому розвою — "ментал ритардейшен"). У майбутньому планує здобути ступінь магістра, а згодом доктора філософії в царині своєї спеціальності. Отримала спеціальну виховну нагороду.

Ірина Пелех з Філядельфії, Па, здобула в травні 1978 р. "магна кум ляде" ступінь бакаляра з музики (фортепіяновий виконавець) в Темпл університеті в Філядельфії. Задумує досягнути ступінь магістра в цьому самому університеті.

Марія А. Стефанишин з Філядельфії, Па, після здобуття диплому "БА" в пенсильвенському університеті і ступня доктора медицини в Медичній Школі гарвардського університету в Бостоні в травні 1978 р., планує відбути лікарську практику ("медікал інтершип") в пенсильвенському шпиталі, а після працювати лікарем-резидентом спеціалістом в офтальмології (окулістом) в Вілл'с шпиталі в Філядельфії.

Марія Ольга Дячук з Бінгемптон, Н. Й. після отримання ступня "БА" з математики й германістики в травні 1975 р., здобула ступінь магістра в ділянці адміністрації підприємствами в

травні 1978 року. Студіювала в Школі Адміністрації в Бінгемптоні, Н.Й. ("Сані-Бінгемптон Скул оф Менеджмент"). Спеціалізувалася в керуванні інформаційними системами в бизнесовій ділянці ("бизнес від спеціалізейшен ін менеджмент інформейшен системс"). Поміщена в "Гу'с Гу" поміж студентами американських університетів і каледжів. Тепер отримала стипендію на студії в Українському Вільному Університеті в Мюнхені (Німеччина) у літньому семестрі ц. р. Після повороту з Мюнхену почне працю в фірмі "Ай Бі ЕМ" ("Інтернешел Бизнес Машінес") в Ендікотт, Н.Й.

Марта Панасюк-Гринів, дочка Наталії з Блюїв і пароха Випані о. Осипа Панасюків, закінчивши початкову школу в Випані й Академію св. Єлисавети в Конвент Стейшен, Н. Дж., записалася до університету Сетон Голл у Савт Орендж, Н. Дж., де студіювала англійську літературу. Була на деканському списку. Градуувала в травні 1974 р., одержавши ступінь бакаляра.

Тому, що має замілювання до рисунків і готування плянів, поступила до архітектурного відділу Інституту Технології в Ньюарку, Н. Дж. Градуувала в травні 1978 р., отримавши ступінь бакаляра. Тепер готується до магістеркжи.

Співає в церковному хорі в Випані.

Рута Панчук-Ріпецька з Салт Лейк Ситі, Юта здобула в червні 1977 р. ступінь магістра музики "ММ — мастер оф мюзик" в ділянці гри на фортепіяні. Студіювала в нортвестерн університеті в Івенстон, Ілл. Задумує навчати музику в музичних школах.

СПРОСТУВАННЯ

У нотатці про градуантку **Соню Слиз** подано, що вона є членом "сорорити". Ми одержали вияснення що "Фі Бета Каппа" і "Альфа Епсільон Дельта" це почесні товариства, до яких належать студенти вибрані професорами на підставі високих оцінок, звичайно ті, які покінчили студії "Магна кум ляде" або "Сумма кум ляде" Нас просять повторити нотатку з поправками.

Соня Слиз здобула в травні 1976 р. "Сумма кум ляде" ступень бакалавра з біології в Пенсильвенському університеті в Філядельфії. Тепер є студенткою третього року медицини в тому самому університеті. Належить до почесних академічних товариств "Фі Бета Каппа" і "Альфа Епсільон Дельта".

Ляриса Луговой — Жером

МИСТЕЦЬ-МАЛЯР

ЛЯРИСА-ЛУГОВА-ЖЕРОМ

Ляриса Лугова-Жером народилася в Тернополі, Західня Україна. Дитячі роки провела в Бельгії, де проживала з своїми батьками. В 1950 р. виїхала з ними до Монреалю в Канаді. Скінчивши з відзначенням середню школу, студіювала мистецтво в Ecole des Beaux Art в Монреалі, закінчивши її дипломом у 1965 р. Наступного року в цій самій школі отримала диплом pedagogie artistique. Два роки вчила мистецтва в одній із монреальських шкіл.

В 1967 р. виїхала з чоловіком-архітектором до Америки й проживала в Балтімор, Мек-Л і Вашингтоні. В Балтімор студіювала графіку в Maryland Institute of Arts В Вашингтоні студіювала в Corcoran School of Art і

здобула ступінь магістра з мистецтва в Georges Washington University.

В 1970 р. Ляриса брала участь у груповій виставці в Lisner Hall в Вашингтоні, де теж отримала першу нагороду з малярства. В цьому самому році прийнято її картини до Anderson Gallery та до Virginia Commonwealth University.

В Монреалі картини Лярисы були показані в Gallery Libre і в місцевому музеї до часу його перебудови. Її картини й рисунки знаходяться в приватних колекціях у Вашингтоні, Канаді й Парижі.

Ляриса проживала зі своїм чоловіком в різних країнах Америки, Європи, Азії й Африки. Тепер виїхала до Японії, Кореї, Тайвану, Індонезії й Філіпін, де її чоловік є архітектурним консультантом. Мисткиня присвячує свій час далеко-східньому мистецтву і вивченню далеко-східніх мов.

Її картини були на виставках в різних стейтах Америки — Мериленд, Вашингтон, Вірджінія. Разом з іншими градуантами Ecole des Beaux Arts брала участь у виставці в Ecole polytechnique, Universite de Montreal. В Монреалі виставляла свої картини на збірних виставках в монреальському університеті, а в Торонто на збірній виставці під час Конгресу СФУЖО в 1977 р.

В 1969 р. отримала першу нагороду з малярства в Corcoran Gallery і першу нагороду в Georges Washington University.

КАЛЕЙДОСКОП ЖІНОЧОГО ЖИТТЯ

УПОРЯДУВАЛА СВІТЛЯНА ЛУЦЬКА-АНДРУШКІВ

УКРАЇНА

• Цього року сповнилося 75 років життя дитячій письменниці **Наталі Забілі**. Народилася вона в Петербурзі 1903 року. Студіювала на історичному відділі Харківського інституту народної освіти, який закінчила у 1925 р. Творчу діяльність почала студенткою того ж інституту, коли вийшов друком перший її вірш. За час літературної праці видала понад 150 книжок для дітей і дорослих. Головні твори "За волю" (1925), "Хатина на ялинці" (1935), "Дванадцять місяців" (1947), "Слово про Ігорів похід" (1940-римований переспів), "Прогулянка до лісу" (1950 – п'єса-казка), "Коли зійде місяць" (1962), "Проліски": вибрані твори (1968) та інші. Для дорослих перу Н. Забіли належить повість "Тракторобуд", збірка віршів "Далекий край" (1927) Поезії (1930) та ін. Книжки Наталі Забіли багато разів перекладались мовами народів СРСР.

• Молода українка, балерина **Ніна Семизорова**, солістка Київського театру опери і балету ім. Т. Шевченка отримала на Третім міжнароднім конкурсі артистів балету в Москві золоту медаль. Н. Семизорова закінчила в 1976 році Київську хореографічну школу. На конкурсі виконала класичні дуети з балетів "Корсар", "Есмеральда", "Спляча князівна". Її партнер дуєтів Микола Прядченко здобув бронзову медаль.

• **Тамара Гордова** з Черкащини — умілець у жанрі декоративного мистецтва, особливо в розписах традиційної кераміки, полив'яних мисок, макітрах тощо. Пише вона вузьким плякатним пером на кольоровому тлі. Т. Гордова продовжує народні традиції своєї сім'ї. Бабуся її майстерно розписувала комини печей, мати — ткаля на домашньому дерев'яному варстаті, а батько Ф. П. Гордовий відомий на Черкащині гончар, творець оригінальних керамічних ваз. Торік у Канівському музеї народного декоративного мистецтва відбулася перша виставка Т. Гордової.

• У Чернігові померла на 79 році життя **Ірина Коцюбинська**, дочка письменника Михайла Коцюбинського. З 1956 року була директором Чернігівського літературно-меморіального музею М. Коцюбинського. Вона автор книжок "Спогади і роз-

повіді про М. Коцюбинського" і "Михайло Коцюбинський" та багатьох статей. Ірина Коцюбинська була членом Спілки письменників України.

• Цього року дівочий вокально-інструментальний ансамбль "Львів'янка" святкує своє 10-ліття. Існує він при Львівському будинку культури Будівельників. Керує ним учителька середньої школи Золя Бурденко. Склад ансамблю — дівчата, які навчаються в різних школах міста. За роки свого існування ансамбль дав біля 900 концертів. За високу виконавську майстерність надано йому почесне звання Народного самодіяльного колективу.

• У 1977 році в київському видавництві "Наукова думка" появилася книжка Ліди Артюх "Українська народна кулінарія: історико-етнографічне дослідження". Книга досліджує народну кулінарію і харчування українського народу, опираючись на описах про Україну авторів пізнього середньовіччя, дослідженнях зроблених Російським географічним товариством, "Енеїди" І. Котляревського, творах Г. Квітки-Основ'яненка, рукописних матеріалах у фондах Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії при Академії наук УРСР і т. п. У цій цікавій монографії авторка розглядає традиційну народну їжу, її особливості і пов'язані з ними вірування та обряди.

КАНАДА

• **Линда М. Лазарович**, директор Головного Музею Союзу Українок Канади, одержала срібну медаль королеви Єлисавети II за свій вклад у розбудову музейництва в Канаді. Л. Лазарович є членом Ради Канадської Музейної Асоціації, Американської Музейної Асоціації та Американської Асоціації Стейтової та Місцевої Історії.

США

• **Зірка Дерлиця**, студентка Нью-Йорського університету здобула докторат з слов'янської філології в тому ж університеті. Тема її докторської праці це "Дієприкметник в українській і російській мовах на основі повісти про Лесю Українку "Дочка Прометя" — пера Олійника" Д-р Зірка Дерлиця викладає українську мову в Нью-Йорському університеті та в Академії св. Юра в Нью-Йорку.

Тільки між нами і телефоном ...

МОВА: СОЮЗЯНКИ Й ДІТИ — А ЯК БУДЕ З ВНУКАМИ?

Недавно багато союзнок протоптувало втопану й розпочату раніше стежку — возити дітей на літні табори. Саме після одної такої поїздки зустріла я дочку моєї знайомої, що відвезла своїх дітей на український табір одної з наших більших молодечих організацій.

— Пані Любо, я кожного літа відкриваю щось нове про наших людей, знайомих чи чужих. Не раз це є приємні, а часом трохи сумні спостереження. Цим разом я поміж двома крайностями проявив однієї проблеми — і тому в мене є різні — оптимістичні, хоч більше таки песимістичні вражіння.

Я, очевидно, хотіла довідатися точніше про дану проблему, а тоді потішити, чи заспокоїти пані Віру.

— Пані Любо, запровадила я своїх синів до їхніх кімнат, де застала двох братів, 9 і 10-річних, які чогось сварилися за якусь річ українською мовою. Цих -лопців я вже давніше бачила, і завжди можна було спостерігати, що вони (як і ще один їхній брат) і їхнє товариство звичайно розмовляли дуже гарно по-українському. Чисто. Без домішок чужих висловів чи слів.

— Очевидно, що таких багато є родин! Тільки ті родини, які ніколи не вміли вдержати чистої української мови між батьками, тепер виправдують мішану мову своїх дітей.

— Так, пані Любо! Ось стала я в чергу за їжею, де були батьки, освічені люди між 25-45 років життя. Деякі з них колись, чи й тепер, це діяльні одиниці. І яка в них мішана мова! Вони немов хотіли себе переконати і другим показати, як вони вміють мішати "горох з капустою"! Що за прикре вражіння з такої макаронічної мови!

— Чи ця мова була вживана поміж такими самими, як вони, чи, може, була звернена до тих, хто добре не знав мови? — спитала я п. Віру.

— Мене болить і дивує вживання такої мішанини поміж чоловіком і жінкою, чи між іншими дорослими членами родини, які добре знають мову. Чужинців, неукраїнців я не беру під увагу. Деякі особи з мішаних подруж навіть нарікають, що привозять дітей на український табір, але чують іншу мову...

— Пані Віро, а чи Ви спостерегли, як говорять між собою діти тих ваших знайомих, що стояли в черзі?

— Чи треба вгадувати? Коли батьки між собою мішають в мові 30% англійських слів, то діти до батьків уже вживають 60% англійської мови, а поміж дітьми то вже 90%! Пропорція є ясна й майбутність досить виразна: якщо батьки хоч дещо засмічують

мову всякими "лівінгрусами", "карпетами" й "шопінгами" — то діти це засмічення щонаймеше подвоють.

— Це правильне спостереження. Моя знайома, хоч сама вчить в українській школі, передала куховарський припис словами: "капси, кріми, бейкен повдер і т. д." Її діти вже більше мішають мову, а внуки між собою говорять майже по-англійському. Сумно, але вина бабці і батьків.

— Так, і на батьків не раз впаде докір пізніше від самих дітей. Діти чутимуть жаль, що батьки їх не навчили чистої української мови з культурним словником. Тільки 5% наших студентів шукатимуть якогось доповнення знання з українознавства по університетах, а тільки 0.1% внуків шукатимуть мови своїх дідів, бо батьки не подбали. На жаль є випадки, і це, приміром, навіть в одній активній союзниці, освіченої, голови Відділу, що взагалі дітей не навчила по-українському.

Моя знайома продовжувала:

— Багато союзнок, бабусь чи матерів, завзято тепер вишивають взори наших дисиденток, чи влаштовують покази писання писанок, а про чистоту мови забувають. Тепер бачимо такі сумні статистичні цифри про мішані подружжя в Україні й інших республіках СРСР, головні українських мужчин з росіянами, коли безхребетні не вчать своїх дітей української мови! Як назвати наших союзнок, що не хочуть потурбуватися, щоб увести чисту мову у своїх домах — бо інакше, вже не почують українських слів від своїх внуків?

Я дивилась на Віру й приємно мені було, що цим турбувалась молода мати, особа генерації 30-тилітніх. Може старші союзниці чогось від неї навчаться... Бо якщо ні, то й камін на їхніх гробах уже не матиме українських написів...

Любов Калинович

Вийшла друком **монографія про Богдана Лепкого**, поета, письменника, літературознавця і літературного критика, автора відомої тетралогії про гетьмана Мазепу, — пера проф. Василя Лева.

Книжка дає повністю огляд життя і творчості Лепкого, бібліографію поетових друків і про поета.

Книжку в твердій полотняній оправі з золотими написами видало Наукове Товариство ім. Шевченка в серії Записки НТШ, т. 193, 399 сторінок друку; численні ілюстрації. **Можна набути її в канцелярії НТШ, 302-304 захід 13-та вулиця, Нью-Йорк, Н. Й. 10014. Ціна \$15.00**

Чи ви знаєте, що означає "Банко ді Санто Спіріто"? — це "Банк Святого Духа"!.. Нам, українцям, ніколи й на думку б не спало пов'язати грошеві трансакції, як ощадності (з процентами...) і позички (ще з більшими процентами...) зі святим Духом! Та в італійців, видно, інша ментальність, тому, якщо вам знайомий італієць скаржиться, що мусить платити поважні відсотки "святому духові" — це не конче означає, що він говорить про свої гріхи, так само, як і речення: "спішусь до святого духа" — не мусить означати, що він вибирається на той світ!

Помилково було б також припускати, що "Лакріма Крісті", або "Сльози Христа" мають щось спільного зі свяченою водою! Ні! Це добре вино і продають його не під церквами, хоч у італійців усе можливе!..

Взагалі ця нація має, мабуть, особливо родинне відношення до неба і особливу протекцію, бо ж жодна інша не спродукувала стільки святих і ніде не траплялось стільки чуд, як якраз в Італії! І трапляються до нинішнього дня! Бож чи не чудом, що на протязі чотирьох місяців життя в Римі мені нічого не вкрали? Навпаки, я навіть знайшла 100 паперових пір просто на зупинці, біля бочки для сміття і не далеко Ватиканського муру. Правда, їх потім ніхто не хотів прийняти, але це вже інша справа...

До Риму прибула я 31 травня минулого року і, після 25-тигодинного лету, Рим зустрів мене родинним теплом сестер, отців і друзів, опікою Блаженнішого і деякими змінами: красувалися два нові леви в бронзі.

**Два леви по обох боках,
Один передом, другий — задом.
Їх вираз наче каже: "А-х-х!"
Ні втіхи з світу, ні принади...!"**

А над входом до університету (вгорі, над сфінксами) стоять два анголи, теж у бронзі, тримаючи велику книгу. Під ними — напис:

"Достойний ти взяти книгу і розкрити печаті її". Так і хотілося змінити "печаті" на "печалі"..

А Тарас Шевченко ще й далі стоїть у римській тозі напроти будинку УКУ з червоної цегли й бароковим входом і, піднісши правицю, питається: "яка недоля занесла мене сюди?"...

Храм св. Софії блищав новими мозаїками, бібліотека була повна нових книжок, пси пізнали мене відразу і, не вважаючи на доворічну відсутність, лизали й скавулили з радості. Комарі також пізнали мене і бриніли й кусали теж, мабуть, з радості, хоч їх радості я не поділяла...

Настоятель св. Софії о. Петро — трохи більше посивів, трохи більше мучився з хребетом і ще рідше всміхався. Пригадалось речення якогось мудреця: "Хто часто всміхається, той рідко буває самотнім". Мабуть, мудрим був цей мудрець...

Дорогі мені "прибрані" діти, студенти УКУ, були для мене великою втіхою!

Я замешкала знову в моїй затишній кімнаті при св. Софії і УКУ. Цвіли рожі і солодко пахли магнолії.

Виспавшись після довгої подорожі, я вже другого дня була в Ватикані на аудієнції і обіді у Блаженнішого. Щиро раділа знову бачити цю людину, яка подарувала мені стільки доброти й виrozumіння.

Коли в 1975-му році я, зовсім для мене несподівано, дістала запрошення від Кардинала Йосифа Сліпого приїхати до Риму, я відписала: "... але ж я — православна!" І дістала відповідь: "Приїжджайте! Чекаємо".

Рим. Кольосей

І цього разу дістала запрошення від Блаженнішого: "Приїжджайте, поширюйте Ваш світогляд, вчіться, думайте і пишіть! І зробіть знову подорож з читанням Ваших віршів по Америці, Канаді і Європі".

Як невимовно жаль, що дехто з моїх рідних православних закидає мені (деколи в анонімках), що я "продалась католикам за славу й мамону", з поясненням, що "мамона" — це гроші! Дякую за пояснення! Бідні, малі люди! Так і хочеться сказати:

**Не питайте мене, чи я православна
Чи я — католичка і з якої родини.
Справді люди питають вже здавна;
Яка перед ними стоїть людина?**

**Запитайте мене, чи душею скривила?
Чи я свій народ перестала любити?
І, як знайдете, що я тут завинила —
Тоді тільки можете мене осудити!**

Вже кілька днів після приїзду до Риму я взяла й немудро захворіла. І тут мушу вам оповісти про доктора Де Ліло. Це знаний і шанований в Римі іта-

лійський лікар, який ненавидить комуністів, любить нашого Блаженнішого і всіх, які Блаженнішого люблять. Він вилікував мене, не взявши ні цента, лише просив поштових марок з Австралії, Нової Гвінеї і Нової Зеландії. Отже, прошу, якщо маєте, висилайте до Риму! Хотілося б зробити приємність завзятому філіателістові і добрій людині.

Біля мене, на "вія Боочя", мешкали: пані Оріся з Мюнхену, надзвичайно вдумлива й хороша людина, і Ірця — гарне молоде дівча з певними амбіціями і горіннями. Брат її мешкав у будинку для "мужчин" і не мав до неї доступу, бо за брамою до "обителі" ще щасливо живе велика сегрегації Забула подивитися, чи качки, гуси, кури, індики, свині й пави також підлягають цій сегрегації і їдять окремо. Можливо, що так! В кожному разі "рівноправ'я" тут ще не знане слово, і "жінщини" все ще ходять задніми дверми до своєї їдальні і навіть тоді почувають себе винуватими!

Вітабро "Паляццо папале"

Пару днів лляв дощ, і я немогла собі простити, що не привезла зі собою ні одного светра. Але нарешті випогодилося, і ми (тобто пані Оріся і я) мали щасливу нагоду поїхати з Дарією Маркусь (вбачте, що забуваю вживати титули, це вже давня моя хиба! Знаю, що пані Дарія мені простить!), отже, ми мали щасливу нагоду поїхати до Орвієто. По дорозі вступили до Вітербо, де в 1268-му році сталась цікава пригода:

В "палаццо папале" (конклява, де вибирали пап) щасливо сиділо кільканадцять кардиналів і, тішучись життям, мали вибрати нового папу. Сиділи вони, сиділи, гасили спрагу добрим вином, кормили голод добрими стравами, які постачали їм жителі Вітербо, і — сиділи й сиділи — аж 2 роки й 8 місяців!..

І сиділи б, може донині, якби бідним жителям Вітебро не урвався, нарешті, терпець! Вони почекали, доки почав лляти дощ і тоді, випізши на дах, розібрали його над головами всесвятіших кардиналів! І сталось чудо! Кардинали, неприємно заскочені мокрою зливою, скоренько вибрали нового папу!.. Як жаль, що над деякими нашими промовцями не можна розібрати даху!...

Катедро в Орвієто

По дорозі до Орвієто ми минули шинок, де сталась інша цікава подія. (Італія — багатюща на цікаві події!):

В якомусь там столітті, 13-му, чи 14-му, їхав цією дорогою італійський кардинал до Риму. А що він все мав спрагу, то й вислав поперед себе гінців до гостинниць (чи пак — шинків), щоб покуштували вони там вино, мовляв, чи варто зупинитись? Якщо було варто, гінці мали виставити на дорозі плякат (чи, може, тоді якусь собі дошку) з написом; "Ест", тобто "Є"! В шинку біля Орвієто гінці так захопилися вином, що написали тричі "Ест! Ест! Ест!" — і кардинал уже до Риму ніколи не доїхав... Ще й тепер при вході до шинка стоїть плякат з цим написом. Ми скоро переїхали попри нього, щоб не спіткала нас доля кардинала..

Орієто чудове старовинне містечко, розташоване на вершці гори й обрамоване, здавалось, недоступними скелями. В центрі, немов вимержена з мрій і дорогоцінного каменю, катедро, роботи Льоренца Майтані. Дивисься — і слів бракує. Як мерезана!..

12-го червня, в неділю в Укарїнському Католицькому Університеті було офіційне закінчення академічного року. Після архиерейської Служби Божої зустріла моїх "австралійців" — п-во Цюпаків і Бучмів. Взагалі цього року українська Австралія була гідно репрезентована в Римі, і нитка подорожніх з п'ятого і Бога забутого, континенту майже не уривалась.

У "Вістях з Риму" за 19 липня, в звіті з академічного року 1976-1977 українського Католицького Університету ім. св. Климентія стоїть: "в червні на закінчення академічного року був літературний вечір поетеси Зої Когут з Австралії"

Я не було приготована до цього вечора, тому почала його словами:

"На мої бідні заокруглені плечі звалився несподіваний тягар: ущасливити вас віршами й рефератом гідного й глибокого змісту! Щиро сказавши, я мала на думці зустріч з вами без моїх монологів, які нудять мене та ще й збуджують в мені деякі комплекси і роблять нервовою. Я хотіла чути вас, не

ТІТКА АМЕРИКА

переклад Марії Струтинської

*Marie Halun Bloch: Aunt America.
New York: Atheneum 1963
Copyright 1963 by Marie Halun Bloch*

Продовження

Мама докладала дров до печі. "Так, вона в розпуці, біднятко. Я не можу повірити, що хтось забрав би. Вона десь поклала ляльку, і вона знайдеться. Леся кохана, застеляй до вечері."

Коли Леся підійшла до мисника, їй здалося, що тітка Лідія дивиться на неї пронизливим оком. Але, це нічого. Тітка Лідія ніколи не повинна була дати ляльку Єлені!

Усе інше не мало значення.

Несучи тарілки до кухонного стола, вона побачила, що вони принесли сюди її книжку з дому дядьки Володка. Вона поклала посуд на стіл, узяла книжку, занесла її до світлиці і всунула на горішню полицю шафи, як тільки далеко могла. Вона не могла знести її вигляду.

Після вечері, тато відсунув свою тарілку і почав мову про свій досвід репресованого. "Насамперед, вони послали нас до таборів праці в Сибірі. Цілими місяцями, тітко, холод доходить там 40 до 50-ти градусів нижче зера; а ми працювали надворі. Моя бідна жінка..." його голос заламався. Він перестав говорити і дивився на свої руки.

За хвилину він глянув угору і зачав іншим голосом: "Тоді вони послали нас до копалень вугілля на Донбасі. Це чудо, що ми тут. Багато не повернулися. І ніколи не повернуть."

себе, бо ж себе я вже, до деякої міри, знаю... Та даруйте! Сталося інакше!"

Довго я думала над темою для реферату. Думала вночі, коли комарі не давали спати, думала вдень, коли лікар наказав мені не вставати з ліжка, а я вставала.

Хтось порадив мені сказати дещо про педагогіку. Надзвичайно цікава й глибока ділянка науки, в якій психологія одружується з філософією, інтуїція подає руку інспірації, а над усім мав би коронувати ентузіазм!

Ніколи не забуду поради доброго знайомого, покійного Ерцбішофа доктора Конрада Гребера з Фрайбургу, тоді, коли я сама хотіла стати педагогом:

Vergesse niemals: Wissen ist ein Glück,
Verbreite es mit Freude und Verstandniss!

"Не забувай: знання — це щастя! Ділися ним з радістю й вирозумінням!"

Тато ніколи раніш не говорив так багато про його й мамині переживання в часі ув'язнення. Не зважаючи на ті болючі справи, про які він говорив, Леся бачила, що вираз його блакитних очей був ніжний, а його рот залишився привітним.

Леся глипнула на тітку Лідію, котра слухала дуже серйозно кожного слова. На обличчі тітки не було ні тіні сумніву, навпаки, Лесі здавалося, що тітка Америка дивилася на нього з пошаною.

Поки тато говорив, Леся, з якоїсь причини, подумала про ляльку. Вона не мала, насправді, заміру забрати її, казала вона собі тепер. Та інший голос у ній говорив: "Так, ти мала замір забрати собі ляльку. Ти її хочеш"

Так, справді, вона її хотіла мати.

Тато говорив тепер спокійно, як це міліція переслухувала багато людей у місті, робила обшуки ще і ще, намагаючись знайти якісь докази, що вони також допомагали повстанцям. "Навіть Володка переслухували, наводили його на різні свідчення людей, знову переслухували", тато закінчив з жалісним сміхом.

"Мені так шкода Володка, що хочеться плакати", тітка Лідія сказала. "Він — людина добра. Але він — слабодух. Навіть під тиранією є добрий і поганий спосіб жити"

Пригадую також прочитану деорініцію доброго чи злого педагога: "добрий педагог захоплюється предметом і забуває себе, а злий педагог — захоплюється собою і нудить предметом."

Та, може, на щастя, учнів, я педагогом не стала і тому залишаю цю скомпліковану ділянку мудрим фахівцям! Тож закінчую мій неіснуючий "реферат" філософічним твердженням:

"Найліпший вчитель — це цікавість і ентузіазм!
Найгірший вчитель — це страх!"

Амінь!

Потім, після "реферату", який не відбувся й сказаних віршів, ми всі, отці, сестри, професори й студенти, гурторили й співали, в щасливій свідомості, що "ОРА КАНОНІКА" була легально пересунена на пізніше...

Докінчення буде

Леся здивовано дивилася на тітку. Дядько Володко слабодух?

Тітка мовчала, задумано. "Але, можливо, що не мені говорити про такі речі. Хто з нас може сказати, що під терором він завжди буде вести себе відважно? Я живу на свободі, я не можу сказати. В Америці ми віримо", вона продовжувала "що свобода мусить здійснюватися на практиці, інакше вона перестане існувати. Тут, здається мені, де її так мало, найважливішою річчю для кожного — користуватись найповніше навіть найменшою свободою, яку дається. А одночасно ніколи не переставати ні на хвилину вимагати більше й більше".

Мамині очі дивилися чуло на тітку Лідію. "Розкажіть нам, тіточко, про Америку, ми ж бо ніколи не побачимо її".

Тепер була для Лесі нагода поспитати в тітки про причини її стрункості та інше, про що вона думала. Та вона не хотіла звертати на себе уваги. Поперше, мама могла раптом пригадати, що вже минув час, коли Леся мала йти спати. Аню давно вже поклали в постіль і вона твердо спала.

Тітка Лідія описала свій дім і місто, де жила. Проте, не було воно легко уявити Америку з того, що вона їм розказувала. Усе було занадто дивне.

Накінець тітка пошукала у своїй торбинці й витягла знімки своєї сім'ї. Коли мама передала їх Лесі, вона дивилася на них довго, силкуючись з тих облич відгадати, яка ця Америка. І подумати! Вони були її родиною, що жили в тій країні, такій далекій, такій дивній, що здавалася тільки казкою.

Накінець мама налила останні горнятка чаю для всіх. Було до нього не тільки молоко, але й грудки цукру, що його тітка Лідія привезла з готелю в Києві. Поки вони сьорбали свій чай, тітка висловила жаль, що Леся побачила так мало з Києва під час свого першого там перебування. Але, вона піддала думку, що, може, тато повезе її туди іншим разом. Це буде її, тітчина, відплата.

Вона витягла з торбинки грошовий банкнот і простягла його Лесі. Леся завагалася. Хвиля сорому проплила нею і вона була певна, що це видно було на її лиці. Тата це вагання знехотівивило. Він приписав його її звичайній несміливості, кажучи наполегливо: "Лесю!"

Леся взяла банкнот обережно, наче б він міг попарити її пальці. "Дякую, тіточко," пошепки сказала вона.

Коли вона пішла до світлиці, щоб сховати гроші до кишені свого пальта, що висіло в шафі, вона стрепенулася, угледівши, що тітка дала їй п'ять карбованців. Тітка Лідія зовсім не розуміла вартості їхніх грошей. Як це! та ж воно вистачило б на декілька поїздок до Києва!

Леся саме закривала шафу, коли почула, що вони там говорять про неї. Вона стала прислухатися.

"Найтяжче з усього, тіточко", тато казав, "було залишати Лесю на невідому долю. Яку муку ми пережили через це! Ми могли тільки сподіватися, що Володко змилюється над нашою маленькою донею"

"На щастя, Софія мала серце взяти її до їх дому", мама сказала. "І по правді, Володко також. Вони обоє були добрі для нашої дитини"

Леся стояла, зк зачарована.

Без усякої думки, без усякого почуття, вона стояла так хвилину. І тут вернувся до неї, наче б відчувався знову жах від того, що вона залишилася, що її виреклися її власні батьки. Лесині очі запекли від сліз, що їх вона не пролила тоді й не проливатиме тепер.

Значить, розлука була так само жаклива для мами й тата, як вона була для неї самої. Вони турбувалися нею. Хоча вона часто думала про той час, яскрава правда ніколи не прийшла їй до голови. Та тепер вона почула її, з уст її власного тата.

Леся стояла хвилину непорушно не бажаючи рухатися, думаючи про те, що може значити чиста радість.

Хтось увійшов. Це була мама.

Леся дивилася на неї, готова кинутись в її обійми при найменшій спонуці з маминого боку. Але мама не помітила цього. Замість того, вона заметушилася, щоб улаштувати постіль для тітки Лідії на софі. Леся закрила двері шафи й почала їй допомагати.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

ХРИСТИНИ

Коли Леся розплющила очі наступного ранку, Вона мусіла думати хвилину, де вона є. Гомін голосів надходив з кухонної кімнати і один з них був чужий. Тоді вона рвонулася й сіла. Тітка Америка! Тітка Америка була в їх домі, а Леся марнувала свій час у постелі. Навіть Ані вже не було біля неї.

Леся лягла знову на подушку і дивилася на стелю. Вона взяла Єленину ляльку. Як вона лежала так, пригадуючи, вона ледве могла вірити, що зробила це. Перемога, яку вона відчувала з того приводу, цілковито зникла.

Вона сіла знову і поволі встала з постелі. Як тільки вона вдягнеться, вона мусить забрати ляльку зі сховку і віддати її Єлені. Прислухаючись одним ухом до гомону голосів на кухні, де вирізнявся голосок Ані, вона сягнула по свою спідничку. Як вона спокійно вдягалася, вона відчувала чудову присутність тітки тут, в їхньому домі.

ПРОДОВЖЕННЯ БУДЕ

ТАЄМНИЦІ — ЗАГАДКИ ЗЕМЛІ.

Мовчазний був для людства Єгипет із його гієрогліфами, доки наука не розшифрувала їх. Загадкові були масивні споруди пустелі — піраміди, їх будова й призначення. Тепер це все аналізоване математично і перевірене електронічно. Але усвідомлення ширших мас людства починалося від усних переказів, від літератури, писаної авторами ентузіастами, часто від фантастики й поезії.

Докія Гуменна давно вже почала "розривати" нашарування української землі і вичитувати історію нашого минулого з допомогою археології, — науки про пам'ятки і мистецькі вироби стародавніх часів, які знаходяться в різних шарах землі. Ця наука багате джерело для пізнання історії людства і культури.

Письменниця невдовзі видає дуже цікаву книгу під назвою "Минуле пливе в прийдешнє" Вона починає знайомити читача з "абеткою" землі від, здавалося, фантастичного повідомлення 80-літньої давности, археолога Вікентія Хвойки (в "Київській Старині" 1899 р.) і далі ридеться в глибині віків, пильно вивчаючи закам'янілу, кількома шарами вкриту мову Землі, що оповідає нащадкам про життя і побут її автохтонів.

Авторка нічого не вигадує, не фантазує. Вона тільки цікаво, з добродушним гумором розповідає про дослідження і висновки дослідників науковців і не лише без уваги жодної дрібниці знайденої в розкопах, бо це допомагає створити уявлення про спосіб життя людей давніх часів. Вона подає і порівнює погляди та висновки перших і пізніших науковців, користує з джерел, писаних різними мовами.

Стиль і спосіб розмови з читачем викликає у читача, зацікавленого і здатного на роздуми, питання — хто ми і чий ми діти, а згодом розв'язує сумніви індивіда, подаючи щоразу певніші висновки, потверджені наслідками досліджень.

Авторка і в цій книзі дотримується улюбленої теми про ПРАМАТІР всього, що живе. і це не тому, що вона феміністка, ні! Вона просто вичитує свої тези з солідних праць, знаходить докази і в стародавній мітології різних народів, у традиціях, що збереглися до нашого часу, у фольклорі.

Звичайному масовому читачеві не під силу перелічити всі ті праці, що їх перелічала й обміркувала Докія Гуменна. Але ця її книга, праця десятиків років, полегшує нам ознайомлення з висновками науки.

І виходить, що історія нашої країни, наша "трипільська культура" геть старша за історію "вибраного народу", який свою історію починає "від створення світу". Сьогодні вже доведено (каже нам авторка), що "біблійний Авраам почав свою кар'єру яких три тисячі років пізніше від подій, описаних у книзі. Це стверджено кропітною і описаною вже працею багатьох науковців у світі.

Докладніше знайомить вона нас із дослідженнями слов'янських археологів. Розкопи цілих селищ почалися в 1934-му році і з перервами дослідження надрів Землі продовжуються в різних місцевостях слов'янського світу.

"Чотири покоління дослідників атакують трипільську проблему, бо там заховані початки індоєвропейських

народів. Варто тільки згадати, що за роки 1917-1957 опубліковано 170 праць, присвячених дослідженню Трипілья, не кажучи про раніші й пізніші та чужими мовами...

Тепер особливо актуально з н а т и — і то зазирнути якнайглибше, скільки вдасться. Тепер, коли нечиста сила завзялася викоринювати наші звичаї, переробляти увесь склад життя, ламати психіку, створювати ерзац-обряди, винищувати національну неповторність, тепер знання минулого — жива цілюща вода..."(Д. Г. "Минуле... стор. 2).

І далі там же: "Герої цієї повісти — віки, племена, їхні витвори, в них уже живуть усі зародки сучасного дня"

В експедиції Інституту Археології з Києва авторка брала участь як студентка захоплена бажанням навчитися читати мову землі Авторка подає деталі дослідження в урочищі Коломиїщина, поблизу Києва. Вона не минає найменшої дрібниці: збирання уламків посуду, закам'янілі рештки зерна луски, звуглене чи трухле дерево і т. п. Поруч із тим виникнення загадок і пізніше розв'язання їх та поява нових. В тому поволі виникають обриси будівництва, способу господарства, побутових традицій...

Досить докладно спиняє нашу увагу на дослідженнях пізніших, ближчих до нашого часу, тепер. Низка досліджень охоплює широкі терени: Київ, Київщина, Гуманщина, Житомирщина, Придністрянщина, Поділля, Побужжя, Буковини, Галичина і інші. Який цікавий килим так потрібного й нового пізнання землі й історії нашого краю!

Услід за джерелами Гуменна послідовно підводить нас від відомостей про населення й звичаї Трипільщини до часів "насипаних могил" (курганів), що належать вже до трохи пізніших часів. Зарисовується розвиток господарства, перехід від каменя й кістки до металооброблення, від скотарства й хліборобства до ремісничого виробництва на обмін, на торгівлю. Зріст і розвиток культури в наслідок обміну між племенами й країнами.

Навіть у американській пресі в останніх роках появилася повідомлення, що в Україні відкрито місто "старше за Вавилон" (на Гуманщині, у самому центрі України). Нові засоби техніки досліджень, аерознімки, виявили місце трипільського поселення, де й почалися дослідження, вже "за допомогою найсучаснішої апаратури"

Письменниця пов'язує відгуки минулого в різних галузях людської діяльності, супроводить свою бесіду-виклад аналізою з мови і прамови, використовує пісенний та обрядовий арсенал і, аж нарешті, висловлює власний домисел — звідки взяли назви богів... Всю книгу ілюструє зразками трипільського образотворчого мистецтва, викопаного з надрів Землі.

Книгу читається з непослабленим зацікавленням і так легко йти думкою рівнобіжно з авторчиним воркуванням-бесідою. Мимоволі згадуються вислови освічених матерів, як реакція на "Золотий плуг" та інші твори такого ж напрямку Д. Гуменної: "Глибока подяка і шана нашій сеньйорці-письменниці за її нелегку і так корисну працю!

ДОКІНЧЕННЯ НА СТ. 24

ПАМ'ЯТІ Д-Р. СТЕФАНІЇ КОРЕНЕЦЬ

Пізно ввечері дня 24 грудня 1977 р. долетіла до мене неправдоподібна, неймовірна неможлива вістка:

Стефа не живе!

Замкнувшись у своїй кімнаті та думаючи і ще раз передумуючи цю страшну вістку, я стала пригадувати наше спільне минуле, наші взаємини у Львові ще, а далі у широкому світі.

Неначе на фільмовій ленті пересувались перед очима одна за одною картини...VIII кл.

Ми, учениці гімназії сс Василіянок у Львові. Стефа сидить близько мене. Входить професор латинської мови. Віднотувавши в деннику неprisутніх, витягає нотес і підходить до нашого ряду лавок. Буде питати. Яюсь треба протидіяти. І Стефа починає "дискусію" з професором, за нею Іцька, а далі тема вичерпується. Тоді Стефа торкає мене за плече:

— Скажи щось тепер, ти! —

Дискусія з професором продовжується, двадцять хвилин проминуло, нотес лежить уже на катедрі, а ми переходимо до нової лекції.

Кляса урятована!...

Яюсь одного дня каже мені Маруха:

— Ти пластунка? (Я була новою ученицею в цій школі).

— Так —

— Ми приймемо тебе до нашого гуртка, внеси прохання, а в суботу полкові сходи —

Велика "ауля" в гімназії сс Василіянок при вул. Супінського. Всі пластунки в повних одностроях з'явилися на збірку. Входить полкова старшина, яку веде полковниця — Стефа. Серйозний вираз обличчя, зосереджена увага. Звіти гурткових про чисельний стан, і приязний погляд Стефи у мій бік

Склавши матуру, ми вписались на український таємний університет, Стефа на медицину, а я на філософію.

Крім наших обов'язкових занять ми брали участь у праці в Клубі старших пластунів, які мали свою домівку в домі проф. Кирила Студинського, де й мешкали П-ство Коренці.

Одного разу після сходи Стефа запросила мене до себе. Дзвінок, двері відчинились і в них станула молода з обличчя пані з білим як молоко волоссям і чорними живими очима. Була одягнута у фіолетовий костюм і такий же капелюх, що так гарно вирізнялись на тлі її сивого овлосся. Ми познайомились з матір'ю Стефи п. Ольгою Коренець.

— Я йду на засідання Жіночої Громади, сказала п. Ольга, татусь пішов на засідання Головної Управи Рідної Школи, погости товаришу і говоріть собі досхочу, ніхто не буде вам перешкоджати, бо Гандзя вчиться, а Марта бавиться лялькою. — Ми увійшли до кімнати Стефи, вигідно розсілись на отомані, напроти якої висіло велике дзеркало, та раз-у-раз оглядаючи себе в ньому, розвели наші розмови, що не ра-два заторкували і "сердечні" справи...

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1978

Це були розмови вісімнадцятилітніх, що йшли у світ здобувати життя...

Були довші і коротші перерви у моїх взаємовідносинах зі Стефою і взагалі з домом п-тва Коренців. Стефа виїхала на студію до Грацу, а я виїхала зі Львова.

Зустрілись ми аж за кілька років, коли Стефа докінчувала свої медичні студії на Львівському університеті, а я студіювала гуманістику. Ми зустрічались не дуже часто, бо Стефа крім навчання буда зайнята також працею в українській студентській медичній громаді, де виконувала різні тимчасові доручення.

А потім знову довша перерва. Я виїхала на учительську посаду до гімназії Рідної Школи в Тернополі.

Зустрілись ми аж у початках 30-тих років. Стефа була вже лікаркою і спеціалізувалась у педіатрії. А ще за рік-два, коли я вже постійно замешкала у Львові, повертаючись одного разу додому, запримітила на огорожі сусіднього від нас дому таблицю: "Лікар-спеціаліст дитячих недуг д-р Степанія Коренець".

Наші взаємини затіснились. Майже щодень ми відвідували одна одну. Іноді відбувались між нами гострі дискусії на теми суспільні, політичні, ну і особисті, тепер уже з участю Гандзі, магістра фармації і Марти, студентки права. Кожна з нас була окремим світом, але в одному ми всі згоджувались: у питанні вкладу молодого покоління в громадську працю. Таке цілеспрямовання у трьох сестер було успадковане в більшій, або меншій мірі по їхніх батьках.

Одного разу я не застала Стефи дома.

— Стефця має сьогодні дижур в "Порадні Матері і Дитини" — заявила її мати. Товариство Українських Лікарів,

якого вона є членом обслуговує цю установу по громадській лінії, і сьогодні черга Стефці. —

Але за день-два Стефи знову не було дома.

— А де Стефа сьогодні? — запитала я —

— О, сьогодні Стефа "спортовка" — каже Гандзя. Чергує в "Спортовій Порадні". Відбудуться лещетарські змагання в Славську, треба перевірити спортсменів і видати посвідки здоров'я.

І такі чергування відбувала Стефа не один і не два рази.

Одного разу ми вибрались зі Стефою до театру. Всідаючи до трамваю, я завважила в її руках невелику зелену "лікарську" валізочку, яку вона звичайно зі собою носила.

— А пощо тобі, Стефо, ця валізочка у театрі? —

Стефа здивовано поглянула на мене.

— Бо лікар є лікарем в кожній порі дня і ночі. —

Ішла "Тоска" На перерві по першому акті перед завісу вийшов хтось із театрального персоналу і запитав:

— Чи є лікар на залі? Прошу негайно за лаштунки. — Стефа встала і зникла за завісою. Повернулася аж на четвертий акт.

Літом у 1939 р. ми зустрілись у Ямному в пансіоні учителів середніх шкіл "Маковиці", де вона виконувала обов'язки лікаря. Не надто часто можна було бачити її над Прутом, на головній пляжі. Частіше осмалювалася на сонці (яке любила понад усе) на невеличкій полянці біля самого пансіону.

— Чому ти, Стефо, вибрала собі таке якраз місце для соняшних купелів?

— Бачиш, пляжа є далі. В разі наглого випадку, заки знайдуть мене на пляжі і заки я зможу прийти на місце, проміне якийсь час, а тут я маю домовлення з адміністрацією, і вистачить вийти на балкон і клікнути "Гей-гу", і я є за 3 хвилини на місці. —

А потім прийшла друга світова війна. Не один згадає лікарку Стефу Коренець, яка завжди була готова нести лікарську і громадську допомогу, всім тим, хто її в тих незвичних обставинах потребував.

Ми зустрічались часто, обмінювались новинами та снували часом реальні, чи нереальні пляни про нерозгадане майбутнє всіх нас.

Якось раз у Німеччині, у Берхтесгадені ми вибрались невеличкою групою в гори. На низах цвіли вже дерева, але гори були ще в снігу. Ми не встигли повернутись вже того самого дня до табору і заночували в гірському схоронищі. Гандзя пригадала собі, що її залізничний квиток до Мюнхену тратить свою важність того самого дня. І тому повертаючись до табору, де ми мешкали, вона прямо пішла до найближчої залізничної станції продовжити квиток.

При входовій таборовій брамі ми зустріли Стефу.

— А де Гандзя?

— Пішла на залізничну станцію продовжити квиток —

— Ти говориш мені неправду з Ганькою щось притрапилось, певно випадок — Очі її побільшилися, зробились неспокійними, а її допитливий погляд раз-у-раз просувався по наших обличчях. І свої запитання так довго повторювала аж доки не побачила Гандзі, як верталася до табору.

І несподівано ми всі опинились в Америці. Наші зустрічі стали рідкими, бо поміж нами лежала віддаль соток миль. А все ж таки хоч і рідко ми зустрічались. Тоді Стефа оповідала мені з запалом, як то вони, перші лікарі, які прибули по Другій світовій війні до Америки, організували Товариство Українських Лікарів, про його цілі і завдання та про свою участь у ньому.

Не раз, згадувала й свої пляни.

Здійснились вони?

Багато людських задумів розсипається по дорозі життя...

Востаннє ми бачились восени 1976р. Стефа була повна енергії, виглядала добре. Процаючись, стояла довше, ніж звичайно, у вхідних дверях і дивилась мені у слід..... Ніколи не любила писати, але недовго до своєї останньої подорожі написала мені довгого листа, описувала своє перебування в Римі, Німеччині, просила заїхати:

"У нас по смерті Мамусі СУМНО..... але поговоримо....."

Лента спогадів уривається.

Відійшла українська лікарка, яка за кожних обставин і в кожній хвилині несла лікарську допомогу кожному, хто найшовсь на межі життя, маючи на думці одне, і тільки одне рятувати ЛЮДИНУ.

Відійшла лікарка, яка виказувала зрозуміння для суспільних потреб свого народу і в міру своїх можливостей віддавала їм вільний час.

Відійшла дочка і сестра відомої на терені Львова української родини. Мала вона глибоке розуміння родинних проблем і обов'язків і їм присвятила останні роки свого життя.

Тому залишила у всіх, хто її знав, глибокий жаль.

Фалина Любинецька

ДОКІНЧЕННЯ: ТАЄМНИЦІ — ЗАГАДКИ ЗЕМЛІ

Тепер є що дати нашим дітям, як лектуру про українську культуру й історію в приступній формі".

Ця праця знайде собі поважне місце серед творів з історії культури, так само красивого письменства. Наші покоління можуть бути вдячні Докії Гуменній за колосальний труд (вивчення і зібрання літературних джерел виклад їх у сприймальної літературній формі і саме видання,) а також побороення всяких перешкод, навіть уже в процесі друкування.

Назва твору цілком виправдана.

Серпень 1977

Лада Горлиця

ПОТРЕБА ПРИНАЛЕЖНОСТІ ДО ГУРТУ.

Хоча вимоги суспільства можуть змінитися, ми тепер свідомі, що дитина мусить мати забезпечені певні підставові, незмінні потреби, яку уможливллять їй вирости на здорову, зрівноважену людину.

Коли ці запотребування здійсняться, дитина здобуде те відчуття і спроможність пристосованості, які уможливллять їй зустріти розумно змінливі вимоги її суспільства.

Одна з підставових потреб людини, це відчуття приналежності до гурту. Дитина яка відчувається відокремленою, є нещасливою дитиною, а нещаслива дитина неспроможна повністю користати з можливостей, що їх несе життя. Коли дитина задоволена у своїх підставових потребах, коли відчуває себе приналежною і бажаною гуртом, лише тоді вона може оцінити і помалу прийти до порозуміння зі своїм оточенням. Отож, одною з важливіших цілей у навчанні малят є допомогти їм творити сприятливі людські взаємовідносини, які будуть для них підставою їхніх взаємин з суспільством.

Перша людина, з якою дитина нав'язує тривкі відносини, є мати, і коли вони є задовільні, дитина відчуватиме потребу контакту з іншими людьми. Незважаючи на те, що дитині приємно бути в товаристві інших, вона в першу чергу є самолюбом, і їй надзвичайно трудно ділитися. Спроможність ділитися і жити у згоді з другими є до набуття, і вчителі, а в першу чергу батьки стимулюють дитину в цім напрямку відповідними підходами. Через співжиття з такими самими егоцентриками, як і вона сама, дитині можна яскравіше довести важливість і потребу відповідного способу співжиття. Садочок і світличка дають дітям нагоду користати з цих можливостей. Там діти мають нагоду й заохоту при грі, чи іншим занятті ділитися іграшками, а в дальшій етапі разом успішно працювати.

Батьки повинні подбати не тільки про місце і вивінування світлички, бо часом заходить потреба, де активне включення дорослого в гурт малят приспішує процес навчання, про спільне користування іграшками, кріселками і т. п., і про спільну гру.

Допомога старших полагодити спір про іграшку між дітьми, часто вирішує про дальшу форму поведінки, а це є основна справа гармонійного співжиття. Малим дітям є дуже конечним відчувати

посередню участь дорослих у їхніх забавах, бо на тім полягає їхнє почуття певности. Дуже часто діти підсвідомо домагаються — своєю радикальною поведінкою — уваги в учительки, яка своїм авторитетом встряває у їхню гру, дає напрямні й поради, без яких діти почувалися б покинутими й нещасливими. Ці домагання звичайно випливають з їх неспроможностей обмежити свою власну буйну поведінку.

Садочки, які діють під вказівками державної шкільної системи усвідомлюють собі важливість прищеплення і плекання цього почуття взаємовідношення, співжиття і поваги до других, які дитина чимраз більше присвоює собі через відносини дома, у світличці, чи в однім і другім.

В міру зростання дитячого відчуття і світосприймання у сфері відношення до других і в пізнанні своїх обов'язків супроти спільноти, вчитель частіше вживає безпосередніх заходів у формі гутірок, фільмів і т. п., підкреслюючи тим ці правила загальної поведінки.

Діти виявляють охоту творити і працювати в малих гуртках, які, хоч довго не триватимуть, будуть важливі тим, що допоможуть їм частково зрозуміти своїх ровесників, як також частинно пізнати своє відношення до потреб і бажань других.

Завданням учителя є створювати дітям чим більш умов для підтвердження і засвоєння цих пізнавальних, природніх процесів.

Дві найтяжчі перепони, які стоять дитині на шляху до ормальних повновартісних співвідносин з другими, це трудність передати свої думки другим і зрозуміти інших дітей і дорослих. Уміння зрозуміти других до певної міри полягає на зрозумінні й понятті про самого себе. Дошкільні діти випробовують різні ситуації при грі, де вони в наочний спосіб пізнають себе і своє оточення. Можна сказати, що в грі дитина найбільше зближується до пізнання поведінки і почуттів, як своїх, так і других людей. Тому гра мусить бути одним із головних предметів у поділї годин дитини в садочку. Більшість дітей іде радо до школи сподіваючись стрінутти новий світ, який вони хочуть прослідити пізнати. Цей світ не є повністю чужий, бо вже багато людей говорило їм, що вони стрінуть у школі, як наприклад: "якщо ти підеш до школи, то там будеш мати багат

Вісті з Централі

Конгрес СКВУ відбудеться у листопаді 1978 р. Заохочуємо наші відділи допомогти фінансово в організації конгресу. Добровільні датки відділів повинні бути переслані до канцелярії Головної Управи, яка збірно перешле гроші з поіменною листом жертводавців до СКВУ.

Засідання Головної Управи СУА відбудеться в днях 14-15 жовтня 1978 у домівці СУА, 108 Друга Ев. в Нью-Йорку.

Олена Процюк
пресова референтка

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА ВПЛАТИЛИ В ТРАВНІ 1978 Р.:

По 200.00 дол.:
Лідія Кий, Валінгфорд
Олена Горбова, Голмс
13 Відділ СУА, Честер

По 150.00 дол.:
Марія Карман, Валлінгфорд
Ірина Сольчаник, Мідія
Проф. д-р Людмила і д-р Ігор Кодельські, Овкловн

По 100.00 дол.:
Мирослава Савчак, Льонг Айленд Ситі
(доповнення стипендії)
Параскевія Осадчук, Бофало

По 50.00 дол.:
Володимира Михайлів, Честер (рата на стипендію)

Разом 1.300.00 дол.

Ірена Качанівська
Референтка Суспільної Опіки
(стипендії)

КАЛЕНДАРЕЦЬ СУА

СЕРПЕНЬ 20-го День Союзянки на Союзівці (Кергонкстон) Округа Нью-Йорк

дітей, з якими зможеш бавитися", або "почекай, аж підеш до школи тоді..." і т. д. Такі й подібні висловлювання чуємо в домах, де є діти, які зближуються до шкільного віку. Такі завваги підвищують цікавість дитини, або можуть також викликати в неї деякий страх перед особою, що зветься учителька, що вона буде наполягати, принайменше так дорослі кажуть, щоби її всі доручення були беззастережно виконані.

Коли хлопчина залишає дім, ідучи до школи, він правдоподібно буде розгублений, ві переступив уже межу дитинства, він уже виріс, він став школярем. Він глядить вперед з великою радістю, очікуючи багато цікавих речей, які він знайде в школі, багато хлопців і дівчат, з якими він зможе разом бавитися.

Однак в дійсності є мало дітей, для яких цей уявний світ залишається незаколючений. Для деяких дітей життя стає важким і майже нестерпним з хвилиною, коли вони переступають шкільні пороги, бо вони не усвідомляють собі, що мама скаже їм "до побачення" і лишить їх у цім чужім будинку. Деякі діти є зажурені, коли вони скидають свої плащі й шапки, так само, як деякі діти дошкільного віку лише тоді заснуть у садочку, коли мають на собі черевики, бо це дає їм запоруку, що вони повернуться додому.

Івась, наймолодший син із чисельної родини був у школі мовчазний, хоч мати запевнювала, що він дома є дуже галасливий хлопчик. Одинокий спосіб, яким він порозумівався з учителем, це був кивок голови у відповідь на питання. Він мав вовняну шапочку й рукавички. Незважаючи на заходи вчительки, він не хотів з ними розстатися. Майже

весь час він стояв коло стола вчительки, усьому спокійно приглядався, одна не брав участі у заняттях. Так воно тривало кілька тижнів, аж його рідня виїхала на вакації. Першого дня після цього, як Івась вернувся до школи, він почав бавитися кубиками й незабаром брав уже участь у всіх дитячих грах. Поступово він почав говорити до своєї вчительки, але сталося це щойно тоді, коли він розлучився із своєю шапкою і рукавичками. Вкінці він був задоволений, що він може справитися із шкільною системою, і що з кінцем дня чекає його поворот додому.

Дитина може виглядати зовсім незворушена тим, що мама відходить, однак вона якось реагувала на свій перший день перебування в школі, і це триває якийсь час, поки вона втягнеться у шкільну рутину. Бо не все складається так, як дитина хотіла б. Іграшки є захоплюючі, але вона ніколи не може встигнути сісти на коня! Коли хоче малювати, бачить, що всі пензлі зайняті, збудувала прекрасну вежу, — хтось штовхнув і розвалив її. Якщо дитина вдома місіла ділитися забавками зі своїми братами й сестрами, тоді вона може, коли більша й сильніша від них, силою здобути те, чого хотіла. Якщо, є молодшою, тоді старші є звичайно в школі більшу частину дня, і не перескоджують їй у забаві. Коли ж у бійці, дитина потерпіла невдачу, то тоді в хаті все є хтось — мама, або хтось старший, які потішать її, або на них може зігнати свій гнів. Однак дитина не є певна, чи вона може цю незнану особу, вчительку, трактувати в подібний спосіб.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ТРИДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1978 Ч. 7

АНКЕТА СВІТОВОГО РУХУ МАТЕРІВ

Світовий Рух Матерів (М. М. М.) у Парижі взяв собі за завдання — прослідити виховання дитини від народження до 3-ох років. Не так прослідити, бо до цього покликані й виконують це завдання виховні установи. А йдеться їм про те, щоб збагнути, наскільки молоді батьки в теперішній час приготувані до всіх обов'язків. Адже, загально відомо, що перші три роки вирішують про життєве наставлення дитини. Отже — як підходять до того молоді батьки, а зокрема молода мати, щоб покермувати цим вихованням у перших трьох роках?

Свою анкету Світовий Рух Матерів поширив в європейських країнах, а також у тих країнах Африки, куди сягає французький вплив. Поширення анкетних листків серед українського поселення в США й Канаді — це цінний додаток до дослідів М. М. М. Щоб улегшити нам завдання — Управа Світового Руху Матерів погодилася, щоб ми не висилали їм поодиноких анкетних листків. Ми дістали згоду їх тут опрацювати.

І ось ця аналіза анкетних листків перед нами. Зібрані в середовищі молодих матерів у Дітройті, Чікаго, Філядельфії й Нью-Йорку (коло 150 відповідей), опрацювала мгр. Ірина Пеленська, редакторка "Українки у світі". В Канаді зайнялася цим Виховна комісія СФУЖО під проводом Марії Долішної. Там удалось роздати біля 100 анкетних листків.

На питання, чи молода мати є достатньо підготована до виховання дитини в обох аналізах — відповідь негативна. В досліді української родини в США мгр. І. Пеленська вказує на наслідки цього необзнайомлення, що проявляється у виховному і

здоровному упослідженні дитини. В опитуванні української матері в Канаді Виховна комісія ствердила також виразу потребу кращого освідомлення молоді людини про виховання дитини. Це повинно проводитися в родинному середовищі, у школах, в організаціях і в масових засобах комунікації (преса, радіо, телевізія). Мгр. Пеленська підкреслює можливості, що відкриваються перед нашими жіночими організаціями в цьому напрямку.

Анкета, розповсюджена в Канаді, відповіла вичерпно на питання, чи наше суспільство прихильно наставлене до розвитку дитини. Вказано на різні недомагання в тому напрямку. Найперше — замало уваги присвячують родинному життю і його вартостям. Уся увага виховних чинників спрямована на усамостійнення дитини, а при тому занедбана моральна підстава. Плянуння міст зовсім не бере до уваги потреби дитини — влаштування парків, дитячих майданів і т. д.

В аналізі анкети з США зазвучала також політична нотка. Українські матері, сказано там, з тривогою слідкують за теперішнім розвитком єврокомунізму й інших познач поширення комуністичних впливів у різних країнах. Це викликає в них тривогу за майбутнє їхніх дітей, бо з власного досвіду знають ту атмосферу брехні і пониження, що в ній виростає молоде покоління в СРСР. Та й відповіддю матерів у радянському бльоку є тепер обниження народин, що так тривожить більшовицький провід.

Отак завдання Світового Руху Матерів, хоч на вигляд скромне, виростає в цілу аналізу суспільного ладу. Це буде причинком до Міжнародного Року Дитини, що вимагає багато творчих зусиль.

МАНІФЕСТАЦІЯ В ДЕНЬ 8 БЕРЕЗНЯ

Як щороку так і 8 березня 1978 р. Організація Українських Жінок Великої Британії зорганізувала протестаційний похід під советською амбасадю в Лондоні. Представниці Відділів ОУЖ з'їхались уранці до домівки СУБ, де обговорили завдання. Врешті під амбасадю зібралось 120 жінок з транспарентами. Жінки з Нотінгему

були загорнені в коци, з Манчестеру в смугастій одежі кацетниць. Коли жіноцтво угрупувалось, на заклик голови А. Остап'юк голосно відмовили молитву. У кожній була запалена свічка. У німому протесті жінки стояли до 4-ої год. За них промовляли транспаренти і плякат, що зображував жінок-в'язнів за ґратами. Було також

кілька чоловіків, але їх не було помітно серед переваги жінок.

Перехожі оглядали транспаренти і прочитували летючки, що їх маніфестантки роздавали. На закінчення маніфестації всі відспівали національний гимн.

ПРЕСОВА КОМІСІЯ СФУЖО

Перед III Конгресом СФУЖО постала Пресова Комісія, створена з представниць складових організацій. Її завданням було подавати вістки про підготовку Конгресу у своїх країнах. Більшість членок Пресової Комісії вив'язалися з того дуже добре і продовжували це в часі самого Конгресу. Тому Управа СФУЖО запропонувала затримати Комісію у тому самому складі й після Конгресу.

Пресову Комісію очолює мгр. Ірина Пеленська. У Дітройті, місці осідку Комісії, входять до неї д-р Марія Квітковська, Олена Климишин, Дарія Бойчук і Фаліна Любінецька. Представницями поодиноких країн є — Надія Михайлишин (Австралія), Ніна Марченко і Віра Смерека (Англія), Іванна Зельська і Осипа Максимів (Канада), Марія Барагура і Міра Повх (США) Лідія Таурідська (Аргентина).

Найближчим завданням для членок Пресової Комісії є усвідомлення нашого членства про Міжнародній Рік Дитини.

ГРАМОТИ СФУЖО

З нагоди 30-ліття СФУЖО Управа випустила грамоту, як відзначення за 100-долярову пожертву на Фонд Оборони. Першою складовою організацією, що уфундувала таку грамоту, стала Ліга Українських Католицьких Жінок Канади. А тепер зголосило свою фундацію Об'єднання Українок Бельгії. Щире Спасибі!

НОВА НАВЧАЛЬНА СТАНИЦЯ

Дуже рідко приходять тепер вістка про відкриття нової навчальної станиці в Європі. Тому з радістю сприйняли ми вістку про те, що таке сталося в Бельгії. Там заходами Секції Об'єднання Українок Бельгії вдалося відкрити дитячу світличку і відновити школу українознавства в м. Льежі.

Дитяча світличка організується в Бельгії вперше. Її придбали й вивінчували членки секцій Льеж і Серен, а з фінансами допомогла централю ОУБ. У світличці навчають пані Лідія Демчук і Осипа Хохольяк. На світлинці з нагоди Шевченківського свята бачимо малят у першому ряді. Всі у вишивках і з китичками квітів.

Школа українознавства вже існувала перед тим, але неспроможна була

продовжувати навчання. Та невтомні членки Секції ОУБ взяли за те і те, як пишуть, починали від крейди і таблиці, отже від початку. Постала перша і друга кляса, в яких навчає Ганна Дибайло, вчителька місцевої народньої школи в Лімбуржині. Є ще й третя кляса, яку провадить Валентина Пужай, гімназійна вчителька м. Льеж. З приміщенням і устаткуванням школи те саме, як при дитячій світличці. На світлинці бачимо яких 20-ро дітей різного віку разом з їх учителькою.

Всі діти забезпечені від випадків. На другий сніданок дістають молоко, какао і кекси. Бюджет цієї навчальної станиці скромний, а його джерелом є допомога Союзу Українок Америки у висоті 50 дол. місячно. Цевелика підтримка для нас і нашого шкільництва. Вчительки й організаторки станиці працюють безплатно.

Як відомо, системою шкіл українознавства в Бельгії займається Українське Науково-Освітнє Товариство (УНОТ). Однак навчальна станиця постала силами ОУБ і тепер належить до їх виховної ділянки. Провід ОУБ діє в порозумінні з УНОТ-ом.

У своєму звітженні про навчальну станицю Управа ОУБ зазначила, що це сталося в 30-річчя СФУЖО, як вартісний почин з тієї нагоди. Радіємо і вітаємо!

КОМІСІЯ МІЖНАРОДНЬОГО РОКУ ДИТИНИ

Дня 1 червня 1978 відбулось у Нью-Йорку чергове засідання Комісії МРД, на якому вже остаточно оформилася Управа Комісії. Головою її, як уже було повідомлено, Управа СФУЖО йменувала мгр. Ірину Пеленську. Її заступницями стали — Христя Навроцька (СУА), Марія Нестерчук (ОЖ ОЧСУ) і Наталія Хоманчук (Референтура дошкілля Шкільної Ради УККА). Протоколярною секретаркою стала Валентина Пахольюк (ОУПС), а касиркою Раїса Куделя (УЗХ). При Управі створено такі референтури: організаційна для зв'язку з іншими країнами — Христіна Навроцька; зв'язків з ОН — Олена Процюк (СФУЖО); пресова — Леся Юзенів (Пласт). В міру потреби будуть ще створені інші референтури.

Вільними членами Комісії стали представники інших організацій. Від Шкільної Ради УККА увійшов д-р Ігор Гурин, від СУА Наталія Дума, від ОЖ ОЧСУ Марія Лозинська і Юлія Копачинська, від Студії Мистецького Сло-

ва Лідія Крушельницька, від ОУПС Валентина Кузьмич, від СУМА Євгенія Кузьмович, від хору "Молода Думка" Володимир Сосяк, від Студії Бандуристок Стефанія Чорна.

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ У ГАМІЛТОНІ

При кінці 1976 р. Гурток Книголюбів при ЛУКЖ відзначив ширшими сходами 60-ліття з дня смерти Великого Каменяра, аналізуючи його творчість у різних аспектах. На початку 1977 р. членки Гуртка розглядали деякі нові видання, як "Замок на вулиці Мейн" Лесі Лисак, а також збірник пам'яті Ольги Басараб, що його впорядкувала Ірена Книш. Членки Гуртка взяли живу участь у III Конгресі СФУЖО, який відбувся при кінці травня в Торонто, і зложили свої привіти і пожертви. Одні сходи Гуртка були присвячені історії і завданням різних комісій при СФУЖО і резолюціям, схваленим на Конгресі. Членки Гуртка є членками-прихильницями СФУЖО і розуміють вагу і значення цього об'єднання.

Восени присвятили ми один вечір на обговорення незвичайної книжки "Нездолааний дух" Це про наших жінок-в'язнів, які силою своєї нескорености вказують шлях до великої ідеї. У жовтні улаштували ми Свето Книжки, на якому розпродали багато книжок для дітей і старших. Доповідь виголосила запрошена з Торонто п-ні Тоня Горохович.

Деякі сходи були присвячені вільним дискусіям на теми з літературного або політичного світу. Останнім часом появилось багато статей про дисидентський рух, польсько-українські взаємини, зустрічі з представниками різних національних груп тощо. Появились книжки, такі як "Четвертий вимір" Шифріна, спогади Л. Плюща, які цікаво було продискутувати. Такі дискусії спонукали також до читання найновіших книжок, які порушували такі актуальні теми.

До редакції "Нашого Життя" прийшов лист, в якому разом з передплатою знайшли ми 5.00 дол., даток на Пресовий Фонд та такі милі слова: **"Рівночасно прошу прийняти слова щирої вдячності за Вашу працю та побажання найкращих успіхів у майбутньому"**

Ірена Решетилевич, Дітройт, Міч

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXXV

JULY-AUGUST 1978

No.7

UNWLA PRESIDENT AND THE EXECUTIVE MEETING OF THE INTERNATIONAL COUNCIL OF WOMEN

Executive Conference of the International Council of Women in Oslo, June 1978. UNWLA President Iwanna Rozankowsky is seated in the second row, second from the right.

Конференція Екзекутиви Міжнародної Жіночої Ради в Осльо — червень 1978 В Другому ряді друга справа голова СУА Іванна Рожанковська

June 5, 1978

**Madam Ng. Prem Purachatra
President
International Council of Women**

Madam Ng. Prem Purachatra;

On June 5th through June 9 of this year, the International Council of Women held a meeting in Oslo, Norway to celebrate its 90th anniversary. I participated in the meeting as a member of the National Council of Women of the USA. As a vice-president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations I extended greetings from that organization to those assembled.

On June 7th I had the opportunity to read the statement from the Ukrainian National Women's League of America — the primary reason, in fact, that I attended the meeting. Introducing myself, I explained that I represent 150,000 Ukrainian women in the free world. Nineteen women's organizations of Europe, Australia, North and South America are united in the World Federation of Ukrainian Women's organizations. I further stated that, on a small scale, we are developing projects similar to those initiated and supported by the International Council of Women. In our communities, we have already started projects connected with the International Year of the Child.

After this general introduction I noted that I had a special reason for attending the Executive meeting of the International Council of Women and my written statement would explain it fully:

It is with great pleasure and honor that the Ukrainian National Women's League of America extends its sincerest best wishes to the International Council of Women on the occasion of its 90th Anniversary Celebration. It is indeed an honor to salute an organization which over the last 90 years has worked to advance the cause of equality and opportunity for all people, regardless of race, religion or national origin. A truly international affiliation of women from many countries, the International Council of Women has devoted its energies to the very highest ideals and humanitarian goals.

During the period of Ukraine's short-lived independence, Ukrainian women founded the Ukrainian National Council of Women and were accepted as members of the International Council of Women at the 1920 convention in Oslo, where we are now celebrating the organization's 90th birthday. During World War I and the post-war period, Ukrainian women attempted to build a new life amidst the ruins of a country devastated by war and the ravages of epidemics, famine, and sepa-

ration of families which followed in its wake. The reports submitted to the International Council of Women by the Ukrainian National Council of Women reflected and documented the deplorable conditions existing in Ukraine at that time. Our affiliation with the International Council of Women provided a forum for Ukrainian women to discuss their problems and to enlist empathy and support for their cause

Regrettably, Ukraine's thrust for independence was suppressed and to this day remains under communist rule. Following the aftermath of World War I, and due to political encumbrances, Ukrainian women were deprived of membership in the International Council of Women following the quinquennial convention, which was held in Washington, D.C. during 1925.

We are well aware that, according to the rules set forth in the charter of the International Council of Women, only National Councils in countries having a recognized government are eligible for membership. Unfortunately, such a ruling precludes the possibility of membership in the International Council of Women for Ukrainian women in the free world.

Partially in response to this event, Ukrainian women in exile throughout the free world came to realize the need for establishing emigre organizations to sustain the crucial work initiated by the Ukrainian National Council of Women. In 1925 the Ukrainian National Women's League of America was founded in New York City.

Today, the Ukrainian National Women's League of America is affiliated with the National Council of Women in the United States. Our Canadian and Australian counterparts are members of the Canadian National Council and Australian National Council.

We would like to state for the record, our whole-hearted endorsement of the work being conducted by the International Council of Women and the principles upon which it is based. Our hope is that the Ukrainian women can contribute to these efforts by advancing the ideals of human equality, dignity, and freedom.

We enclose a short history of our organization, as well as other material pertaining to our activities.

Sincerely,

Ivanna Rozankovsky
President

After reading my statement and submitting it for the record, I concluded my remarks with a few words about the present activities of the UNWLA. I underscored the fact that UNWLA will continue projects in connection with the International Year of the Child and especially our scholarship programs in Brazil and Argentina. The living conditions of our people in those countries are deplorable, the earnings meager and living costs high. Without our assistance, it would be impossible for many children to receive education beyond the elementary level. I also reported that UNWLA conducted a contest to which over 200 children sent their poetry, prose and drawings. Finally I mentioned that UNWLA is probably the only women's organization in the world that established and is now financing and running a museum. I invited those present to visit the Ukrainian Museum during their stay in New York.

Ivanna Rozankowska

THE PERSONALITY NECESSARY FOR OPTIMUM SUCCESS IN PUBLIC RELATIONS

Presented during the Public Relations Workshop at the XVIIIth UNWLA Convention

When we speak of personality traits necessary for optimum success, we must first define "personality" and "success" as we understand them. Personality is synonymous with the word "individual" and is defined as "the habitual patterns and qualities of behavior as expressed by physical and mental activities as well as attitudes". The sum of these qualities constitutes personality — that which is likely to impress others. The term "success" without any delineation is the favorable or desired outcome for ourselves and in our interaction with people, namely the public.

One has to learn to like olives. This is known as a learned phenomenon. Living in such a way as to be successful is equally a learned phenomenon, based on practical tools for accomplishment. We do not get it at birth. It is both a science and an art — a science in that it embodies knowledge, encompassing certain basic principles which must be taught to us, learned by us, and most important of all applied. Without repeated application, it is useless. It is an art because it involves skill that is practised as well as theory which is learned: doing as well as knowing; If we are unsuccessful,

chances are that we were never taught these basic principles, or having learned them, decided that it was too much trouble to put them into active practise. Success can be ours and the art acquired only if we are willing to learn what to do, roll up our sleeves and get at it. There are three major obstacles to success: injurious feelings (anger, fear, resentment), over-reaction and confusion as to our place in the scheme of things. To counteract these, it is imperative that we:

1. ascertain who and what we are
2. are willing to act rather than just react to stimuli
3. remain open-minded.

The key to the whole business is self-control inside and outside ourselves.

"If only...", "Why me...", and "What if..." — are deadly. The answer to these three "no-nos" in our thinking and actions is the age-old proverb: "If wishes were horses, beggars would ride". One of the hallmarks of maturity and success is the ability to take reality as it is and not as we imagine it.

ARE YOU A SUPERWOMAN

In the 1970's, as a confused reaction to women's new demands for autonomy and freedom of choice, there arose a new cult: Having It All. Every woman was supposed to want Everything: meaning Job AND family AND children. Conferences, magazines and seminars were devoted to the topic of how to be a superwoman. For therapists, assertiveness gurus, and career counselors, a new clientele was born.

The trick, women were told, was to find the right formula for making efficient use of the crucial years (from 20 to 35), and not making the same mistake your mother had made. She had given up her own dreams for the family who sapped her energy, and only too late had discovered her own potential.

Your life would be different.

You would become established in a career first. Then after 10 years or so, when you were self-confident and accomplished, you would get married. After there was enough money for live-in help, you would have children just before the biological clock struck midnight. That was the plan for Having It All.

But how realistic is the cult of the superwoman who can have Everything? Not very, women are finding. "Everything" is still defined within the context of a culture where men invent the feminine ideal and where women's needs are subordinated to men's economic and social conveniences.

Men are never expected to do the same juggling act as women. They still escape an equal responsibility for children, home, and keeping up a relationship.

For women, Having It All means adding roles, instead of changing or enriching those we already struggle to fulfill. It means measuring your stature and seriousness by the "masculine" embellishments you accrue — like career dedication or aggressiveness or making money.

If having It All were really a new human definition, we would see men rounding out the structure of their occupational success with the "feminine" embellishments — like nurturing children, loving, kindness and staying home.

But no. The juggling act is gender-specific, geared only toward women. It is meant to occupy and silence the New Woman, that colossal complainer with her trouble-making Movement. And the New Man isn't standing in her way. Let's give her what she wants. Let her do it all. Why not? As long as there are no tremors beneath the status quo; as long as men don't have to give up their political supremacy, good jobs, hot dinners, casual fatherhood, sexual services, and birthright power.

When a woman decides to have it all, nothing changes, except the woman's expectations, her standards for herself, and her demands upon her already depleted energy. But the burden is on her. And institutions are undisturbed. Women who have tried Having It All have found for the most part that it is simply impossible. Without equal parenting and more societal responsibility for child care, without equal responsibilities and increased flexibility in the workplace and at home, there is virtually no person who can do it.

That is why feminists are working for political change. We are calling for options: we want the right to choose one or two of the balls without feeling guilt or failure if we decide not to juggle more. As it is, a woman with a family, a career and outside activism feels driven and compulsive and inadequate to the Everything she is supposed to be enjoying. The single successful career woman, on the other hand, feels that she is a one-ball juggler in a world that expects a three-ball circus act.

In spite of unfavorable circumstances, women continue to want Everything, because it is distinctly human to strive for the unknown and because personal growth lies in the direction where we have never been. The solution is not to stop wanting, or to stop seeking a solution, but to refuse to substitute one generation's imperatives with another's — to invent our own individual ideal of The Full Life, and our own means of getting there.

But first we need to ask ourselves some questions. Why do we need Everything? And are we asking change of anyone other than ourselves — like the men we live with and the insti-

STEP 1. SELF-KNOWLEDGE, ASCERTAINING WHAT AND WHO WE ARE.

We know that merited self-approval is essential to success for living. We have to be able to accept ourselves and feel worthwhile if we are to function at all and much more so if we are to affect the opinions of others which is the essence of all public relations whether it be on a one-to-one basis or in terms of numbers.

One of the greatest aids to success is the **concept of averageness**. If we can get it through our heads that we are essentially average people, we can spare ourselves a great deal of frustration and disillusionment. To the untutored eye, one daisy is like any other daisy. There are individual differences to be sure but in the main they are very much alike. Daisies share a common nature, they have the same physical makeup and range of capabilities. This also holds true in general of human beings. We are all in that respect average members of mankind. Keep in mind that in all the things that matter you and I are no better and no worse, no more and no less capable than any other person. What they can do, we can do in varying degrees. I cannot stress this point enough. This concept of averageness is the basic foundation of self-confidence without which, we are com-

pletely impotent in the field of public relations. Unfortunately, we sell ourselves short believing that we are not much good at anything. The battle of self-confidence versus self-doubt is a very real one. The victory lies in learning to accept ourselves. Stop doubting yourself. Accept the fact that you are better at something than others — that your judgment is as good as most people's since it isn't what you think, it isn't what you feel, it's what you do that counts.

At this point, we must give some attention to one of the paradoxes of the human personality. I have been emphasizing the points that you and I are exactly alike. But the truth is that at the same time, each of us is unique — a human being but not just any human being. In the history of mankind, there never has been nor will ever be, another person exactly like you. A word of warning: in determining who and what you are, defining your thoughts and feelings, never forget that our most common mistake is to believe our feelings and to act on them as reasoned judgments. Feelings are not facts. Just because you feel a thing is so, doesn't make it so. Our emotions frequently run rampant. One cannot reason with feelings. They must be commanded and controlled — don't waste time arguing with them. Control them.

tutions that govern our lives? (Would men be just as willing to limit their careers during childbearing years should that be necessary? And would the society accept them if they do?)

Most importantly, we must ask why it is that our struggle for survival in an unjust system is countered not with political change, but with increased expectations of female perfection.

Condensed and adapted by A.H.S. from Letty C. Progrebln's "Can Women Really Have It All: Should We?", Ms. Magazine, Mar. 1978

To the Ukrainian Museum in New York

Please except me as a member of the Museum. I am retired. At the same time, please accept my grandson as one of your members. He is 11 years old and is a very talented young man, bearing a love for Ukrainian art. He makes beautiful Pysanky, draws and paints well. He submitted one of his drawings for the UNWLA contest. He took part in the pysanka exhibit for non-Ukrainians in the International Institute.

My grandson's name is Paul Van Den Heuvel. His mother is my daughter, his father, of Belgian background. The whole family, four children, mother and father, belong to the Ukrainian parish here. My daughter works all day and has very little time to give them that, which should be given by all Ukrainian mothers. It is for this reason that I often take the children for weekends and "Ukrainianize" them. My grandson Paul studies well and is also a skillful pianist.

If the Museum has membership cards, please send to Paul at my address. It will give him a lot of pleasure to have one.

*Paul Van Den Heuvel making a pysanka
Павлусь Ванденгевел пише писанки.*

Enclosed is a check for \$30.00. \$20.00 is to cover dues for both Paul and myself. The remaining \$10.00 are Paul's contribution to the Ukrainian Museum in New York. Paul calls to his peers, Ukrainian boys and girls, to become members of the Ukrainian Museum in New York. He asks that this be published in the English section of OUR LIFE.

Firstly, he calls to his cousins, Steven and Andrii Oleksluk from Chicago, and they, in turn, should call on others.

**With sincere greetings and much regard
Lidia Oleksluk and Paul Van Den Heuvel**

II. ACT RATHER THAN REACT:

The greatest threat to our success comes not from outside but from within. It is not what other people say or do that influences and undermines our self-confidence, but the manner in which we react to it.

Basic principle: Never pay any attention internally or externally to anything anyone says or does if in your considered and honest opinion it is untrue, unwarranted, unjust or just plain exaggerated.

The corollary: never bother to defend yourself even to yourself or to explain anything to anyone who is unwilling or unable to accept explanation.

A. Understanding — you cannot expect any other human being to understand you. You cannot understand yourself at times. This is a good thing, because one does not have to be understood to be successful. One only has to accept and be accepted. So stop expecting your friend or foe to understand. Prepare to be misunderstood — **It really doesn't matter.**

B. Action — In planning to do something, plan the action on its merits, never, never on the basis of how someone else is going to react to it. Do what you think and consider to be the right thing. If someone reacts unreasonably, that's his problem, not yours.

C. Criticism — Approval or disapproval are important to us all. When criticized, your first obligation is to evaluate the criticism as honestly and objectively as possible. If the criticism is deserved and valid, do get angry — at yourself, not at the critic, and resolve to act differently in the future. If the criticism is unwarranted, put it out of your mind immediately. When you are honestly sure that your course of action does not violate your individual dignity, nor the rights of others, don't allow yourself to be swayed or manipulated by the opinions of others. Have the courage of your convictions, compromise whenever and wherever necessary but do not capitulate! Above all, never dignify unfair criticism by defending yourself.

Within the realm of action is also "communication", — the current buzzword very much in vogue. "The lines of communication seem to have broken down" is the universal cry. Maybe so. But let's recall a simple fact: communication is lacking when the speaker can't or won't make himself clear, and the listener won't or can't listen. Ever try to say something to someone who's just waiting for you to stop talking so he can start? Hasn't heard a word you said! If you are the listener, drop down the mental barricades erected by your feelings and open your mind as well as your ears! If you are the

ПОДЯКА

11-го червня 1978 р. відбувся заходами 11-го Відділу Союзу Українок Америки в Трентоні Н. Дж. Ювілейний вечір артистки українських театрів та громадської діячки Людмили Сердюкової, з нагоди отримання почесного членства 11-го Відділу СУА.

Вважаю своїм обов'язком висловити глибоку подяку за вшанування ювілеєм як Союзянку і акторку ініціаторів цього свята 11-ому Відділові Союзу Українок Америки під головуванням пані Оксани Микитин з співучастю 19-го Відділу СУА в Трентоні Н. Дж та Сестрицтву Української Православної Церкви на чолі з пані Надією Фат у Ярдвіл Н. Дж.

Дякую за присутність Голові СФУЖО пані Лідії Бурачинській, головам Окружної Ради СУА пп., діючій, Наталії Даниленко і, бувшій,

Лідії Дяченко. За жертвенну працю в організації і адміністрації свята культурно-освітній референтці Окружної Ради СУА пані Людмили Чайківській та за присутність усім союзнянкам сердечне спасибі.

Виконавцям мистецької частини програми, ОМУС-у, товаришам акторам в Нью-Йорку і Філадельфії, всім, що спричинилися до звеличення свята, численній громаді, сердечне спасибі.

Дякую симпатичному співочому гурткові студенток з Пласту.

За численні привіти і побажання, квіти і дарунки від Союзянок, ОМУС-у, товаришів акторів і поодиноких осіб.

Вдячна Людмила Сердюкова

При цій нагоді складаю: \$10.00 на пресфонд "Наше Життя", \$10.00 на Музей.

Лист до редакції

Редакція "Нашого Життя" одержала від ред. Івана Дурбака довгого листа, в якому автор висловлює своє невдоволення а то й обурення з приводу того, що Юрій Кленовий у своїй статті "Поезії Олени Теліги" висловився, що "еміграція має гроші на видавання нерідко безвартісних і нікому непотрібних регіональних збірників". Ред. Іван Дурбак стає в оборону таких збірників і твердить, що якби "еміграція видала тільки регіональні збірники — то вона сповнила б своє завдання, бо вона б залишила правдиву документацію, як жив, працював і боровся український народ продовж останніх 100 років".

В тридцятьтретю річницю нашого вичнання, пересилаємо на Український Музей 100.00 дол.

Григорій і Леонтина Галяженко

З нагоди вичнання Марти Турянської з Стефаном Кузів, дочки нашої членки Марії Турянської, складаємо 10,00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а молодій парі бажаємо щастя і добра.

Членки 76 Відділу СУА, Воррен, Міч

communicator, trying to get something across, get it straight in your own mind first; express what you mean in clear language.

Talk straight
Listen Good
and avoid guestimates.

Which brings us to the topic of discussion versus argument. The formula for discussion is as follows:

1. State what you think, coolly and unemotionally. (emotions generate more heat than light and are the enemy of rational discussion)
2. Give reasons for your views
3. Invite the other person to do the same
4. Don't interrupt
5. And by all means, have it understood that you are not attempting to convince him or her that you're right.
6. Demand the same privilege for your viewpoint
7. That is about as far as you can go — the ultimate outer limit would be to say: "I think you are mistaken". Otherwise, a so-called discussion becomes a senseless argument.

III. OUR PLACE IN THE SCHEME OF THINGS:

(or specifically, what can you or I do about problems that concern us individually, as an ethnic group, and as world citizens)

Well, you could run away from life, and become a hermit. Pack up your bedding, bid farewell to newspapers and all news media, seek a mountaintop and let the rest of the world go by. Or, we can do the other extreme: and play Atlas. Atlas was a legendary figure, a North African giant, who held the universe on his shoulders. He is long gone but he has many descendants. If you are one, who feels morally obligated to

become involved with every problem situation that comes along, beware. You don't have to be a hermit or a little Atlas. There is a middle ground. Be a realist, be reasonable. Keep informed as to what is going on. If there is anything within your power to correct an untruth, an error, or a situation, by all means do it. And, do it for the right reasons. If there is nothing you can do, either by personal action or through channels, learn to let go and let others. In the field of public relations especially, never forget the principle of autonomy — the right of every human being to live his own life, think his own thoughts with only one modification — that what you deem is right does not violate the common good. We need to be reminded that in God's plan, there is no room for the so-called "benevolent autocrats". People in authoritative positions have two obligations: 1. to inform their subjects and co-workers in no uncertain terms of their course of action and 2. they cannot impose their will on anyone else. Every group, organization and society as a whole must have rules and sanctions to enforce them but every group is autonomous, even on the individual level.

In summarizing, perhaps the one single phrase that says it all is: "Live and Let Live"

"Personality Traits for Optimum Success in the Field of Public Relations" is an almost inexhaustible topic. What I have tried to do in the brief period of time allotted me is to focus on key areas, the tools available to us, and the danger areas. As aforesaid, think, act, live but above all, let live.

Marta Shmigel,

Public Relations Chairperson
UNWLA — N.Y.S. Regional Council — Rochester

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

ЛАМАНЦІ З МАКОМ ТРАДИЦІЙНА СТРАВА НА СПАСА НА ПОДІЛЛІ

На Спаса звичай велить усім іти на Службу Божу натще серце. Перед відправою господині лагодять пісну страву: ламанці з маком. Складники цієї страви мають бути з новозібраних плодів: мука, (борошно), мак і мід. Це вперше вживають новозібрані плоди.

КОРЖ:

на 2 склянки пшеничного борошна
1 ложечка цукру,
1 яйце
1 ложка масла,
1/2 склянки води,
1/2 ложечки соли

ПРИПРАВА

1/2 склянки маку
1/2 склянки меду

Із борошна, води, соли, яйця, масла замісити корж і розтачати на 1/4 інча (1/2 см), зробити неглибокі квадратні нарізи, наколоти виделкою і пекти. Спечений і остуджений корж поламати на квадратики по нарізах.

Втертий мак змішати з рідким медом, а потім вимішати з ламанцями.

Оксана І. Щурова

КОРЖ (ПЛЯЦОК) ЗІ СВІЖИХ ОВОЧІВ

(Яблука, черешні, морелі, бросквині)

14 унцій муки
7 унцій масла
3 ложки цукру-піску
1 1/2 ложечки порошку до печення
5 жовтків
Терта шкірка з 1 цитрини

З цих складників зробити затирку. Більше чим 3/4 затирки накласти на бляху. На верх дати покряні овочі. З 5 білків і 4 ложок цукру-піску вбити піну. Дати піну на верх овочів. Посипати корж рештою затирки.

Пекти в духовці на 350 ступнів около 3/4 години (залежно від духовки).

Подала Дзвінка Брикович

ТОРТ З БІЛКІВ

Приписи від сл. п. Олі Кобзар — Черник

4 білки
1 горнятко цукру
1/4 ложечки cream of tartar

Білки вбити з цукром, додати 1/4 ложечки cream of tartar. Як ствердне виложити на бляшку вистелену "фолією" висмарованою "кріском" на 1/2 інча від берегів. Пекти у печі нагрітій на 200°, потім на 275° 45 хвилин до 1 години. Спробувати патичком посередині чи не надто біле. Переложити масою кавовою або цитриновою.

ТОРТ З БІЛКІВ З ТРУСКАВКАМИ

8 білків
2 горнятка цукру
1 ложечка cream of tartar
2 ложки кукурудзяної муки

Вбити білки з цукром, на кінець додати ложечку "крім оф тартар" (cream of tartar) тоді додати кукурудзяну муку і виложити на бляху вистелену фолією намащеною маслом, а краще "кріском". Накладати на бляшку так, щоб не дотикала берегів бляхи, тобто на 1/2 інча лишити вільне місце.

Пекти довго, як у попередньому приписі, пробувати чи готове проколюючи посередині зубочисткою. Зверху наложити трускавки та біту сметанку (вершки).

ПОДУМАЙТЕ

— ВІДГАДАЙТЕ

ЗАГАДКА

Заміна літер. Почавши від першого слова в кожному наступнім змінємо почерзі одну літеру.

Наприклад: від слова "кіт, дійти до слова "мак"

Кіт
Міт
Мат
Мак

Спробуйте розв'язати такі загадки:

НІС СИЛА ПІТ

ЛУК КУМ

МАРС

РОЗВ'ЯЗКА З ПОПЕРЕДНЬОГО ЧИСЛА

ПОЗЕМО: 1. ЗУАДК
2. око
3. ПТА

ДОЗЕМО: 2. ОУП
4. ікати
5. ода

УСМІХНИСЯ

Важкі умовини

Уявіть собі, що вам пропала жінка. Щоб знайти когось, хто виконував би її працю, ви мусіли б дати таке оголошення до часопису:

ШУКАЮ ЖІНКИ

до послуги в хаті. Час праці — 16 годин щоденно, включно з неділями і святами. Нічний спокій теж не забезпечений. Мусить вміти варити, шити і добре знатися на інших господарських справах. Повинна знати як зберігати здоров'я і вміти виховувати дітей. Має мати розуміння для чоловіка і знатися на огородинцтві.

Передумовою є добре здоров'я, слухняність, охота до праці. Без права на винагороду, відпустку й залишення праці.

ВИШИВКА ДЛЯ ДІВЧАТОК

(Рисувала Марійка Винницька)

Наша доня закінчила 6 років. Хочеться зодягти її святково для гостини. А для тієї цілі найкраще надається вишивана суконочка. Треба підібрати модель, що не вимагає багато вишивки, бо ж дитина скоро виросте з того.

1. Ось суконочка з легкого поліестру білого або кремового кольору. При скроєнні допоможе нам форма BUTTERICK ч. 6016. Вишивану обвідку треба примістити на подвійних рукавах, біля вирізу шиї, з обох країв пояса і на подолі спіднички у два ряди.

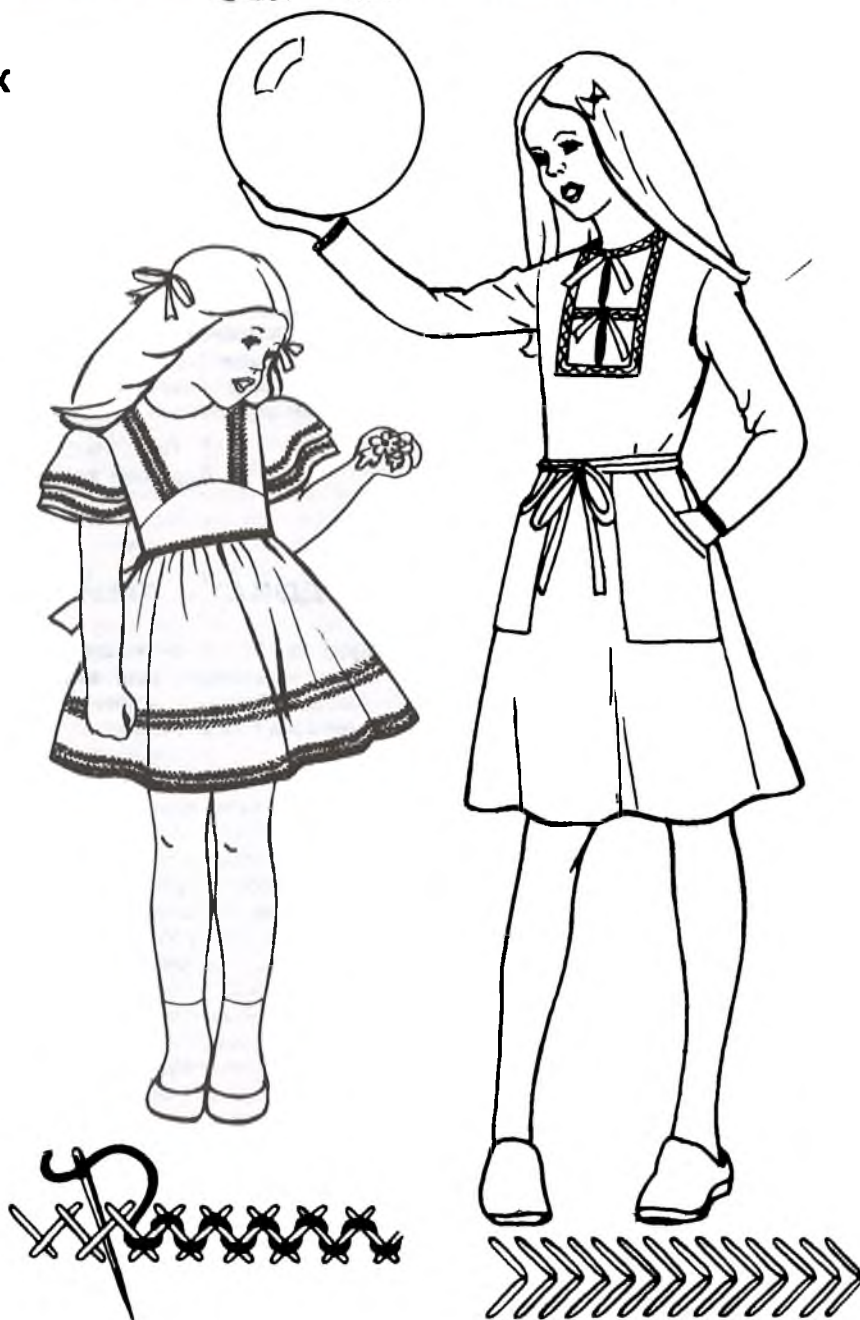
Вишивка. По лініях, зазначених на формі можна пристосувати один з декоративних стібків — "сосонку" або "верхоплут". Сосонка вишивається в одном кольорі напр. вишневому. А верхоплут можна вишивати двома кольорами — вишневим і золотаво-жовтим. Вишивати декоративним швом просимо на матеріалі, канви тут не потрібно. Тільки треба оком перевірювати, щоб сосонка або верхоплут були однакового розміру.

2. Стилїзована суконочка для 10-літньої дівчинки.

Комплет складається з білої блузки з довгими рукавами і квітчастої спіднички, скроєної в легкий кльош. Форма BUTTERICK ч. 5277.

Блузочка виконана з білого полотенця. Вишивка пристосована тільки на пазушці, вона обводить її вузьким чотирикутником. Виріз шиї охоплений тасьмою з матеріалу спіднички. Зав'язується спереду.

Спідничка з квітчастої шалюнки або поліестру. Зав'язується у стані поверх пояса. Має наложені кишені.

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Докінчення

На з'їзді Філядельфійської Округи, що відбувся 28 лютого 1978 р., переобрано головою Округи Наталію Даниленко.

Відділи Округи співпрацюють, і це приносить корисні наслідки. 1-го жовтня 1977 р. влаштовано свято посвячення прапора Округи. На святі були присутні представники всіх жіночих і громадських організацій Філядельфії. Відправлено Молебень в наміренні СУА, а прапор посвятили священники двох віровизнань. Урочисто внесли прапор у залу голови: 2-го, найстаршого Відділу СУА, з Честер — Тамара Захарків, 19-го, наймолодшого, з Трентону — Надія Гафткович і 111-го, наймолодшого, — Марія Питнер з Кемден. Завершенням свята було надзвичайно змістовне слово Голови Централі, Іванни Рожанковської. На цьому святі іменовано почесними головами, союзянок: Анну Татарів (2 Відд.), Наталію Лопатинську (10 Відд.) Ярославу Кобрин (13 Відд.), Марію Баб'як (48 Відд.), Марію Мазур (90 Відд.).

В листопаді відбулася дуже успішна мистецька виставка Людмили Морозової, а в лютому авторський вечір письменниці Дарії Ярославської.

Велику громадську зрілість виявили наші членки в травні 1977 року на III Конгресі СФУЖО, своєю численною участю. Головою СФУЖО вибрано нашу почесну голову СУА, пані Ліду Бурачинську.

В рамках декади жіночого поступу і розвитку американський Жіночий Комітет у Вашингтоні провів стейтові, а пізніше краєву жіночу конференцію в Гюстон, Техас. На стейтових конференціях за рекомендаціями Ліди Дяченко і Лесі Бервецької в Пітсбургу та Дори Рак в Трентоні, були внесені заяви відносно ув'язнених українок в Радянському Союзі.

Окружна Управа брала участь в акції писання листів до політичних в'язнів, та заохочувала союзянок ставати членками Українського Музею Округи. Управа відбула 9 сходин з 80 відсотковою присутністю членів

Управи.

Невблаганна смерть забрала з наших рядів визначних і заслужених союзянок: бл. п. Михайлину Чайковську, почесну голову 20-го Відділу, заслужену і активну громадянку; Марію Кочерган, бувшу голову 20-го Відділу; Ярославу Кобрин, почесну голову 13-го Відділу, колишню культурно-освітню референтку Окружної Управи, довголітню вчительку музики і української мови в школі українознавства СУА в Честері; та несподівано в розквіті громадської праці, почесну голову 20-го Відділу, мистецьку референтку Окружної Управи відому писанчарку та загальнолюблену, Марію Мазур.

Наша Округа вітається взаємною співпрацею Відділів на користь СУА і української громади, а кожна членка зокрема радіє, що може вложити свою цеглину у будівлю задержання національного самозбереження.

**Прес. Реф.
Окружної Управи.**

11-ий ВІДДІЛ СУА ТРЕНТОН.

Відділ має 27 членок. Наш грошовий оборот в звітному році виносив 1,390.00 дол. Сходини відбуваються щомісяця, крім літніх місяців.

Відділ зорганізував такі імпрези:

В березні була приготована виставка великодніх писанок у Нью-Дж. Стейтовому Музеї, яка тривала 4 тижні. В тому ж часі відбулись там же 2 покази писання писанок, які попереджали доповіді про Україну і її великодні звичаї. Ця імпреза була дуже вдала.

В травні управа і членки відділу помогли молодшому 19. Відділові в урядженні хрестин їх відділу.

В червні відділ зорганізував Об'єднаний Комітет усіх жіночих організацій міста Трентону, який підготував виставку українського народного мистецтва і літератури з нагоди конференції жінок стейту Нью-Дж. в Принстоні. Усі ці організації взяли участь у голосуванні під час ухвал резолюцій.

У жовтні відбулося наше традиційне печення бараболі спільно з виставкою і продажем кераміки нашої нової членки.

В листопаді відділ взяв участь у зустрічі амер. організації "Піпл ту Піпл".

У грудні ми взяли участь у "Різдвяних Святкуваннях" під патроном ИВКА в Примстоні. З цієї нагоди приготовано святвечірній стіл з традиційними 12 стравами, поставлено дідух, уложено кращі зразки нар. мистецтва у формі дарунків під ялинкою, а також продавали різдвяне печиво.

Також у грудні відділ взяв участь у "Вечорі Національних Страв", який був зорганізований Інтернаціональним Клубом в Принстоні.

Більшість вище згаданих імпрез була приготована спільно з молодшим 19 Відділом з Трентону, з яким ми дружньо співпрацюємо.

Під час Різдвяних Свят союзянки ходили з колядою. До Бразилії вислано 5 пакунків з одягом і дитячою літературою також уфундовано 2 передплати "Нашого Життя". На поміч політв'язням в Україні зібрано 200.00 дол. Відділ сплатив усі свої зобов'язання до Централі і Округи СУА.

До відділу приєднано 6 нових членок, яких щиро вітаємо і тішимось, що вони між нами. Їх призвища: Марія Городиська, Марія Вірщук, Стефанія Повалячек, Дарія Самотулка, Люба Татомир і Софія Татомир.

Ольга Тритяк
пресова референтка

13-ий ВІДДІЛ ім. У. КРАВЧЕНКО, ЧЕСТЕР, ПА.

(За час: від лютого 1977 р. до лютого 1978 р.)

За звітний час відбулося 12 ширших сходин, одні сходини управи і 20 сходин окремих комітетів. (ювілейного, ялинкового, базару і т.п.) Діяльність Відділу була зосереджена передусім на культурно-виховному відтинку.

Відділ 100-відсотково виконав зобов'язання супроти Централі та Окружної Управи. За цього річну ціль було поставлено підмогу на запасний фонд журналу "Наше Життя". Відділ

зложив на це 500.00 дол. а також 530,00 дол. як невянуучий вінок на могилу бувшої голови і почесної голови Відділу бл. п. Ярослави Кобрин, які були зібрані за ініціативою Управи під час похоронів.

Відділ зложив 500,00 дол. на Український Музей і тим став його добродієм. Окремо членки закупили цегелок на 180.00 дол.

Відділ дальше спонзує Школу Українознавства. Для допомоги тій школі влаштовано продаж печива, дохід з якого пішов на фінансову підтримку. Успішно провадиться, не так давно зорганізована, світличка, яка має великий успіх.

Референтура суспільної опіки несе моральну й матеріальну поміч старшим і хворим, як також студіюючій молоді поза межами США. Вислано 60.00 дол. для студентів теологів, а від 4-ьох членок вислано 700.00 дол. на 4 стипендії. Збірка на допомогу політ'в'язням в Україні дала суму 172,00 дол. Вислано 5 пачок з одягами: 2 до Німеччини, а 3 до Бразилії.

На ширших, святочних сходах прочитувано реферати про життя і творчість Уляни Кравченко, Т. Г Шевченка та відповідні до нагоди різні фелейтони, спомини, статті, вірші і т. п. При відділі існує гурток книголюбів, але у звітвому часі не виявився більшої діяльності.

Цього року відбулися такі імпрези: "Свячене", "Ювілейний бенкет" і "Ялинка", яку Відділ влаштовує щорічно на спілку зі Школою Українознавства. Перед великодними святами влаштовано продаж "бабок". При цій нагоді одна членка зробила показ писання писанок. Перед Різдяними святами відбувся "базар" Це підтримує фінансове становище Відділу.

Сумною несподіванкою у Відділі була смерть бувшої голови, почесної голови бл. п. Ярослави Кобрин, котра відійшла на вічний покій дня 21 листопада 1977 р. Багато праці вложила Покійна у Відділ. Пам'ять про Неї буде вічною в наших серцях.

25-ліття ВІДДІЛУ.

Дня 9 жовтня 1977 р. наш Відділ святкував свій срібний ювілей. Святкування відбулося в приміщенні Українського Католицького Клубу. На це святкування була запрошена з Централі заступниця голови п. С. Різник. У гарно прибраній залі засіло велике число присутніх. На головному столі красувався, за старою українською традицією, коровай, спечений членкою Відділу п. Е. Білянською. Зворушливою точкою було внесення союзного прапора під спів союзнянського гимну. Свято відкрила голова Відділу п. Е. Павлюк. Привітавши гостю з Централі, отців парохів, членство, представників інших організацій та гостей, вона зложила короткий звіт з проробленої Відділом праці. З цього звіту присутні довідалися в яких ділянках Відділ працював та які суми жертвував на наукові та суспільно-харитативні потреби. Від СФУЖО вітала наш Відділ з його ювілеєм п. Л. Дяченко а від Окружної Ради вітала п. Н. Даниленко. П. О. Різник, заступниця голови Управи СУА, у своїй змістовній промові вказала на ту переважливу працю, яку виконує СУА в різних ділянках нашого життя. На закінчення вона вручила Відділові почесну грамоту за його віддану і корисну працю. В 1975 р. Екзекутива СУА признала нашому Відділові друге місце за його жертвенну працю для добра організації. По закінченні першої частини програми склали привіти та побажання представників інших організацій. Після цього відбувся святковий обід, що його подавали доньки наших членок, вдягнені в українські народні строї. У мистецькій частині виступав ансамбль "Намісто"

з Вашингтону, який своїм співом спричинився до піднесення святкового настрою, та п. Язичинська яка своїм монологом внесла радісний, веселий настрій на залю. На закінчення Павлюк зложила ширю подяку всім, хто спричинився до цього святкування, а зокрема особливу подяку зложила п. Л. Мінчак та п. і Кузик за так уміле переведення програми святкування.

Тамара Рак
прес. референтка

19-ий ВІДДІЛ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ТРЕНТОН, НЬЮ ДЖЕРЗІ.

(Від січня 1977 до 31 грудня 1977р.).

Впродовж 1977 року Відділ відбув 11-ть ширших сходин. Виконав свої зобов'язання до Централі і Окружної Управи. Всі членки Відділу вирівняли свої вкладки за 1977 рік. Під цю пору, Відділ нараховує 18 членок. В 1977 році Відділ збільшився на 5 нових членок.

Як в минулих роках, так і в цьому році, Відділ ходив з колядою, намагаючись відвідати родини усіх союзнянок та старших громадян.

В місяці лютім Відділ улаштував дуже вдалу дитячу костюмівку-забаву "Чарівний Ліс", під час якої всі разом дуже гарно забавилися. Під час цієї костюмівки Відділові було приємно привітати заступницю голови Головної Управи, Олю Ставничу, та бувшу голову 11-го Відділу, Оксану Трисяк.

У місяці березні, на запрошення

заступниці голови Нью Джерзі Стейт Музею, 19-ий Відділ разом з 11-им Відділом улаштував показ писання писанок. Цей показ писання писанок, з уваги на велике зацікавлення американської публіки, відбувався під час двох неділь. Пані Марійка Городиська з 11-го Відділу дуже вміло і цікаво демонструвала спосіб малювання писанок, а панни Мирося Глушок і Леся (Татомир) Городиська в англійській мові, дуже цікаво розповідали про історію української писанки та про Українські Великодні Звичаї.

В місяці квітні відбулися урочисті Христини 19-го Відділу, в яких взяли численну участь не лише місцеві та поза-місцеві громадяни, але також чимало гостей з Філядельфії, Честеру, Вормінгтона, Ірвінгтону та Нью-Йорку. Крім того, в цьому величому і особливо вдалому Святи, 19-ий Відділ мав приємність вітати заступницю голови Головної Управи Христину Навроцьку, голову Філядельфійської Округи Наталку Даниленко і багато інших союзниць з Округи. Хоч, правда, 19-ий Відділ витратив чимало зусиль і енергії на підготовку цих "Христин", однак цей труд оплатився, бо численні учасники ще й по сьогодні підкреслюють, що такої величній імпрези на терені Трентону ще не було.

В місяці травні, на прохання директора Публічної Бібліотеки в Гамільтон Тавншіп, 19-ий Відділ улаштував показ української вишивки, кераміки різьби та писанок. Виставка тривала цілий місяць. Зокрема обидва Відділи витратили чимало зусиль на улаштування дуже вдалої виставки під час Нью Джерзі Вуменс Конференції, яка відбулася в Принстоні від 17-го до 19-го червня. Під час цієї Жіночої Конференції союзники мали нагоду говорити з Губернатором Нью Джерзі, Бренденом Бірн, пані Б. Скорупська та Марійка Глушок взяли активну участь у т. зв. "Воркшопс", а молодь Пласту і СУМА парадувала в українських строях, звертаючи увагу всіх учасників. Про цю виставку було подано докладне звітження в "Трентон Таймс" та "Трентоніян" Крім того, про нашу молодь появилася короткий репортаж в престижному щоденнику "Нью-Йорк Таймс"

В чарівнім місяці травні 19-ий Відділ справив для членки Лесі Татомир "Дівич-вечір", під час якого, після закінчення програми "Дівич-вечора", відбулася також і розвагова вечірка для членок з чоловіками та приятелями.

19-ий Відділ постійно співпрацює з іншими місцевими організаціями, а зокрема присвячує увагу і готовий кожноразом допомогти Українському Культурному Центрові м. Трентону.

В грудні місяці, обидва Відділи улаштували гарну Різдвяну виставку в Принстоні з традиційними стравами, гарно уложеними на столах. Під час виставки відбувся також продаж солодкого з чого мали прихід.

Перед Різдвяними Святами відбулася в домі членки 19-го Відділу — Тамари Веремієнко товариська весела вечірка.

Суспільна Опіка постійно відвідує хворих і старших немічних громадян. Відділ, замість квітів на свіжу могилу п. Анастасії Корчмарик, сестри нашої членки — Марійки Глушок, зложив 25.00 доларів на Патріярший Фонд.

Марійка Глушок
пресова референтка

91 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ КИСІЛЕВСЬКОЇ БЕТЛЕГЕМ, ПА. (звітний час від січня до грудня 1977 р.)

Головою Відділу в 1977 р. була Н. Цегельська.

Відділ має 25 членок.

У звітному році відбуло 6 засідань Управи і 8 ширших сходин. На сходинах читано і обговорювано обіжники Централі і Округної Ради та читано цікаві реферати, а саме: "Княгиня Гіта-Елісавета Мономахова", який приготувала Н. Цегельська. "Весняний обрядовий цикл" — приготувала О. Цегельська, як теж реферат "Леся Українка". "Косметичні поради" — приготувала І. Клісяк. Відчитано доповідь "Катря Гриневичева" пера У. Любович. Висвітлено такі фільми: Подорож по Україні, (М. Корчева), вакації на Гавайських островах (К. Загвоцька), посвячення пам'ятника Лесі Українки на Союзівці, (О. Цегельська).

Членки Відділу взяли участь в "International Night" в Negro Cultural Center в Алентавні, де влаштовано виставку народнього мистецтва, в програмі Egg-stravaganza в крамниці Hess Brother's з продажем великоднього печива та страв і в програмі "Hanging of the Greens", де прибрано кімнату по-різдвяному з свят-вечірнім столом і традиційним дідухом.

Відділ влаштував великодній

базар, який втішається великою популярністю серед мешканців Бетлегему і околиці. Під час Базару, членка Відділу Г. Бадуляк провела показ писання писанок. З нагоди 10-літнього ювілею Відділу влаштовано зустріч-вечерниці, на яких крім членок Відділу з родинами та численних гостей, були присутні: голова Округної Управи Н. Даниленко та заступниця голови Л. Кий з чоловіками. За ініціативою Відділу спільно з місцевим Відділом УККА влаштовано концерт в честь Патріярха Кир Йосифа І.

Шість членок Відділу взяли участь в маніфестації в обороні прав українського народу в Нью-Йорку. На доручення Централі СУА вислано листи до конгресменів в обороні переслідуваних в Україні, побажання з нагоди Великодня політ-в'язням та протестаційного листа до газети Нью-Йорк Таймс.

Богданна Михайлів
секретарка Відділу

ОКРУГА НОВА АНГЛІЯ

73-Й ВІДДІЛ — БРІДЖПОРТ, КОНН.

Жовтень 1977 — травень 1978

Відділ відбув 4 ширші сходини і 1 сходини Управи. На ширших сходинах обговорювано біжучі справи, пляни праці й обіжники та листи з Централі.

У 1977 році наш Відділ присвятив дуже багато праці для влаштування в жовтні "Українського місяця" в університеті Пресвятого Серця (Sacred Heart University, Bridgeport, Conn.). Організатором цього "Місяця" був місцевий відділ УККА, але велику частину праці взяв на себе наш 73-й Відділ СУА. В габльотках, у різних частинах університету виставлено вишивки, різьби, кераміку, писанки, книжки, ікони, мистецькі картини та два стилеві народні одяги: гуцульський і київський. Ця виставка тривала впродовж цілого місяця жовтня.

У рамках цієї виставки наш Відділ улаштував один самостійний вечір — 9 жовтня: показ народньої ноші з різних околиць України та пристосування вишивки до модерного одягу. На цьому вечорі висвітлено фільм про українську писанку. Був також показ короваїв, пояснення про українське весілля на тлі весільної музики. Відбувся також показ писання писанок. Після кожної імпрези — 2, 9, 16 і 30 жовтня наші членки частували гостей печи-

вом і кавою, а на закінчення, 6 листопада, після архиєрейської Служби Божої членки влаштували обід для гостей.

Улаштуванням виставок і самостійного вечора найбільше займалася А. Шуст, а прийняттями наші господині під проводом Марії Герич. Улаштуванням виставки мистецьких картин зайнялася малярка Рома Гайда. Всі членки, їхні чоловіки й діти дуже багато допомагали, пекли й працювали, бо всі хотіли, щоб гідно запрезентувати українську громаду.

11 грудня відбулися річні збори. У зимові місяці, через сніги й морози, наша праця дещо сповільнилася.

Від 7 січня до 4 лютого, за старанням культурно-освітньої референтки Марії Сливінської, зорганізовано виставку українських експонатів у бібліотеці в Стратфорд, Конн. Виставлено там мапу України, вишивки, різьби, кераміку, книжки, журнали й газети, а також роздавано інформативні брошури про Україну. Також відбувся тут показ писання писанок.

Наші членки брали участь у делегації до посади міста Бріджпорту з нагоди річниці 22 Січня.

При кінці лютого в головній бібліотеці Бріджпорту влаштовано виставку народнього мистецтва і писанок. Писання писанок демонструвала Парзик із Сімор, Конн.

Такі виставки й покази писання писанок наш Відділ улаштовує вже впродовж кількох років і завжди є велике зацікавлення американської публіки.

Перед Великоднем улаштовано базар.

Суспільна опіка Відділу відвідує хворих.

У квітні наша голова А. Гомик і делегатки А. Шуст і М. Чубата брали участь у зборах Окружної Управи Нової Англії в Нью-Гейвені, Конн.

Відділ точно вплачує свої зобов'язання до Централі; є членом УККА; наші членки беруть жваву участь у житті української громади Бріджпорту.

Пресова референтка
73-го Відділу

**СКЛАДАЙТЕ ДАТКИ НА
ПРЕСОВИЙ ФОНД
"НАШОГО ЖИТТЯ"**

93-ий ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ У ГАРТФОРДІ

листопада 1977 р. до травня 1978 р.

У звітному часі відбулося 4 сходин Управи Відділу і 4 ширших сходин. Всі зобов'язання до Головної Управи і Окружної Управи вирівняно впору. До замітніших подій у житті Відділу треба зарахувати Різдвяний Базар, що відбувся 3 і 4 грудня. До дуже успішного висліду спричинилось те, що з базаром була получена виставка праць мистця Рема Багавтдина.

Гартфордська громада численно відвідала базар і виставку, зі захопленням оглядаючи чудові образи п. Рема.

17 грудня членки Відділу зробили для себе, своїх родин і приятелів Різдвяне прийняття, що пройшло у дуже погідному і веселому настрої. Теж у грудні членки Відділу прибрали Різдвяну ялинку у міській бібліотеці.

В лютому і березні відбувся шеститижневий курс вишивання.

Цікаво підкреслити, що дуже багато курсанток, це вже тут народжені жінки, зацікавлені у цій галузі нашого мистецтва.

У Квітну неділю Відділ перевів продаж Великоднього печива разом з одноденним курсом печення пасок, тортів і т. п.

У Великодню Суботу членки Відділу прибрали столи на Свячення Пасок.

Ірина Скоцдополь
/пресова референтка/

106-ий ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ, ГАРТФОРД, КОНН.

Після Загальних Зборів, що відбулися 5 лютого 1978 року, членки Відділу і нова Управа, яку очолила Віра Ціропалович почали продовжувати діяльність. Уже 19 лютого відбулися сходи для намічення планів праці на майбутнє.

Господарська референтка Галина Воскобійник зорганізувала курс печення великоднього печива, який відбувся 4 і 11 березня.

12 березня Відділ улаштував перед Великодніми святами продаж святочного печива.

9 квітня шість членок Відділу взяли участь у Загальних Зборах Окружної Управи в Гартфорд, Конн.

3 травня Відділ, разом з Українським Студентським Клубом, Нью-Брітен, Конн., улаштували для студентів і гостей доповідь Роми Гайди на тему: "Творчі сили в українському мистецтві".

3 і 4 червня Відділ улаштував виставку речей т. зв. "TAG-SALE", з якого дохід допоміг оплатити висилку посилок до Бразилії, як також оплатити фінансові потреби світлички.

В. П. Ц.

108-ий ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ, НЬЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

жовтень 1977 до червня 1978

Діяльність Відділу проявляється на культурному та виховному відтинках. Кожного місяця відбуваються сходи членок, на яких планується праця на найближчий час і відбувається обмін думками, як найкраще працювати.

В жовтні 1977 р. відбулися традиційні Вишивані Вечерниці при звуках оркестри "Рушничок" з Монреалю. Дохід із забави розділено на добровільні та культурні цілі, такі, як фонд Катедри Українознавства при Гарварді, Патріярший фонд. Крім цього Відділ пожертвував 1000.00 на Музей СУА в Нью-Йорку.

В днях 18 і 19-го березня Відділ брав участь у веснянім "Northeastern Arts & Crafts Festival", який відбувся в Нью Гейвен Арморі. В березні, також за старанням д-р Зофії Сивак, Ориси Зінич та Христі Мельник, влаштовано в Інформаційному Бюро в Нью Гейвені виставку українського Великодня. Про цю виставку писала місцева газета "New Haven Register" поміщуючи знімок виставки та членок.

2 квітня 1978 наш Відділ взяв участь у Міжнародному фестивалі, який відбувся в Ейл університеті. Виставку українського народнього мистецтва влаштували спільно 66-й Відділ і 108-й Відділ СУА під проводом Лесі Кизик із 66-го і Ориси Зінич із 108-го Від. СУА. Під час фестивалю діти наших членок демонстрували писання писанок.

9 квітня відбулися Загальні Збори Округи Нової Англії в Гартфорд. До

Управи Округи увійшли членки нашого Відділу, а саме: Оріся Зінич як заступниця голови на Нью Гейвен, Меріен Мікоска як культурно-освітня референтка, Марійка Антонишин до Контрольної Комісії.

7 травня відбувся "чайок" Відділу для майбутніх членок, щоби поінформувати про діяльність Відділу та познайомити їх з членками Відділу. Цього року приготувала цей чайок Люба Гілдей.

На День Матері влаштовано, як і кожного року, продаж печива і квітів.

Тому що це був Конвенційний рік, Відділ мав змогу вислати одну делегатку на Конвенцію в Нью-Йорку, п. Христю Мельник. Друга членка, Оріся Зінич, була на Конвенції як вільний член Екзекутиви СУА.

108-й Відділ веде також світличку для наших найменших. Світличку провадить Геня Козак-Гарві. До світлички ходять дев'ятеро дітей, які кожної суботи приходять на заняття. На протязі року діти відбули дві прогульки, а саме до Пібоді музею при Ейлському університеті та до маленького зоологічного городу. Діти світлички виступали під час гостини св. Миколая та на святі Дня Матері.

Тепер Відділ пригтовляється до традиційної забави, Вишиваних Вечерниць, яка відбудеться в листопаді.

Христя Мельник
секретар

ПОЗА ОКРУГАМИ

14-ий ВІДДІЛ СУА, АТЛАНТА, ДЖ.

У 1977 р. Відділ перевів збірку одягу до Бразилії. В грудні відбулася вечірка, на яку були запрошені українські громадяни Атланти й околиці. Під час Великодня за новим стилем Надія Дзіковська влаштувала виставку вишивок у публічній школі в Сувані і бібліотеці Дулут, Джорджія. В травні відбулося перше на терені Атланти Свято Матері, в якому взяли участь діти української школи. Імена Колінс вчила членок Відділу розпису української кераміки, що її Відділ провадитиме під час базару в 1979 р.

Надія Дзіковська
пресова референтка

107-ий ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, САН ХОЗЕ, КАЛ.

Діяльність Відділу проявилася так: влаштовано ряд доповідей про визначних українських жінок. Запрошений доповідач полк. Микола Кравців поділився споминами з свого перебування в Єгипті, а д-р Ярослав Сидорак говорив про рака грудей у жінок. Влаштовано виставки народнього мистецтва в публічних бібліотеках, показ писання писанок і продаж українського печива.

Вишивані вечерниці вже ввійшли в традицію й відбуваються щорічно.

Виховну працю Відділ провадив у світличці й у школі українознавства.

Своїми хорovими виступами під проводом імпровованої референтки Віри Шавлач Відділ збагачує програми свят Незалежності й академію у честь Тараса Шевченка.

Грошевими пожертвами піддержує Катедру Українознавства в Гарварді, Музей СУА й Комітет Допомоги Дисидентам.

Ярослава Оренчук
пресова референтка

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

В другому дні великодніх свят 2-го травня 1978 р. несподівано померла в Брукліні довголітня членка 21-го Відділу СУА сл. п. **Софія Посекіра** з дому Квасній, залишивши в глибокому смутку сина і дві дочки в Америці та двох братів і дві сестри в Україні.

Сл. п. Софія народилася 2-го лютого 1895 р. в селі Буянові, жидачівського повіту в Західній Україні. Батьки дали їй глибоко релігійне виховання й цю релігійність вона зберегла до кінця свого життя.

У 1913 р. в порозумінні зі своїм нареченим, який в той час служив старшиною в австрійській армії, сл. п. Софія виїхала до Америки, куди за рік мав прийти її наречений, щоб одружитися.

Та не сповнилася мрія молодої 18-річної дівчини. Вибух Першої світової війни перервав її зв'язки з нареченим і

родиною. Приїхавши до Америки, сл. п. Софія поселилася в Нью-Йорку. Життя її не було легким. Тяжка фізична праця, туга за нареченим і родиною тяжко відбилися на її молодому віці. Та вона не попала в зневіру. Єдиною її остоею була церква св. Юра в Нью-Йорку, де вона молилася, щоб Господь зберіг від воєнних нещастій її родину, нареченого й український нарід. В той час вона вписалася в члени СУА і стала активною в цій організації.

Після закінчення війни сл. п. Софія одержала довго-жданого листа з дому. Хоч це була для неї велика радість, то одночасно і смуток. Батько писав, що її наречений згинув під час війни в Сербії у 1915 р.

Розвіялися всі мрії, якими довгі роки жила сл. п. Софія. Вона вирішила залишитися неодруженою. Та самотнє життя було нелегке і в 1926 р. вона вийшла заміж за вдівця Дмитра Посекіру, який мав троє дітей — сина Рудольфа і дві дочки, Емілію й Марію. Після одруження родина перенеслася до Брукліна, де сл. п. Софія стала

членкою 21-го Відділу СУА.

Не мавши власних дітей, сл. п. Софія виховувала дітей свого чоловіка в глибокому християнсько-релігійному дусі та вщепила в них любов до українського народу і своєї Церкви.

Сл. п. Софія була не тільки глибоко релігійною, але й національно свідомою. Любила все що українське, дуже раділа, коли тут народжена молодь говорила українською мовою.

Покійна була передплатницею кількох українських часописів, любила багато читати, щедро жертвувала на всі національні потреби, зокрема на церковні цілі. Була дуже доброю мамою, взірцевою членкою 21-го Відділу СУА і прикладним членом бруклінської громади.

В 1967 р. помер її чоловік і вона залишилася при дітях, які шанували її, як рідну маму.

Довгі роки сл. п. Софія хворіла недугою серця, від якої померла, проживши трудолюбно 83 роки.

Відійшла у вічність одна з найкра-

щих піонерок нашої організації.

Хай Господь примістить її в своїх оселях, а ми збережимо пам'ять про Неї назавжди.

Спи, Дорога Софіє, хай американська земля буде Тобі легкою!

**21-ий Відділ СУА
Бруклін, Н.Й.**

**В пам'ять дорогої й незабутньої
Мами покійної Софії Посєкіри
складаємо 25 дол. на Запасний Фонд
"Нашого Життя" —**

Родина Посєкірів

Дня 28 травня відійшла у вічність **бл. п. Катря Горобійовська**. Вістка ця огорнула всіх невимовним жалем.

Пані Катря — це була виїмка індивідуальності, яка своїми вродженими інтелектуальними і духовними прикметами зуміла з'єднати собі серця і приязнь тих, що її знали. Її шляхетна, добродушна та весела вдача захоплювала та полонила всіх. Тож втрата її викликала загальний сум.

Уродилася в Тернополі, де і закінчила середню освіту. До війни працювала в "Маслосоюзі" у Львові. З табору переселенців в Ерлангені переїхала з родиною до Бразилії (Ріо-де-Жанейро). Там включилася у громадську працю українських організацій та церкви. В 60-тих роках переїхала з родиною до США, до міста Балтимор. З перших днів свого життя в Балтиморі п. Катря увійшла до Союзу Українок, де до кінця свого життя була активною членкою 59 Відділу та управи СУА. Крім різних громадських обов'язків, п. Катря, маючи чудовий голос, належала до церковного хору

Рівночасно виявляла велике зацікавлення громадсько-національними проблемами і тут була завжди готова до помочі. Глибока релігійність і готовність покоритись Божій Волі була її життєвою філософією, тому спокійно прийняла свій відхід із цього світу. Відійшла багатою людиною, багатою в добрі діла. Не здійснилися її мрії відвідати рідні землі, золоте Поділля, незабутній Тернопіль, Львів. Нехай земля прибраної батьківщини буде їй легкою, а рідна хай залишиться мрією майбутності її дітей та внуків.

Складаємо сердечне співчуття мужеві Вп. Панові Юрієві Горобійовському, доням п. Лярисі Войтович і п. Таїсі Корж з їхніми родинами і молимо Всевишнього, щоб увінчав її нетлінним вінцем у щасливій вічності, а її найближчих потішив і скріпив у важкому горі-смутку.

Під час похорону проведено збірку замість квітів на могилу та зібрано 500.00 дол. На бажання Родини 250.00 дол. переслано на сиріт в Бразилії, 250.00 на Запасний Фонд "Нашого Життя".

Пожертви зложили:

50.- дол. Д-р Микола і Ляриса Войтович

36.- дол. Інж. Юрій Горобійовський

По 25.- дол. Інж. Іван і Таїса Корж, д-р Дмитро і Дарія Кострубяк, д-р Андрій і Лідія Лемішка.

По 20.- дол. Інж. Мирослав і Христина Лисобей, Михайло і Анна Тимюк, Василь і Ольга Корж, інж. Адам і Лідія Марковські, Анна Мельник, Марія Марк.

По 10.- дол. д-р Омелян Дерий, Марія Булавка, інж. Богдан Саламаха, Олена Блавацька, Надія Зінкевич, д-р Петро Франк, мгр. Василь Тимюк.

По 5.- дол. Ніна і Андрій Марк, Ольга Сушко, Анна Притула, Теофіл Попович, Александра Сенюта, Анна Стельмах, Ганна Самутин, Люся Хай, Богдан і Дзюня Чапельські, Дарія Чорнодольська, Володимир Романовський, Василь Татчин, Стефа Поліщук, Марія Поліщук, Лідія Шавяк, Галина Пісецька, Дора Хариш, Іванна Бабяк, Ольга Ганас, Слава Ласійчук, Валя Снігура, Раїса Зелінська, Олекса Дуда, Теодор Кузьмів, Марія Чорна, Іван Малко, Володимир Стельмах.

По 3.- дол. Чорняк Євгенія, Михайлишин Семен, Чорна Оксана, Сідляк Михайлина.

По 2.- дол. Петро Андрусів.

Анна Стельмах
59 Відділ СУА Балтимор

Ділимося з членками СУА сумною вісткою, що 2-го червня 1978 р. несподівано відійшла у вічність наша членка **бл. п. Ольга Мудра з дому Бедрій**.

Покійна народилася 23-го серпня 1918 р. в селі Новосілки, повіт Золочів. До Америки приїхала в 1947 р. і зараз вписалася до 26-го Відділу СУА. Була його членкою до смерті.

Бл. п. Ольга була доброї вдачі, завжди весела, жертвенна, на добродійні цілі ніколи не жаліла часу ані гроша. Коли вісім років тому помер її чоловік Йосиф, молода вдова дуже переживала цю болічу втрату і стала менше активною у Відділі, присвятивши себе повністю дітям.

Членки 26-го Відділу з відзнаками й прапором відпровалили Покійну до церкви НЗПДМ, а звіттіла на цвинтар, де голова Катерина Кобаса попросила Покійну від членок. Залишила в глибокому смутку дві дочки — Ганю, заміжно Фабрі й Геню заміжно Гренжловські, двох внуків і дві внучки, членок 26-го Відділу й багато приятелів та знайомих.

Спи, Дорога Союзанко, хай американська земля буде Тобі легкою!

Дочки Покійної зложили 10 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Управа 26-го Відділу СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу **бл. п. Варвари Форович**, мами виховної референтки Окружної Управи СУА в Чикаго п. Юлії Кокорудз, складаємо 20.00 на Пресовий Фонд "Нашого Життя" Родині покійної висловлюємо щире співчуття.

Окружна Управа СУА в Чикаго

Замість квітів на могилу **бл. п. Андрія Афтанаса** сина членки Ольги Червінської складаємо 28.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а родині висловлюємо щире співчуття

Управа і членки 47 Відділу СУА — Рочестер, Н. Й.

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. Дарії Лушпинської** складаю 20.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку.

Ярослава і Анатоль Яросевич

НАШИМ МАЛЯТАМ

І НАГОРОДА ЗА ВІРШ В КОНКУРСІ "ХТО МИ І ЧИЇ МИ ДІТИ"

УКРАЇНА

Україна — це чарівне слово з усіх слів,
Де я чула з уст моїх батьків.
Україна — це чудові гори, ріки і поля,
Де так гарно й весело дівчора співа.
Україна — це чудові села і міста,
Де цвітуть каштани, як прийде весна.
Україна — це зелені полонини, карпатські долини,
Де смереки й малини ростуть поміж ними.
Україна — це країна вишитих ляльок,
Де одну таку я знаю з читання книжок.
Хоч не жила в Україні — бачила у сні,
Мою лялю вишивану, Вкраїну мою.
Виростаю на чужині не в своїм краю,
Свою лялю вишивану все берд до сну.

Монреаль, 5 березня 1978 р.

МАРТУСЯ. Р. БІЛИК

І НАГОРОДА З ПРОЗИ В КОНКУРСІ "ХТО МИ І ЧИЇ МИ ДІТИ"

АНДРІЙКОВА ПРИГОДА

Був собі раз хлопчик, який називався Андрійко. Він дуже любив ходити по горах. Одного разу, так собі мандруючи, задумавшись він за щось зашпор-тався і впав просто на ніс. Крикнувши з болю, Андрійко схопився за ніс і побачив, що ніс цілий — навіть не кривавить.

Андрійко встав і почав розглядатися довкола себе. Раптом він побачив, що два кроки від нього в землі лежать великі, важкі, залізні двері. Андрійко з роду був дуже цікавий, і тому не марнуючи часу, відразу взявся відчиняти важкі двері. Андрійко довго змагався з дверима і вкінці йому вдалося їх відчинити. Відчиняючися, двері голосно закрипіли.

Хлопець поглянув і побачив тунель. Андрійка зацікавило, куди веде цей тунель і поліз в нього. Тунель був малий і Андрійкові прийшлося рачкувати. Раптом тунель скінчився і Андрійко відчув, що падає. Та поки він мав час налякатися — впав у воду.

Андрійко схопився на рівні ноги і оглянувся довкола. Він побачив дивну сцену. Він стояв на краю

великої ріки, в якій кілька соток людей. На берегах також було багато людей. Андрійко спитав одного хлопця, який стояв коло нього, що тут діється. А той сказав йому, що князь Володимир наказав, щоб усі кияни прийшли ось сюди над ріку Дніпро охреститися. Тих, що не прийдуть, князь буде вважати своїми ворогами. Андрійко додумався, що він якимсь дивом попав у 988-ий рік. Це одночасно врадувало і злякало хлопця. Андрійко поборов у собі страх, почав ходити поміж людей і все точно оглядати.

По якомусь часі Андрійка завважив сам князь, бо побачив, що він не був одягнутий так, як усі. Князь закликав Андрійка до себе і запитав його, хто він і що тут робить.

Андрійко точно розказав князеві, як він сюди попав. Князя це дуже цікавило і він поросив, щоб він дещо розказав йому про майбутність руси. Андрійко

дуже втішився, бо мав нагоду показати своє знання української історії — чи радше майбутности. Перше, хлопець сказав князеві, що його тризуб залишився державним гербом, що прапор є синьо-жовтий і Русь у майбутньому буде називатися Україна. Андрійко також розказав про незгоду між синами князя після його смерті, про славу козаччини та про москалів. Князь усе пильно вислухав — часом зі сльозами в очах.

Вкінці князь подякував Андрійкові і порадив йому вертатися, бо ті двері можуть зникнути.

Попрощавшись, він вернувся в те саме місце, де він впав у воду. Андрійко стояв безрадно у воді і не знав, що далі робити. Аж раптом його хтось так

сильно штовхнув, що він впав на дно ріки. Він старався стати на рівні ноги — йому шуміло в голові, перед очима блистіли зірки. Коли вкінці відкрив очі, він знову був у тунелі.

Довго не надумувався Андрійко і порачкував в напрямі денного світла. За хвилину він знову зупинився біля дверей і вийшов надвір. А двері з олоосним грюком зачинилися і зникли.

Скільки разів Андрійко не ходив в те саме місце, їн ніколи вже не знайшов тих дверей.

А про свою пригоду Андрійко нікому не розказував — бо хто б повірив?

МАРКО ЯКУБОВИЧ

КОЛОСОК

Українська народна казка

Жило-було двоє мишенят Круть і Верть та півник.

Мишенята тільки й знали, що співали та танцювали, крутилися та танцювали, крутилися та вертілись.

А півник, тільки починло світати, схоплювався, спочатку всіх піснею будив, а потім брався за роботу.

Одного разу замітав півник подвір'я і побачив на землі пшеничний колосок.

— Круть, Верть! — покликав півник. — Гляньте, що я знайшов!

Прибігли мишенята та й кажуть:

— Його треба обмолотити і з зерна в млині борошна намолоти.

— А хто це зробить? — спитав півник.

— Тільки не я! — закричав Круть.

— Добре, я сам зроблю, — сказав півник.

Повернувся півник з млина, кличе мишенят:

— Сюди, Круть, сюди, Верть! Я борошно приніс.

Прибігли мишенята, дивляться, вихваляють:

— От так півник! От так молодець! Тепер треба тісто замісити та пироги пкти.

— Хто буде місити? — спитав півник.

А мишенята знову свое.

— Тільки не я! — запищав Круть.

— Тільки не я! — запищав Верть.

Подумав, подумав півник та й каже:

— Мабуть, мене доведеться.

Замісив він тісто, наносив дров, затопив піч і спік у печі пироги. Поклав він пироги на стіл, а мишенята

тут як тут. І кликати їх не довелося.

— Ох, і голодний я! — пищить Круть.

— Ох, і їсти мені хочеться! — пищить Верть.

Та й швидше сіли за стіл.

А півник їм каже:

— Підждіть! Ви спочатку скажіть мені: хто знайшов колосок?

— Ти знайшов! — голосно закричали мишенята.

— А хто колосок обмолотив та зерно у млин поніс?

— Теж ти, — тихо відповіли Круть і Верть.

— А тісто хто міив? Дрова носив? Піч топив? Пироги хто пік?

— Все ти... Все ти, — ледве пропищали мишенята.

— А ви що робили?

Нічого сказати мишенятам.

Стали Круть і Верть вилазити з-за стола, а півник їх і не затримує.

Нема за що таких ледарів пирогами пригощати.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу д-р **Володимира Івануса**, чоловіка членки нашого Відділу, складаємо 15 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя", а його дружині, Володимирі та дочці Христині висловлюємо щире співчуття.

64 Відділ СУА, Нью Йорк

Замість квітів на могилу бл. п. **Тараса Лозинського**, мужа членки Марії Лозинської, складаємо 26.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а родині висловлюємо щире співчуття.

Управа і членки 47 Відділу СУА — Рочестер, Н. Й.

Замість квітів на могилу сл. п. **Каті Кузьо**, 75.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя" зложили:

По 10.00 дол.: **А. Яворський**
По 5.00 дол.: **А. Крамар, О. Платош, О. Яворська, А. Мерещак, Р. Гарасимяк, З. Рудик, Я. Кукіль, В. Захаряевич, К. Гарасимів.**

По 3.00 дол.: **К. Гадзевич, Г. Васинчук.**

По 2.00 дол.: **Ю. Охрім, Л. Кінах, І. Чайковська, І. Дитюк, Р. Коваль.**

По 1.00 дол.: **Г. Куцман, А. Петрицька, А. Будас, А. Федитник.**

Замість квітів в пам'ять дорогої краянки бл. п. **Ярусі Кобрин** складаю на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 10.00 дол.

Володимира Михаалів

В п'яту річницю смерті **Найдорожчих і Незабутніх** для мене осіб бл. п. о. **Юрія, доньки Софії, внука Юрія і сина Ореста**, складаю 20.00 дол. на стипендійний фонд до Бразилії.

Ольга Гнатик

Замість квітів на свіжу могилу у пам'ять визначної провідниці українського жіноцтва в Канаді бл. п. **Леонілі Слюзар**, складаю 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Галина Мельник з родиною

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Галини з Горпенюків Чорній**, складаємо 5.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя". Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

Евген і Розадія Лобас з Дітройту

В рубриці "Замість квітів" в ч. 6 "НЖ" на обкладинці подано помилково дані в нотатці про дар, який склав **Платон і Марія Стасюки**. Подаємо правильний текст тої нотатки та рівночасно просимо вибачити.

Замість квітів на могилу бл. п. приятеля **Адольфа Скули**, складають на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 15.00 дол. і на Український Музей в Нью-Йорку 15.00 дол.

Платон і Марія Стасюк

РІЧНІ ЗБОРИ

11-ий ВІДДІЛ СУА, ім. КНЯГІНІ ОЛЬГИ, ТРЕНТОН, НЬЮ ДЖ.

Річні загальні збори Відділу відбулися 4-го грудня 1977 року. Від Окружної Управи з Філядальфії, Па. була присутня заступниця голови Лідія Кий.

Нову управу вибрано в такому складі: **О. Микитин** — голова, **М. Вірщук** — заступниця голови, **Д. Самотупка** — секретарка, **О. Фараонів** — касирка. Референтки: **О. Тритяк** — пресова і зв'язків, **Б. Осадца** — організаційна, **Н. Юрчинська і В. Микитин** — господарські, **Р. Мицки і С. Повалячек** — культурно-освітні, **К. Ковшевич і Л. Мриглоцька** — суспільної опіки. Контрольна комісія: **Е. Панасюк і О. Дзаман.**

Дарія Самотупка
секретарка зборів

13-ий ВІДДІЛ ім. У. КРАВЧЕНКО, ЧЕСТЕР, Па.

Загальні збори Відділу відбулися 12-го лютого 1978 р. Гостем на зборах була голова Окружної Управи **Наталія Даниленко**.

До управи ввійшли: **Емілія Павлюк** — голова, **Ірина Назаревич** — заступниця голови, **Софія Мельник** — секретарка, **Лідія Кий** — касирка. Референтки: **Тамара Возна** — фінансова, **Марія Венчак і Марія Ключка** — організаційні, **Ірина Кузик** — культурно-освітня, **Лідія Грабова** — виховна й імпресова, **Тамара Рак** — пресова, **Маргарет Воллнер** — зв'язків, **Володимира Карман і Ольга Рибаків** — містецькі, **Леонтина Мінчак і Марія Карман** — суспільної опіки, **Надія Баган, Катерина Петрик і Марія Венчак** — господарські.

Контрольна Комісія: **Олена Горбова** — голова, **Анна Микита, Надія Кізюк** — члени.

Тамара Рак
пресова референтка

14-ий ВІДДІЛ СУА, АТЛАНТА, ДЖ.

Загальні збори Відділу відбулися 12-го березня 1978 р. До нової управи ввійшли: **Яруся Гайдук** — голова, **Орися Фішер** — заступниця голови, **Рома Стецьків** — протоколярна секретарка, **Таня Войцун** — кореспонденційна секретарка, **Імена Колінс** — касирка. Референтки: **Джон Ізенскі** — організаційна, **Ляриса Темпел** — культурно-освітня, **Доня Семчишин** — фінансова, **Надія Дзіковська** — пресова.

Надія Дзіковська
пресова референтка

56-ий ВІДДІЛ ім. ІІ. СТАРИЦЬКОЇ-ЧЕРНЯХІВСЬКОЇ ДІТРОЙТ, МІЧ.

Загальні збори відбулися в січні 1977 року. Вибрано нову управу: голова — **А. Лятишевська**, заступниця голови — **Р. Когут**, протоколярна секретарка — **Я. Сена**, кореспонденційна — **С. Гайда**, касирка — **А. Савка**, культурно-освітня — **К. Бранка-Кривуцька**, суспільна опіка — **С. Шумило**, голова контрольної комісії — **С. Дуб.**

С. Гайда
секретарка

73-ій ВІДДІЛ СУА, БРИДЖПОРТ, КОНН.

Річні збори відбулися 11-го грудня 1977 р. Голова Відділу **А. Гомик** представила делегатку Головної Управи СУА, її організаційну референтку **Ірину Кіндрачук**.

До управи на 1978 рік вибрано: **А. Гомик** — голова, **Н. Шуст** — заступниця голови, **А. Шуст** — секретарка, **Н. Фалько** — заступниця секретарки, **М. Болонна** — касирка. Референтки: **М. Чубата і П. Самчук** — організаційні, **М. Сливінська** — культурно-освітня, **М. Цап** — імпресова, **І. Федоронько і Г. Тромза** — суспільної опіки, **А. Чернявська й Д. Стахів** — пресові, **М. Герич, Я. Ковач і О. Іванко** — господарські. Контрольна Комісія: **С. Бабій, О. Суслана, Н. Фалько.**

**СКЛАДАЙТЕ ДАТКИ НА
ПРЕСОВИЙ ФОНД
"НАШОГО ЖИТТЯ"**

93-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ, ГАРТФОРД, КОНН.

Загальні збори відбулися 15-го січня 1978 р. Вибрано управу в такому складі: Ольга Платош — голова, Ірина Остапюк — заступниця голови, Ярослава Кукіль — секретарка, Анна Крамар — касирка.

Референтки: Ірина Капустянська — культурно-освітня, Стефанія Стасишин — імпрезова, Євгенія Ковальська — організаційна, Ірина Скочдополь — пресова, Ольга Ковальська — зовнішніх зв'язків, Анастасія Мерещак, Галина Баландюк, Надія Федитник — суспільної опіки, Ірина Левська, Олена Васинчук — господарські, Ольга Харитончук — вільний член.

Контрольна Комісія: Ірина Балко — голова, Софія Турнало, Катря Оприско — члени.

105-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛЕСИ УКРАЇНКИ, СТЕТЕН АЙЛЕНД

Загальні збори відбулися в січні 1978 в присутності заступниці голови Окружної Управи Олі Сливки, яка причинилася до успішного відбуття Зборів.

Нову управу вибрано в такому складі: М. Левицька — голова; Я. Аврамчук — заступниця голови; М. Геба — секретарка; Оля Труш — касирка. Референтки: І. Баб'юк — організаційна, В. Левінська — культ-освітня й імпрезова, Р. Рейні — виховна, Т. Кінаш — господарська, А. Синьор — суспільної опіки.

Марія Левицька
голова

107-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛЕСИ УКРАЇНКИ, САН ХОЗЕ, КАЛІФОРНІЯ.

4-го лютого 1978 року відбулися загальні збори 107-го Відділу СУА. Вибрано нову управу в такому складі: Віра Зубрицька — голова, Орися Сивак — заступниця, Таня Татарко — секретарка, Стефа Меркело — касирка. Референтки: Віра Шавлач — імпрезова, Галина Маренини — виховна, Я. Оренчук — пресова, Христя Шмотолоха — суспільної опіки, Ірина Недашківська, Люба Бодрук — господарські. Контрольна Комісія: Марія Зубрицька, Катя Боднаренко, Оксана Фісенко.

Ярослава Оренчук
пресова референтка

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у віторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 - 1 по полудні від 3 - 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533 - 4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

108 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ГЕЙВЕН

Загальні збори Відділу відбулися у січні 1978. Вибрано Управу у складі: Оля Нагорська — голова, Катя Снігурович — заступниця голови, Христя Добчанська-Мельник — секретарка, Галя Марків — касирка.

Христя Мельник
секретарка

ВІДДІЛИ СУА ЗЛОЖИЛИ НА АКЦІЮ СКВУ ПІД КЛИЧЕМ "ЗА СВОБОДУ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ В УКРАЇНІ"

По 284 д. — 16 Відд. — Міннеаполіс
255 д. — 59 Відд. — Балтімор
200 д. — 11 Відд. — Трентон
184 д. — 10 Відд. — Філядельфія
172 д. — 13 Відд. — Честер
160 д. — 112 Відд. — Вормінстер
По 139 д. — 68 Відд. — Сиракузи, 97 Відд., Боффало;
130 д. — 26 Відд. — Дітройт
127 д. — 114 Відд. — Трой
120 д. — 74 Відд. — Чікаго
115 д. — 33 Відд. — Клівленд
113 д. — 71 Відд. — Джерзі Ситі
108 д. — 47 Відд. — Рочестер
102 д. — 22 Відд. — Чікаго
По 100 д. — 27 Відд. — Піттсбург; 34 Відд., Коговз; 70 Відд., Пассейк; 89 Відд., Кергонксон;
98 д. — 93 Відд. — Гартфорд
95 д. — 99 Відд. — Вотервліт
По 87 д. — 17 Відд. — Маямі; 82 Відд., Нью-Йорк
77 д. — 12 Відд. — Клівленд
По 73 д. — 66 Відд. — Нью-Гейвен; 78 Відд., Вашингтон;
По 70 д. — 28 Відд. — Ірвінгтон; 64 Відд., Нью-Йорк; 102 Відд., Манстер;
66 д. — 55 Відд. — Лос Анджелес
60 д. — 18 Відд. — Пассейк
55 д. — 103 Відд. Норт Гемптон
53 д. — 106 Відд. Гартфорд
По 50 д. — 7 Відд. — Акрон; 20 Відд., Філядельфія; 36 Відд., Чікаго; 83 Відд., Нью Йорк;
48 д. — 19 Відд. — Трентон

По 45 д. — 21 Відд. — Нью Йорк;
79 Відд. — Бостон;
40 д. — 100 Відд. — Картерет
36 д. — 41 Відд. — Філядельфія
35 д. — 54 Відд. — Вілмінгтон
31 д. — 73 Відд. — Бріджпорт
30 д. — 46 Відд. — Рочестер
28 д. — 2 Відд. — Честер
52 д. — 24 Відд. — Елизабет
21 д. — 92 Відд. — Менвіл
20 д. — 90 Відд. — Філядельфія
25 д. — 63 Відд. — Дітройт
11 д. — 44 Відд. — Філядельфія
10 д. — 65 Відд. — Нью-Бронсвік

ВІДДІЛИ СУА ЗЛОЖИЛИ НА ФОНД "500"

500 д. — 64 Відд. — Нью Йорк
383 д. — 59 Відд. — Балтімор
247 д. — 114 Відд. — Ірі
По 200 д. — 55 Віддів — Лос Анджелес; 89 Відд. — Кергонксон
190 д. — 18 Відд. — Пассейк
158 д. — 114 Відд. — Трой
154 д. — 45 Відд. — Елизабет
150 д. — 3 Відд. — Фінікс
173 д. — 65 Відд. — Нью Бронсвік
125 д. — 102 Відд. — Манстер
116 д. 100 Відд. — Картерет
По 100 д. — 22 Відд. — Чікаго; 78 Відд. — Вашингтон; 86 Відд. — Ірвінгтон;
92.43 д. — 73 Відд. — Бріджпорт
90 д. — 70 Відд. — Пассейк
65 д. — 99 Відд. — Вотервліт
60 д. — 93 Відд. — Гартфорд
по 50 д. — 4 Відд. — Нью Йорк; 41 Відд. — Філядельфія; 49 Відд. — Боффало; 51 Відд. — Милвокі; 53 Відд. — Дітройт; 60 Відд. — Клівленд; 74 Відд. — Чікаго; 91 Відд. — Бетлегем;
45 д. — 24 Відд. — Елизабет
По 30 д. — 47 Відд. — Рочестер; 81 Відд. — Дітройт;
по 25 д. — 1 Відд. — Нью Йорк; 13 Відд. — Честер; 17 Відд. — Маямі; 25 Відд. — Провіденс; 43 Відд. — Філядельфія; 44 Відд. — Філядельфія; 61 Відд. — Випані; 82 Відд. — Нью Йорк; 95 Відд. Байон; 101 Відд. — Чікаго; 104 Відд. — Нью Йорк; 107 Відд. — Сан Хозе
по 10 д. — 36 Відд. — Чікаго; 105 Відд. — Нью Йорк;
115 д. — Окружна Управа — Нью Джерзі

**"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"
Return to "Our Life" Magazine, 108 Second Ave. New York, N. y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED**

*Розпись хатніх дверей ("квіт", "зубчаста кривулька", "писанки", (с. Зубрача, р-н Лісько).
Decoration of the door of a house, village of Zubrache, Lisko region*